

க ல ர வ ல் லி

ஒரு நகைச்சுவை நாடகம்.

0:2:60

ஆசிரியர் :
வித்துவான், ஆ. சண்முகவேலன்

ஒற்றுமை ஆபீஸ்,
8, வியாசராவ் தெரு, தியாகராய நகர்,
சென்னை .

1946.

இந்நூலின் முழு உரிமையும்
நாடக ஆசிரியர்க்குரியது. இதனை
மொழி பெயர்க்கவோ வேறு எவ்
வகையிலும் மாற்றி அமைக்க
வோ நாடகமாக நடிக்கவோ
படமாகப் பிடிக்கவோ விரும்பு
பவர் ஆசிரியர் முன் அனுமதி
பெறவேண்டும்.

௨50 81 ௭

விலை ரூ. 1-14-0

சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தலைமைத் தமிழ்
விரிவுரையாளர், திரு. ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை
பி. ஏ., பி. எல். அவர்கள் அளித்த

முகவுரை

தமிழில் நல்ல நாடகங்கள் வேண்டிய அளவு இல்லை என்று சொல்லப்படுகின்றது. அஃது ஓரளவு உண்மையே. படிப்பதற்கும் நடிப்பதற்கும் ஏற்ற வகையில் பல நாடகங்கள் எழுந்தால் முத்தமிழில் ஒன்றாகிய நாடகத் தமிழ் நலமுறும்.

கலாவல்லி என்னும் பெயர் கொண்ட இந் நாடகம் திரு. வித்துவான். ஆ. சண்முக வேலன் அவர்களால் இயற்றப்பட்டுள்ளது. காதல் மணம் இந்நாடகத்திற் கமழ்கின்றது. நகைச் சுவை எங்கும் நிறைந்து இன்பமூட்டுகின்றது. சொல்லழகும், பொருளழகும் உள்ளத்தை அள்ளுகின்றன.

ஆங்கிலத்தில் ஷேக்ஸ்பியர் எழுதியுள்ள Twelfth Night என்னும் இன்ப நாடகத்தைத் தழுவி இஃது எழுதப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் கதையில் வரும் காதலர்கள் தமிழ்க் காதலே புரிகின்றார்கள். வண்டு தமிழ்ப் பாட்டிசைக்கும் திருக்குற்றாலத்தில் ஒருவரை யொருவர் கண்டு மகிழ்ந்து காதலுரை யாடுவது இன்பச் சுவையைப் பெருக்குகின்றது. காதலர் உரையாடும் பொழுதும், ஏனையோர் பலபல பேசுநகையாடும் பொழுதும் தமிழ் நாட்டார் கடைப்பிடித் தொழுகும் 'கட்டும மட்டும்' நன்கு காணப்படுகின்றன.

கலாவல்லி நாடகம் இனிய எளிய நடையில் எழுதப்பட்டிருத்தலால் படித்தற் கினிது; நடித்தற்கும் இனிது. கல்லூரிகளிற் பாடமாக அமைவதற்கும் தகுதி வாய்ந்தது. இத்தகைய சிறந்த நூலைச் செய்து தனிய ஆசிரியர், ஆ. சண்முகவேலன் அவர்களுடைய தமிழார்வத்தை ஆதரித்தல் தமிழ் நாட்டார் கடமையாகும்.

சென்னை, }
22-2-46. }

ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை,

மதிப்புரைகள்

J. D. Tungsawami, B.A.,

SENIOR ACCTT. (RETD.)
ACCTT. GENERALS' OFFICE

ROYAPURAM

MADRAS

6 - 2 - 46

சொற்சுவை பொருட்சுவை செறிந்தவிந் நாடகம் இயற்
றிய சண்முக வேலர் என்னருமை நண்பருள் ஒருவர்.
மூலிருவாண்டுகட்கு முன் இவரை யொரு நண்பரில்லத்திற்
கண்டு சிறிது போது அளவளாவிய பின் இவர் தமிழ்த்
திறத்தை யுணர்ந்து இவர்பால் ஆர்வ முற்றேன். இவரது
தந்தைக்குரிய பருவத்தை யுடையேயுயினும் இவரை ஒரு
வகையான் ஆசானெனக் கருதினென்று செப்பின் மிகை
யாகாது. மிகப் பல வாண்டுகளாய்த் தமிழ்த் தாயை மறந்து
ஆங்கிலத்தில் ஆழ்ந்திருந்த யான், எனது தீச் செயலை
யறிந்து தமிழன்னையின் தானை வணங்கத் திரும்புங்காலத்தே
இவரது நட்பைப் பெற்றேன். அஃதென் வாழ்க்கையில்
அடைந்த பெரும் பேறுகளில் ஒன்றும்.

ஆங்கில சிங்கக் கவி ஷேக்ஸ்பியர் எழுதிய 'பன்னிரண்
டாம் இரவு' என்று பெயர் வாய்ந்த நாடகத்தைப் பின்பற்றி
யெழுதப்பட்டது இந்நாடகம். ஆயினும், ஆங்கில மணமின்
றித் தமிழ் மணமே முற்றுங் கமழும் இலக்கியமாக விளங்கு
கின்றது.

லிட்டன் பிரபு இயற்றிய 'இரகசிய வழி' என்னும் கவி
யைத் திருவாங்கூர் சுந்தரம் பிள்ளை 'மனோன் மணியம்' எனப்
பெயர் புனைந்து நாடகமாக வியற்றியதுபோல், சண்முகவேல
ரும் இயற்றிய விந்துல புகழ் பெறத்தக்கதே. ஆங்கில
வில்க்கியத்தில் விளங்கும் பெரும் பொருள்கள் தமிழிலக்கி
யங்களில் புகுத்தவேண்டிய நியதி காணுமிந் நாட்களில், இத்
தகைய நூல்கள் அச்சேற வுதவியளிப்பது ஆன்றோர் கடன்.

தங்கசாயி.

திரு. சண்முக வேலரை புத்திளநர் தமிழர்; தமிழை வளர்க்கும் பேரவா உடையவர். நாடகக் கலையை வளர்த்தாலன்றி அனைவரும் தமிழில் ஈடுபடுவது அருமை என்பதனை உள்நூற உணர்ந்தவர். இதன் பயனாகக் “கலாவல்லி” என்ற செந்தமிழ்க் கூத்து நூலைத் தமிழர் மனங்குளிர எழுதி அச்சிட்டுள்ளார். அவருடைய தமிழன்பு போற்றத்தகுந்தது. தமிழர் இதனை வரவேற்று வாழ்த்துவாராக.

தே. பொ. மீனாட்சிசுந்தரன்.

பதிப்புரை

பெண்ணொருத்தி ஆண்வேடங்கொண்டு நடிக்கும் பான்மை, நாடகக் கலையின் சுவையை மிகுத்துக் காட்டுதற்கேற்ற சிறந்ததொரு பண்பாகக் கையாளப்பட்டு வந்தது, பதினாறாம் நூற்றாண்டிலிருந்த மேல்காட்டு நூல் வல்லாரால். அந்நவமே ஆங்கில நாடகப் பேராசிரியராகிய ஷேக்ஸ்பியரும் இத்தாலி மொழியிலும், பிற மொழியிலும், பல்வேறு வடிவமாகக் காணப்பட்ட ஒரு கதையை அடிப்படையாகக் கொண்டே, ‘பன்னிரண்டாம் இரவு’ என்ற அழகியதொரு நாடக நூலை வெளியிட்டாரென ஆராய்ச்சியாளர் கூறுப. சொற்சுவையும் பொருட்சுவையும் கெழுமிக் கழிபே ருவகை பயக்கும் அத்தகைய நாடகநூலை மூன்றாண்டுகளுக்கு முன் யான முதன்முதலில் படித்த காலையில், தமிழிலும் அத்தகையதொரு நாடகநூலை அமைப்பது சாலும் என்றதொரு துணிவு ஏற்பட்டது. அந்நாடக நூலில் காணப்படும் மேல்காட்டுக் கருத்துக்கள் பல தமிழர்தம் நாசிரிகததிற்குச் சிறிதும் ஒவ்வாதனவாயிருந்ததால், அமைப்பு முறையிலும் இடை இடையே சில மாறுதல்கள் செய்ததோடு, தமிழர்தம் கையுடை பாவனைகளை முற்றிலும் தழுவி இந்நூலை வெளிப்படுத்தத் துணிந்தேன்.

பல்வகைப்பட்ட மக்கள் வடிவங்களும், அவர்தம் மன அலைகளும், உலகியல் பொருள் தோற்றங்களும், ஒன்பான் சுவைகளென்படும் மெய்ப்பாடுகளும் வெளிப்படும் இடங்களை இனிமையுடன் தவல்வதற்கு ஏற்பன இசைப்பாடல்களையாடலால், உரையாடல்களுக்

கிடையே பழம்பாடல்களும் அமைத்து இன்றியமையாத இடங்களில் புதுப்பாடல்களும் இயற்றப்பட்டு ஆங்காங்கே சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

தான் கிடைக்காத பஞ்சத்தாலும் மற்றுமுள்ள இடையூறுகளாலும் இந்நூல் செவ்விய முறையில் அமையப்பெறாவிடினும், தமிழ் மக்கள் காட்டும் ஊக்கமிகுதியே, அடுத்துவரும் பதிப்பிற்கு உறுதுணையாயிருக்குமென்ற நம்பிக்கை பெரிதுமுடையேன்.

இந்நூலுக்கு மதிப்புரை வழங்கிய தமிழ்த் தூண்களெனத் தரும் பெரியார்களையும், அச்சுப்பிழை முதலிய திருத்தங்களைச் செய்துவியவரும், இந்நூல் விரைவில் வெளிப்படுத்தற்கு உறுதுணையாயிருந்தவருமாய் என் நண்பர் திரு. ச. அ. இராமசாமி அவர்களையும் தமது ஒற்றுமை ஆயீஸ் மூலமாக வெளியிட்டுதவிய திரு. வீரபாகு பிள்ளை அவர்களையும் என்றும் மறவேன்.

ஆ. சண்முகவேலன்.

நாடக உறுப்பினர்

- கமலநாதன் : ... மாங்காட்டுப் பண்ணையார்.
 மணவாளன் : ... கலாவல்லியின் உடன்பிறந்தோன்.
 பால்வண்ணன் : ... மணவாளனுடைய நண்பன்.
 அழகுமலை : ... கமலநாதனுடைய பணியாளன்.
 ஒப்பிலாமணி : ... ஒரு புலவர்.
 வீரமணி : ... அல்லிமாலையின் மாமன்.
 வீரசிங்கன் : ... வீரமணியின் தோழன்.
 கௌசிகன் : ... அல்லிமலைக்குக் கணக்கன்.
 மணிவண்ணன் : ... அல்லிமாலையின் பண்ணையை மேற்பார்வையிடுவோன்
 திருவரசி : ... கலாவல்லியைக் காத்த ஓர் அம்மைபார்.
 முத்தழகி : ... அல்லிமாலையின் உயர்பணிப்பெண்.
 அல்லிமலை : ... 'செண்பகமாடம்' என்னும் அரசன் மனைக்குரிய செவ்வி.

கலாவல்லி :

குரு, சேவகர், அருவிநீராடுவோர், நகரமாந்தர், இசையாகிரியர் பணியாளர் முதலியோர்.

நிகழ்மிடம் :

இரண்டாம் காட்சி வங்கக் கடலில் ஒரு கப்பலிலும், ஏனைய காட்சிகளெல்லாம் திருக்குற்றாலத்திலும்.

ஓம்

தமிழ்ப் புத்தூணர்

1. திருவளர்முச் சங்கமதில் திகழ்ந்தபெருந் தமிழ்அணங்கே !
அருந்தயரி(ல்) ஆழ்ந்திடின்தன் அருளல்லால் அருளில்லை ;
பிரிவருந்தாய் தொழுவினின்று பிரிந்திடினும், மற்றவள் தன்
கருணைபொழி பால்நினைந்தே கதறிடுங்கண் றுவேனே.
2. எங்கெங்கே உதித்திடினும் எழுகடலே புருந்திலங்கும்
பொங்குவள நதியெல்லாம் புறநிற்கா ; மற்றவைபோல்
தங்குபெருந் துயர்மிகினும் தனித்தமிழே ! புகழ்மிகும்நின்
பங்கமில்சீர்க் கழகமென்றால், பறந்தோடி வருகுவனே.
3. விண்மறந்த காலத்தும் விளங்குபசுங் கதிரெல்லாம்
நண்ணருங்கார் முகில்தனையே நாடிநிற்கும் ; மற்றவைபோல்
எண்ணரிய மொழிகளின்கே இலங்கிடினும் தமிழே ! நின்
தண்ணருஞ்சீர் அமிழ்தருந்தும் தகவுடையேன் ஆவேனே.
4. ஆதியாம்பல் சுடர்க்கெல்லாம் அரும்பரிதி கண்டல்லால்
கோதில்செந் தாமரையும் குழைந்தலரா ; மற்றவைபோல்
மாதயர்நீங் காவிடினும் மணிமதுரைத் தமிழே ! நின்
தீதில்புகழ்க் கதிர்க்கல்லால் சிந்தைகுளிர்த் தலரேனே.
5. நீர்நிறைந்த தடம்பலவும் நெடுங்காற்றில் அலைவுறுங்கால்
கார்வண்ணச் செழுநீலங் கட்டழிந்தே கலங்குதல்போல்
நேர்பட்ட அகவாழ்வு நிலைகெடினும் தாயே ! நின்
சீர்வளர்நற் கலைகாணில் செழிப்புற்றுத் தழைகுவனே.

6. கார்மேகங் கண்டுமிசக் களிப்படையுங் கலாபம்போல்
ஆர்வலர்தம் அகங்குழைந்தே அருள்பெருகி இனிமைபெறப்
பார்புகழ்பண் நலங்களியும் பசுந்தமிழே! நின் அருளாம்
சீர்மிகும்பா, மொலியமிழ்தே செவிமடுக்க விழைகுவனே.
7. எண்ணதே கொடுவாளா(ல்) அரிந்திடினும் மருத்துவன்பால்
கண்ணர்வ முடன்கனியுங் கவல்பெருநோ யாளன்போல்
நண்ணரிய வறுமையிலும் நலமார்செந் தமிழே! உன்
பண்ணார்ந்த மெய்ப்பொருளே பார்த்துநிற்பன் அடியேனே.
8. தாழ்வுமிக வந்திடினும் தனிப்பெருந்தன் காதலன்பால்
ஆழ்ந்தகன்ற அன்பகலா அருங்கொடியன் னவன்போல்
வாழ்வுநிலை கலங்கிடினும் வளமார்செந் தமிழே! நின்
தாழ்வில்சீர்க் கருணையினால் தழைந்துநிற்க விழைகுவனே.
9. நஞ்சினைய பகைத்திறத்தால் நாடாரும் பதமிழந்த
துஞ்சலிலாத் தலைவனையே தொழுதிருக்குங் குடிகன்போல்
விஞ்சுகழ்ப் பொதியத்தில் விளங்குபெருந் தமிழ்ச்செல்வி!
எஞ்சாநின் ஆட்சிவா ஏங்கிநிற்பன் அடியேனே!
10. இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் எழுபிறவிப் பெருநோய்க்கும்
செம்மைநெறித் திறங்காட்டும் செழுஞ்சுடரே! தமிழ்த்துணையே!
எம்மையா ஞடையாய்! நின் எழிலார்நற் கழல்இணைக்கே
வம்பலர்பா மலர்தூவி வாழ்த்துதுங்காண்; வாழியரே!

கலாவல்லி

முதற் காட்சி

களம்:—கமல நாதனின் அரண்மனை.

காலம்:—மாலை.

[கமலநாதனும் ஒப்பிலாமணிப் புலவரும்]

கமலநாதன் (தனியே)

“ திரைவிரி தருதுறையே திருமணம் விரியிடமே
விரைவிரி நறமலரே மிடைதரு பொழில்இடமே
மருவிரி புரிசூழலே மதிபுரை திருமுகமே
இருகயல் இணைவியே எனைஇடர் செய்தவையே ”

அல்லியோ என் உள்ளத்தை அறிவாள் ; எல்லா மறிந்
தும் அறியாதவள்போல் நடப்பதும் பெண்களின் இயல்பு
போலும். கல்லூரியிலிருந்து விடுமுறையில் வீட்டிற்கு
வந்திருந்த பொழுது, ஒருமுறை கண்டது முதல்
என் மனமோ விண்டது ! கல்லூரிப் படிப்பும் முடிந்து
மூன்றாண்டுகளாக வீட்டிலிருப்பவள், என்பால் கடுகளவும்
இரக்கக் காட்டினாளில்லை. என் செய்வேன் ! நம் குலத்தில்
படித்த பெண்களோ குதிரைக் கொம்பாக இருக்கும்
பொழுது, அல்லியை விட்டுவிடுவதென்றால், எங்ஙனம் முடி
யும் ? என்னிலுஞ்சிறந்த மனளான் ஒருவனை அவள் காண்ப
தும் அரிதே. புலவர் சொல்வதுபோல், திருமணத்தையே
வெறுப்பது என் ? ஆம் ! இப்பொழுது வெறுத்தாலும்
விரும்புங்காலமும் விரைவில் வரும். ஐயோ ! அவள் வடிவம்
என் உள்ளத்தில் குடிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, என்னைப்

பற்றிய எண்ணமே அவளுக்கில்லையென்றால், அந்தோ! இக்கொடுமையை எவர்பால் சொல்லுவேன்! எங்ஙனம் ஆற்றுவேன்!!

(புலவர் வருகின்றார்)

புலவர் பெருமானே! தங்கள் வரவு நல்வரவாகுக. அல்லி மாலையின் செண்பக மாடமே கதியாகக் கிடக்கும் தங்கள் வரவைக் கண்டு பெரிதும் மகிழ்கிறேன். இம்மாலைக் காலத்தில் அரண்மனையி லிருப்பதைக் காட்டிலும் அருளி வரையிலும் சென்று உலவி வருதலே நல்லதென்று நினைக்கிறேன். தாங்களுங் கூட வரலாமோ?

ஒப்பிலாமணிப் புலவர்:—நல்லது அன்பரே! அகத்துக் குரியவர் இருப்பாளே யானால், அருவிக்கரையை நாடுவீரோ! அடுப்பங் கரையிலன்றே இருப்பீர்! எல்லாவற்றிற்கும் நற்காலம் விரைவில் வரும்.

கமல:—தங்கள் போன்ற பெரியவர்களே இங்ஙனம் பேசினால், என் செய்வது? மாலை வேளையில் துன்பம் நிறைந்த என் மனத்திற்கு இன்பத்தைத் தரவல்லது இயற்கைக் காட்சி யன்றி வேறென்ன இருக்கின்றது?

புலவர்:—அல்லியும் தன் தம்பி இறந்த துன்பம் தாங்கவொண்ணாதவளாய், ஒன்றிலும் பற்றற்றவளாய்த் தன்னைத் தானே மறந்தவளாய்க் கிடக்கிறாள்.

கமல:—பாவம்! அவளுடைய தாயாருக்கும் கண்ணிரண்டும் தெரியவில்லையாமே! என் செய்வது? வயதாகி விட்டது.

புலவர்:—ஆம்; அந்த அம்மாளுக்கும் மகன் இறந்துவிட்ட கவலை ஒரு புறமிருக்க அல்லி யாரையும் மணந்து

கொள்ள விரும்பாதது மற்றொரு கவலை. கண்ணோ போய்விட்டது! என் செய்வாள் பாவம்! அந்த அம் மாளின் வேண்டுகோட்படி யானும் அல்லிபாற் சென்று அறவுரைகள் சில புகன்றேன்.

கமல:—ஓகோ! அப்படியா என்ன சொன்னாள் அல்லி?

புலவர்:—சொல்வதென்ன! அவளோ கல்வியறிவு நிரம்பப் பெற்றவள்; தனக்குரிய தலைவனைத் தேர்ந்தெடுப்பது அவளுடைய சொந்த உரிமையா யிருக்கும்பொழுது, அடியேன் அதில் தலையிடுவது தகுதியில்லையென நினைத்திருந்தேன். எனினும், அந்த அம்மாளின் வேண்டுகோட்படி, தக்க சமயம் பார்த்து, ‘அல்லி! நின் திருமணம்,—என்று தொடங்கினேன்; சுடச்சுட வந்தது பதில்: “தயைசெய்து அதைப்பற்றி என்பாற் பேசற்க; யான் ஒரு மணாளனை யடைந்து வாழ்வதினும் மண்ணாவதே மாண்பாகும்” என்று கூறிக் கொண்டே போய்விட்டாள். அன்றோடு திருமணத்தைப்பற்றி யாதொன்றும் அவளிடம் பேசுவதில்லையென்று முடிவுகட்டி விட்டேன்.

கமல:—இது தங்களுடைய “பிரசவ வைராக்கியம்” போலும்; நல்லது புலவரே! தன் தம்பி பால் வைத்த அன்புதான் காரணமோ! நொடிப் பொழுதில் உலகையே வெறுத்துவிட்டாளே!

புலவர்:—அற்றன்று அன்பு! மணிமேகலை கொண்ட வெறுப்புத் திறவு அன்று; நொடிப்பொழுதில் உலகை வீறும் புந் தன்மை யுடையதுதான். தாங்கள் அவளுக்கேற்ற மணாளரென்பதை யானறிவேன். ஆனால், விதியின் திருவிரையாடலை யாம் எங்ஙனம் வெல்ல வல்லோம்!

கமல:—அல்லி ஒருநாள் அருவியில் தன் தம்பியுடன் நீராடிச் செல்லுங்கால், வழியில் காண நேர்ந்தது. அவளும் என்னை அறிவாளென்றே நினைக்கிறேன்.

புலவர்:—நான் ஒரு வழி சொல்கிறேன். கேட்பீரா? அல்லியின் தாயாருக்கு உம் எண்ணத்தை ஆள் மூலம் தெரிவிப்பீரே யானால், நன்றாக விருக்கும். அதுவே, இக்கால வழக்கமுமாகும். அல்லியின் மனமும் மாறுதலடைய வழி ஏற்படும். குளிர் தாங்கமுடியவில்லை. வீட்டிற்குப் போகும் வழியில் தங்களைக் கண்டு வெகுநாட்களாயிற்றேயென் றெண்ணிவந்தேன்; விடைபெற்றுக்கொள்கிறேன்.

கமல:—ஆம், ஆம்! தங்கட்கும் வயது ஐம்பதுக்கு மேலாகி விட்டது! வணக்கம்.

இரண்டாம் காட்சி

களம்:—சிங்கபுரத் துறைமுகத்திலிருந்து புறப்பட்ட வங்கக் கப்பலில் ஓர் அறை.

காலம்:—அந்தி மாலை.

[கலாவல்லியும் திருவரசியும்]

கலாவல்லி:—(மயக்கம் நீங்கி) ஆ! நான் எங்கிருக்கிறேன்? கப்பலிலா? என் அண்ணனைக் காணோமே!

திருவரசி:—ஆம் பெண்ணே! நானே உனக்குத் துணையாக வந்தேன், பயப்படாதே.

கலா:—அண்ணா! அண்ணா! மணவாளக் கண்ணா! நீயுமா

என்னைவிட்டுப் பிரிந்து விட்டாய்! ஆ! கடவுளே!
உனக்குக் கண்ணில்லையா?

திரு:—பெண்ணே! அழுவதால் ஆவதென்! எல்லாம்
காலத்தின் கோலம்; இதுதான் உலகம்!

கலா:—எது உலகம்? பகைவர்கள் வீசிய குண்டுக்கு என்
தாய் தந்தையரும் இரையாகிய தோடல்லாமல், என்
அருமைத் தமையன் மணவாளனையும் விட்டுப் பிரிந்த
பாவி யானேன். நானே ஒரு பேதைப் பெண். தன்
னந் தனியாக விடப்பட்டேன். எனக்கார் துணை
யம்மா? யாங்ஙனம் உய்வேன்! ஆ! தெய்வமே!.....

திரு:—பெண்ணே! பெரிதும் கவலற்க. விமானப் பாதுகாப்
புக் கிடங்கில் மயங்கிக் கிடந்த உன்னைக் கண்டு கலங்
கினேன். சிலருடைய உதவியால் உன்னை இங்குக்
கொண்டுவந்து சேர்த்தேன். அதோ அந்தப் பேழை
மீது மயங்கிக் கிடந்தாய். அதையும் எடுத்து வந்
தேன். மகளே! நான் இருக்கிறேன்; உன் தாயைப்
போல் எண்ணிக்கொள்.....

கலா:—ஐயகோ! அம்ம!! இதோ இன்னும் அபாயச் சங்கு
அழுது முழங்குகின்றதே! பாவிகள் இன்னும் விட்ட
பாடில்லையே!

திரு:—நம்மைக் கடவுள் காப்பாற்றுவார்! இதோ பார்! தூற்
றுக் கணக்கான ஆண்களும் பெண்களும் குழந்தை
களும் கால்போயும் கைபோயும் கண்ணிழந்தும்,
அந்தோ! பலவாறாகத் துன்புகின்றனரே! அச்சீர்
கேடான நிலையை நாமும் அடையாமலிருப்பதற்கு எல்
லாம் வல்ல அப்பெருமானுக்கு நன்றி செலுத்த
வேண்டும்.

கலா:—யான் இங்ஙனந் தனியாய் நின்று புலம்பாமல், தாய் தந்தையரோடு மாண்டிருந்தால், அப்பொழுது சாலவும் நன்றி செலுத்தியிருப்பேன். ‘உலகம், உயிர், கடவுள்’—என்பவற்றைப் பற்றிப் படைப்புக் காலந் தொட்டுப் பல்வேறு மதங்கள் பலவாறாகப் போதித்துக்கொண்டுதான் இருக்கின்றன. வலிய விலங்கு எளிய ஒன்றைத் தாக்குவதும், வலியவன் எளியவனை அடக்கியாள முயல்வதும், வலிய நாடு எளியநாட்டை அடக்கி ஆள்வதுமே கண்ட பலன். வேதாந்தம் சித்தாந்தம் முதலியவற்றின் முடிவெல்லாம் உலகத்தையே ஒரு வழியாக முடிக்கும் வகையிலேயே கொண்டுபோய் விட்டதுபோலும்.

திரு:—ஆம்! புத்தர் பெருமான் என்ன சொன்னார்? ‘யாதோர் உயிரையும் கொல்லாதே’ என்றார். இயேசு பெருமானும், ‘தன்னுயிரைப்போல் மன்னுயிரையும் நேசி’ என்றார். அடிமுனிவர்கள் தம் பொன் மொழிகள் இப்பிசாசுகளின் புன் செவியில் துழைந்தால் தானே.....

கலா:—“பிறந்தவர் இறத்தலும், இறந்தவர் பிறத்தலும், புதுவதன்றே தொன்றியல் வாழ்க்கை” என்றார் ஒரு பௌத்த மதப் பெரியாரும்: எனவே, இக்கொடும் போரில் உடலை இழந்தாலும், மீண்டும் இவ்வுலகில் பிறக்கலாமென்ற எண்ணம் போலும்.

திரு:—ஆம்; “உறங்குவது போலுஞ் சாக்காடு; உறங்கி விழிப்பது போலும் பிறப்பு” என்பதும் வள்ளுவர் தம் வாய்மொழி யன்றோ?

கலா:—‘வீரன்’ என்றால், மற்றொரு வீரனிடத்தில் தன் ஆண்மையைக் காண்பிப்பதே அழகாகும்; அதுவே

அறமாகக் கருதப்பட்டது அக்காலத்தில் இக்காலத்தில் வீரனின் வலிமையை அறிவதைவிட விஞ்ஞானத்தின் திறமையை அறிய விழைகின்றனர். ஆக்க வேலையில் வளர்ந்த விஞ்ஞானம் அழிவு வேலைக்குப் பயன்படுகிறது. போரை உலகினின்றும் ஒழிக்கவோ அணுசக்தியால், உலகையே அடியோடு ஒழிக்கவோ மற்றொத்தற்கோ இம்மாயப் போர் நடைபெறுகின்றது! குறுகுறு நடந்தும் மழலை மிழற்றியும் தத்தித் தவழ்ந்தும் வரும் பால் மணமாறப் பச்சைப் பசுங்குழவினாரும் நல்லியல் வாய்ந்த மெல்லியலாரும், அந்தோ! இவர் மாட்டுச்செய்த கொடுமைதான் என்னே! அம்ம! வர வர என் மனமோ புண்ணாக்கிக் கொண்டு வருகிறது யாண்டுப் போய்த் தங்குவேன்! யாங்ஙனம் பிழைப்பேன்! நாம் செல்லும் சென்னைமா நகர்க்கும் அபாயமாமே! எல்லோரும் நகரைவிட்டுப் போய் விட்டனரென்றும் கேள்விப்பட்டேன்.

தீரு:—மகளே! யான் சென்னையினின்றும் புறப்பட்டு, என் சொந்த ஊராகிய மாங்காடு செல்வேன். நீயும் வேண்டுமானால், என்னுடன் வரலாம். எனக்கென்று நிலையான வீடு வாசல் ஒன்றுமில்லை. யானும் என் சுற்றத்தாரின் உதவியை நாடியே செல்கிறேன். உன்போன்றவர்களை வைத்து என்னால் காப்பாற்றவும் முடியாதுதான். ஆனால் ஒன்று. சென்னை அரசாங்கம் நமக்குச் சிறிதில உதவிகள் செய்வதாகக் கேள்விப்பட்டேன்.

கலா:—நல்லது தாயே! அஃது ஒருபுறமிருக்க, தங்கட்குத் தெரிந்த நல்ல குடும்பங்கள் சிலவற்றிற்கு என்னை அறிமுகப்படுத்தி வைப்பீர்களானால், நான் பயிற்சி பெற்றிருக்கும் இசைக்கலை வாயிலாகச் சிறிது வருவாய்

தேடிக்கொண்டு காலங் கழிப்பேன். என் அண்ணனைப் பற்றிய ஏக்கமும் பெரிதாக இருக்கிறது.

திரு:—மகளே! இக்கப்பலில் பெண்களுக்கே முதலிடங்கொடுக்கப்பட்டது. ஆடவர்களில் சிலரே ஏறினர். எஞ்சிய ஆடவர்கள் அடுத்த கப்பலில் வருவர். சில வாண்டுகட்கு முன் ஓடிவந்த என் மகனை அழைத்துப் போகலாமென்று வந்தேன். அவனுக்கும் இடங்கிடைக்கப் பெறாத காரணத்தாலேயே தங்கிவிட்டான். என் செய்வது?

கலா:—என் அண்ணன் மணவாளனுக்கும் பட்டாளத்தில் சேர வேண்டுமென்ற எண்ணமுண்டு. என்னைக் காணாத அவர் மனம் மாறிவிட்டால், அங்கேயே தங்கி விட்டால் என்செய்வ தென்றே ஏங்குகின்றேன்.

திரு:—அடுத்த கப்பல் இலங்கைக்குச் செல்வதாக அறிந்தேன். அதில் உன் அண்ணன் தவறாது வருவான். ஊர் சென்றவுடனே செய்தித்தாளில் விளம்பரங்கொடுத்துப் பார்க்கலாம். என் மகனும் வந்து விடுவான்; உண்மையைத் தெரிந்துகொள்ளலாம். குற்றாலத்துக் கருகிலேயே என் சிற்றூர் உள்ளது. நீயும் குற்றாலத்தில் வந்து தங்குவாயானால், மிகவும் நல்லதென்று கருதுகிறேன்.

கலா:—ஆம்! நானும் குற்றாலத்தின் இயற்கை யழகைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன் தங்கட்குத் தெரிந்தவர்கள் யாரேனும் அங்கு உண்டோ?

திரு:—ஆம்! அழகிய பூங்கா நடுவண் அமைந்துள்ள அரண்மனை யொன்றில் மணம்புரியா மங்கை நல்லாள் ஒருத்தி இருந்துவருகிறாள். தனக்குத் துணையாக விருந்த

ஒரே ஒரு தம்பியையும் இழந்த காரணத்தால், கவலைக் கடலில் மூழ்கிக் கிடக்கிறாள். அவள்தன் செந்தாமரை முகம் செங்கதிரோன் பார்வையிலும் பட்டதில்லை. இத்தகைய மாதாசுதன் மையலில் மயங்கிக் கிடக்கிறாள் கமலநாதன் என்னும் ஒரு கட்டழகன்; செழுங்குடிப் பிறந்த வோர் கொழும்பல் செல்வன்; இளமை திசழும் எழில் நல் எந்தல்; மாங்காட்டுப் பண்ணையாரென்ற மாபெரும் புகழோன்; குற்றால் வாழ்வே குறைவறக் கொண்டோன்.

கலா :—அம்மம்! தாங்கள் சொல்வதிலிருந்தே எனக்கும் ஒருவிதப் புத்துணர்ச்சி தோன்றா நிற்கின்றது. அத்தகைய பெண்மணியை யடைந்து என் இசைப் பயிற்சியால் அவளை இன்புறுத்திக் காலங்கழிப்பதே சாலச் சிறந்ததென எண்ணுகிறேன். தங்கள் விருப்பம் யாதோ அறியேன். நல்லது அந்நங்கை நல்லாளின் பெயரென்ன?

திரு :—அவள் பேர் 'அல்லிமலை' நீ பெண்ணையாபினும் அவளை அண்மிப் பிழைப்பது அரிதேயாகும். கமலநாதன் நினைத்தால், உதவிசெய்ய முடியும்; எனினும், உன்போன்ற மாண்கள் அவரிடம் சென்று உதவி பெறுவதும் அழகன்று; என் செய்வது?

கலா :—தாயே; எவ்வகைக்கும் இப்பெண் தன்மையாகிய கோலம் இடந் தராது. ஆனால், எனக்கு ஒரு வழி தோன்றுகிறது. மணவாளனும் யானும் இரட்டைக் குழந்தைகளாய்ப் பிறந்தோம். வயதிலும் வடிவிலும் குணத்திலும் கல்வியிலும் அழகிலும் உயரத்திலும் இருவரும் ஒரே தன்மை யுடையோம். இதோ இப்

பேழையில் அவன் உடைகளில் சில இருக்கின்றன. ஏன் அவற்றை அணிந்துகொண்டு ஆண் கோலத்தில் விளங்கக்கூடாது என்று நினைக்கிறேன். இதனினும் வேறொன்றும் புலப்படவில்லை. எதற்கும் தங்கள் உதவியே பெரிதும் வேண்டற்பாலது.

தீரு:—என்னே நின் துணிவு இருந்தவாறு! இஃது எத்துணைத் தீமை பயக்குமென்பதைச் சிறுநியாகிய நீ அறிந்திலைபோலும்!

கலா:—அறிவேன் அம்மா! அறிவேன்!! பிற நாடுகளைப் போல் பெண்கள் தனிமையில் வாழும் வழக்கம் தமிழ் நாட்டில் இல்லையாகலானும், தனித்துச் செல்லும் பெண்களிடத்தில் பெருந்தன்மையுடன் நடந்துகொள்ளுங் குணம் தமிழ் நாட்டு ஆடவரிடத்தில் காண்பதரிது என்றும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்; எனவே, என்னைத் தற்காத்துக்கொள்வான் அங்ஙனங் கறினேனேயன்றி வேறில்லை. மன்னிப்பீர்களாக.

தீரு:—கண்மணி! அற்றன்று; உலகில் பெண்களின் கற்பு நெறியைக் காத்தொழுகும் நாடு ஒன்று உண்டென்றால், அது தமிழ் நாடே; தமிழ் மகனாகிய நீ பெருமையடையக்கூடிய தொன்று; உன் விருப்பம் நிறைவேறுவதாகுக. இன்பக் கடலாம் இறையருளால், யாதோர் இடையூறுமின்றி, நலங்களனைத்தும் நண்ணுவதாகுக!

கலா:—அம்மையீர்! யான் தங்கட்குச் செய்யுங் கைம்பாறு ஒன்றுளதோவென எங்குகின்றேன் “காலத்தி னாற் செய்த நன்றி சிறிதெனினும்—ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது” என்னும் செந்தமிழ் மறையின் செவ்வியை நினைந்து நினைந்து என் நெஞ்சம் உருகுகின்றது.

திரு:—நான் உனக்கு என்ன உதவி செய்துவிட்டேன்! ஒன்றுமில்லையே! இயற்கை, கைம்மாறு கருதி ஒன்றைச் செய்கின்றதா? இல்லையே! மாரி, நம்பால் கோருவ தொன்றுண்டோ! கைம்மாறு சிறிதுங் கருதாமல், நிலையற்ற பொருட் செல்வத்தைப் பிறர்க்கீந்து அருட் செல்வத்தைப் பெறும் பேரறிவாளரின் பெருமை சொல்லவும் பெரிதே. ஆம்! நன்றி மறவாமையை நன்னெறியாகக் கடைப்பிடித் தொழுகுவது தமிழர்களின் தலையாய கடமைகளில் ஒன்றாகக் கருதப்படுகின்றது.

கலா:—அம்ம; என் உயிரை எனக்குத் தந்த பெருமை தங்களுடையதன்றோ! விமானக் கிடங்கில் உயிர்விடும் நிலையிலிருந்த என்னைக் காத்துத் தாய் நாட்டிற்குக் கொண்டுவந்து சேர்த்த தங்களை மறக்கமுடியுமா? வயிற்றுப் பிழைப்பை நாடிச் சிங்கபுரம் போந்த தமிழ் மக்களிற் சிலர் உள்ளளவும் நன்றியில்லாமல், தாய் நாட்டைப்பற்றி இகழ்ந்து பேசக் கேட்டிருக்கின்றேன். இப்போது தாய்நாடன்றோ அபயமளித்துக் காப்பாற்றியது! இவ்வங்கக்கடலில் தோன்றும் அலைகள் 'அஞ்சேல்! அஞ்சேல்'!! என்று கூறுவதுபோலன்றோ இருக்கின்றது. உள்ளங் குளிர்ந்த, உடல் பூரிப்புற வீசுந் தமிழ்த் தென்றலின் மணம் அமிழ்தினு மினியதாய் எனக்கொரு புத்துணர்ச்சியைத் தந்து நிற்கின்றது.

திரு:—அம்ம' கலாவல்லி! நின் அருங்குணத்தைக் கண்டு அகமிக மகிழ்கின்றேன். நின்மறை பிறறறியாமற் காக்குங் கடப்பாடுடையேன். எல்லாம்வல்ல ஒருவனை என்றும் மறவற்க. உலகமே ஒரு நாடகமேடை; அதில் நடிக்கும் பாவைகளே மக்கள். அப்பாவைகளேப்

பாசத்தால் ஆட்டுவிக்கும் விளையாட்டுப் பிள்ளையாவது யார்? கடவுள். அவைதம் நடிப்புத்திறனைக் கண்டு இன்புறுபவரும் அவரே; எனவே, அன்புக் கடலா மவர் உன் நடிப்பையுங்கண்டு மகிழ்ந்து நற்பரிசு வழங்குவார். அவருக்கே நீ நன்றிசெலுத்தக் கடமைப்பட்டவள். என்கே அவரை நினைந்து பாடு; பார்க்கலாம்.

கலா :—(பாடுகிறாள்)

“ஈன்றாளு மாய் எனக்கு எந்தையு மாய்உடன் தோன்றினராய்
மூன்றாய் உலகம் படைத்துஉகந் தான்மனத்து உள்ளிருக்க
என்றான் இமையவர்க்கு அன்பன் திருப்பா திரிப்புலியூர்த்
தோன்றத் துணையா யிருந்தனன் தன்அடி யோங்களுக்கே”
(இருவரும் போகின்றனர்)

மூன்றாம் காட்சி

கனம் :—அல்லிமாலையின் செண்பகமாடத்தில் ஓர் அறை.

காலம் :—காலே.

[வீரமணியும் முத்தழகியும்]

முத்தழகி :—நேற்றிரவெல்லாம் என்கே பேரயிருந்தீர்கள்? போன இடத்திலேயே இருந்துவிடுவதுதானே. இங்கு யார் வாச்சொன்னார்கள்?

வீரமணி :—நீ யார் அதையெல்லாம் கேட்பதற்கு?

முத் :—நானா! என்னுள்ளமார்? என்று கேட்டுக்கொள்ள வேண்டுமோ?

வீரமணி :—ஓகோ! நீ என் முத்தமா என்ன சிங்காரமாக உடையாளிந்திருக்கிறாய். அடையாளமே தெரியவில்லையே?

முத்:—விடிய விடியப் படம் பார்த்த கண்களுக்கு அடையாளம் தெரியுமா? அங்குக் காட்சி கொடுத்த பெண் நட்சத்திரங்களென்ன! நடிப்புத் திறமையென்ன! முக வெட்டுகளென்ன! எல்லாம் நன்றாகத்தானிருந்திருக்கும்.

வீரம:—பட்டணம் வீரசிங்கனை உனக்குத்தான் தெரியுமே என உயிருக்குயிரான நண்பரென்று. எந்தப் படம் வந்தாலும் முதலாள் அவர்தானாம். இங்கோ அவருக்குப் பொழுது போகவில்லை. என்னையும் அழைத்துக்கொண்டு போனார்.

முத்:—போயும் போயும் நல்ல நண்பர் வந்து சேர்ந்தார். அக்காள் மகன் போய்விட்டானே யென்ற கவலை கடுகளவு மில்லாமல், காலாடிப் பயல்களோடு சேர்ந்து கொண்டு களியாட்டம் போடுவதும் கூத்துப் பார்த்துக் கும்மாளம் அடித்துக்கொண்டுத் திரிந்தால், அயலார் சிரிப்பதற்கென்ன கேட்க வேண்டுமா? அல்லியைக் குறை சொல்வதற்கில்லை. இந்தச் சொத்துக்களை மேல்பார்க்கும்படி தங்களை நம்பி விட்டிருந்தால், குரங்கு கையிலகப்பட்ட பூமலைதான்.

வீரம, — அடியே முத்துக்குட்டி! என் அருமை மருமகன் இறந்ததால், நானடையுந் துன்பத்தைப் பார்த்த என் நண்பர் எனக்கொரு விருந்தளித்ததோடு, படமும் பார்க்க அழைத்துச் சென்றார். வருந்துவதால், மாண்டார் மீள்வரோ! 'மலையே அசைத்து வரினும் மனங்கலங்கற்க'—என்பதன்றோ ஆன்றோர் வாக்கு. உலகில், உயிரினுக்கு உலையைப்பது ஓயாக் கவலையே யன்றோ! உலகக் கவலையை அறவே ஒழித்தவர்களே பெரியோர்

கள் ; என் நண்பரோ கவலையற்றவர் ; கள்ளமில் உள் ளத்தவர்.

முத்:—மனிதனென்றால், கவலை இருக்கத்தான் செய்யும் ; கவலையை வாழ்க்கையின் உப்பு என்பர் பெரியோர். கடவுள் மக்கட்குத் துன்பத்தைக் கொடுப்பதெல்லாம் நன்மையைக் கருதியே யாகும். ஆனால், பைத்தியங் களுக்குக் கவலை கிடையாது. எனவே, கவலையென் பதைக் கனவிலு மறியாத தங்கள் நண்பரை இங்குள்ள பைத்திய விடுதியில்; 'சிரி சிரி' என்று சிரித்துக்கொண் டிருக்கும்படி விடவேண்டுமே யொழிய, செண்பக மாடத்தில் அணுவளவு மிடங்கொடுப்பது தகாது.

வீரம:—பேதைப் பெண்ணே! முத்து மாலா!! என் நண் பரின் பெருமையை யறியாது பிதற்றியும்.

முத்:—அன்புடையீர்! அவர் தம் பெருமையை யறிவேனா யினுஞ் சிறுமையை நன்கறிவேன். அந்த அம்மாஞ் சிக்கு அடித்தாலும் அழுத் தெரியாது. பாவம்! பச் சைக் குழந்தை. விடிய விடியச் சீட்டாட்டம்; அம் மட்டோ! கொள்ளிவாய்ப் பேயாட்டம்; விடிந்தபின் பத்துமணி வரையிலும் குறட்டையாட்டம்; இங்ஙனம் மூத்தவனை முன்னுக் கிழுத்துவைத்து வழிபாடு செய் யும் விடியாமுஞ்சிகள் முகத்தில் விழித்தால், சோற் றுக்கு வழி ஏற்படுமா? சுகந்தான் கிடைக்குமா?

வீரம:—என் அழகே! குற்றங் குறைகளில்லாத ஒருவனை இவ்வுலகில் காண்பதரிது. நற்குணங்களனைத்திற்கு முறைவிடம் கடவுள் ஒருவரே. இதுவும் என் நண் பரின் கவலையில்லா வாழ்விற்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டா குமே யன்றி வேறில்லை. நெலலிற்கும் உமியுண்டு.

எனவே, குற்றத்தைப் பாராட்டாமல், குணத்தைப் பாராட்டி நம் அல்லியின் மணானாக வரவேற்பதே மாண்புடைத்தாகும்.

முத்:—ஓகோ! இவருக்குக் 'கண்ணூலம்' வேறு செய்து வைக்கப் போகின்றீரோ! நல்ல மண்ணாங்கட்டி மாப் பிள்ளையைக் கொண்டு வந்தீர்.

‘மனத்தானும் மாந்தர்க் குணர்ச்சி; இனத்தானும் இன்ன னெனப்படுஞ் சொல்’

என்று புலவர் பன்முறை கூறியதுபோல் தங்களுடைய குணமும் நண்பருடைய குணமும் ஒன்றே தான். அரசு மரத்தைப் பிடித்த பேய் பிள்ளையாரையும் பிடித்ததாம்.

வீரம:—‘பொருளில்லார்க்கு இவ்வுலகமில்லை’ என்றார் வள்ளுவர் பெருமான். பணமென்றால் பிணமும் வாயைத் திறக்கு மென்பர். இக்கால உலகில், பணமொன்றிருந்தால், பட்டம் பதவிகளெல்லாம் தானே வந்து அட்டைபோல் ஒட்டிக் கொள்ளும். நண்பர்தம் முன்னோர் தேடிவைத்த செல்வம் கணக்கு வழக்கில்லாமல் கிடக்கிறது. அதற்காவது, நாம் மதிப்புக்கொடுக்க வேண்டாமா?

முத்:—ஓகோ! அப்படியா செய்தி! தங்களிடம் வந்து மாட்டிக் கொண்டாரா? அதோ அங்கு வருவது யார்?

(வீர சிங்கன் வருகிறான்)

வீரம:—வருக! வருக!! நண்பரே!

வீர சிங்:—“குட்மார்க்கிங் மிஸ்டர்! ஆகா! வெதர் வெரி பியூட்டிபுல்”

வீரம:—‘கம் ஆன் மிஸ்டர்! டேக் திஸ் சேர்’-அடியே முத்

தம்! இவர் தான் நான் சொன்ன பட்டணத்துத் துரை. சார்! இவள்தான் என் முத்தழகி.

வீர சிங்:—அப்படியா! “ரொம்ப தேங்ஸ், நல்ல முத்தர் தான். எஸ், வெரி ஸ்வீட் லேடி; நோ டவுட் எபவுட் இட்”

முத்:—(வீரமணி காதில்) ஆங்கிலத்தில் பேசினால், நான் பெருமையாக நினைத்துக் கொள்வேனென்ற எண்ணம் போலும்.

வீர சிங்:—என் பிரன்ட்ஸ் முக்கால் வாசி ஆங்கிலோ — இண்டியன்ஸ்; எப்பொழுதும் கிளப்பில் தான் இருப்பது; டென்னிஸ் — கிரிக்கட் தான் விளையாடுவது; புல் சூட்தான் போடுவது; ஹை சர்க்களில் மூவ் பண்ணுவது. இந்த டர்டி டமில் பேச வருவதே யில்லை.

முத்:—ஐயா! இப்பக்கத்தில் இப்படிப் பேசினால், பயந்து விடுவார்கள். பெரிய துரை யென்றெண்ணிப் பெண்ணுங்கூடக் கொடுக்கமாட்டார்கள். (வீர மணியைப் பார்த்து) பெரிய வெளிச்சம் போலிருக்கிறது! எல்லாம் வெறும் வேட்டுத் தானே!

வீர சிங்:—பட்டணத்தில் வெளிச்சமா? அஃதெல்லாம் இப்பொழுது கிடையாது. ஒரே ‘பிளேக் அவுட்’ தான் ஆம்! குண்டுபோட்டுப் பழகுகிறார்கள்.

முத்:—பட்டணத்தில் பைத்தியக்கார வைத்திய சாலையைத் தங்கட்குத் தெரியுமா? அங்கு இவர் நண்பர் ஒருவரைக் கொண்டுபோய் விடவேண்டும்.

வீர சிங்:—ஓ! தெரியுமே! அங்குள்ள பலரும் எனக்குப்

பழக்கமுடையவர்கள். என் பாட்டனாரும் அங்குக் கொஞ்ச நாள் தங்கியிருந்து சுகம் பெற்றார்.

முத்:—நல்லது! 'எங்கள்பன் குதிருக்குளில்லை'—என் கிறார்.

வீர சிங்:—ஐயோ! இங்கு எங்கும் ஒரே குரங்குக் கூட்டம்; நான் போய்க்கிணை இருந்தேன்; என்னைப் பார்த்து, 'உர் உர்' என்று மூஞ்சியை நீட்டிக்கிணை வந்தன.

முத்:—தங்கள் முகத்தைப் பார்த்தவுடனே தெரிகிறதே; அவைகளுக்குத் தங்கள் மேல் அவ்வளவு ஆசை. தங்கள் பரம்பரையில் அதுமார் தியானம் ஏதேனு முண்டோ!

வீர சிங்:—என்? எங்கள் குல தெய்வமே அதுமார் தான். என் பாட்டனாரும் குரங்குகளுக்காகவே, ஒரு தோட்டத்தை விட்டுவிட்டார்.

முத்:—அப்படிச் சொல்லுங்கள்! சார்! அப்படிச் சொல்லுங்கள்! சென்ற பிறப்பில், அக்கூட்டத்தில் தாங்களும் ஒரு குரங்காக இருந்திருக்கலாம்.

வீர சிங்:—(கோபத்துடன்) ஓகோ! என்னையே குரங்கென்று சொல்கறாயோ!

முத்:—உங்கள் குலதெய்வமே குரங்காக-இராமபிரானின் அருமைத் தூதுவரை விளங்கும்போது, தாங்களும் அக்குரங்கினத்தில் ஒருவரென்று சொல்வது பெருமைப்படக் கூடியதல்லவா?

வீரம:—முத்தழகி! நன்று சொன்னாய்! பலே கெட்டிக்காரி,

வீர சிங்:—அதற்கென்ன சந்தேகம்!

வீரம:—அன்பே! நும்வாலை என்கே சுருட்டி வைத்திருக்கின்றீர்! அவிழ்த்துவிடும்; பார்க்கலாம்.

வீரசிங்:—ஐயோ! ஏன் இங்ஙனம் பரிசாசம் பண்ணுகின்றீர்கள்!

வீரம:—உம்மை வானரமென்று யாராவது சொல்வார்களா? வால் இருந்தால்தானே வானரம். நம்முடைய புலவரும், 'வால் + நரம்' - என்று பிரித்து நாமெல்லாம், ஏன் உலகத்திலுள்ள மக்களனைவருமே குரங்கினத்திலிருந்து, வந்தவர்களென்று 'டார்வின்' என்னும் மேனாட்டுத் தத்துவ நிபுணர் கண்ட உண்மையை விளக்கிக் கூறியுள்ளார்.

முத்:—டார்வின் இவரைப் பார்த்திருந்தால், தான் கண்ட உண்மைக்குக் காட்டாக இவரையும் பொருட்காட்சிச் சாலையில் கொண்டுபோய் வைத்து உலகமெல்லாம் திரண்டுவந்து பார்க்கும்படி செய்திருப்பார்.

வீரம:—அன்பு! நீர்தான் இப்பிறப்பில் சிங்கமாயிற்றே! சிங்கம் அஞ்சா நெஞ்சம் வாய்ந்ததன்றோ! நாமெல்லோருமே வாலில்லாக் குரங்குகள் தான்.

வீரசிங்:—ஆம்! போன பிறப்பில் நாம் மூவரும் ஒரே மரத்தில் குரங்குகளாய் விளையாடிக் கொண்டிருந்திருப்போம்; இப்பிறப்பிலும் வாலில்லாக் குரங்குகளாய் ஒன்று சேர்ந்துவிட்டோம்.

வீரம:—ஆம்! அதில் தடையென்ன! நாம் ஏழு பிறப்பும் எடுத்துவிட்டோம்.

வீரசிங்:—அப்படியானால், பிரதர்! அடுத்த பிறப்புக் கிடை யாதோ! இப்பிறப்பிலேயே இருந்துவிட வழி யொன்றில்லையோ?

வீரம:—அழாதே! அண்ணே! அழாதே! புட்டியிலுள்ள “டானிக்”கை ஒழுங்காகச் சாப்பிட்டுவந்தால், உலகங்களைல்லாவற்றையும் ஒரு நொடியில் எட்டிப் பார்த்து விட்டுச் ‘சட்’டென்று குதித்துவிடலாம்.

முத்:—ஆமாம்! பாதாள உலகிற்கும் செல்லவேண்டுமானால், அதைவிடச் சிறந்தவழி வேறென்ன இருக்க முடியும்!

வீரசிங்:—அண்ணே! குரங்குகளுக்குப் பயந்து தொந்தி குலுங்கக் குலுங்க ஓடிவந்ததில், ரொம்பவும் பேஜாராகி விட்டது. தாங்கள் நாஸ்தாப் பண்ணிவிட்டீர்களோ!

வீரம:—முத்தழகியின் சித்த மிருந்தால எல்லாம் முடிந்தாற் போலத்தான்.

முத்:—சித்தமா? எனக்குப் பித்தம் மெத்தவும் அதிகரித்து விட்டது. மாப்பிள்ளை சார்! போய் வருகிறேன். அல்லி மிகவும் கோபமாயிருக்கிறாள்.

(மூவரும் போகின்றனர்.)

நான்காம் காட்சி

களம்:—கமலநாதன் அரண்மனைவாயில்

காலம்:—காலை.

[அழகுமலையும் ஆடவருடையில் விளங்கும் கலாவல்லியும்]

அழகுமலை:—தா தா தா ..... தாங்கள் இ இ இங்கு வ வ வந்த ஒ ஒரு வா வா ..... வாரத்திற்குள் ப ப ப ..... பண்ணையாருடைய அ அ அ ..... அன்பைப் பெ பெ பெ.....பெற்று வி விட்டீர். வெ வெ வெரு கு கு கு குறைவுமில்லை உ உ உமக்கு இ இ இ ..... இனிமேல்.

கலாவல்லி :—அத்தகைய குணசீலரை அடைக்கலமாக அடையப்பெற்றது என்நற் காலத்திற் கறிகுறியென்றே நானும் கருதுகின்றேன்.

அழகு :—அ அ அதோ அ அவரும் வ வ வ.....வருகிராரு
(அழகுமலை போகிறான்.)

(கமலநாதன் வருகிறான்)

கமலநாதன் :—குணாளா! அங்கு என்ன செய்கின்றாய்?

கலா :—ஐயனே! தாங்களிடும் புணியை மேற்கொள்வான் அடியேன் இவண் நின்றுகொண்டிருக்கிறேன்.

கமல :—குணாளா! வேலைக்காரர்களிடத்தில் உண்மைகளெவற்றையும் உரைக்கலாகா வென்பது பெரியோர்கொள்கை. ஆனால், நீயோ அவர்கட்குப் புறம்பானவன். நின் அகத்தினழகை முகத்திலிருந்தே தெரிந்துகொண்டேன். என் உள்ளத்தில் பன்னெடு நாட்களாக மறைந்து கிடக்கும் ஓர் எண்ணத்தை உன்பால் சிறிதும் ஒளிவு மறைவின்றி வெளியிடப் போகின்றேன். நீ அதை ஈடேறச் செய்வாயென்ற நம்பிக்கையும் பெரிது முடையேன்.

கலா :—அடியேன் அங்ஙனமே இயன்றவரையிலும் முயன்று முடிக்குங் கருத்துடையேன். தங்களை மகிழ்வித்தற் குரிய எப்பணிகளையும் செய்து முடிப்பதன்றோ என்கடமை.

கமல :—என் உள்ளத்தைக் கொள்ளுகொண்ட மாதா நல்லாளொருத்தி இம்மாண்புடைய ஊரின் புறத்தே யமைந்துள்ள மாளிகை யொன்றின்கண் ஒளியிழந்த மதியென அறிவிழந்து, ஆடவர் முகத்தினை அயர்ந்தும் பாரேன் என்று வஞ்சினங்கொண்ட நெஞ்சினளாய்

வாழ்ந்து வருகின்றாள். எனவே, அம்மாளிகையின் உள்ளே செல்வதற்குத் தடை ஏற்படலாம். அல்லி மாலை யென்னும் அம்மாதரசியின் தாயோ கண்ணிழந்து கிடக்கிறாள். அத்தாயை நேரிற் கண்டு பேச வந்ததாகச் சொல்லி உள்ளே சென்று, என் மனக் கருத்தைப் புலப்படுத்தி, முடியுமானால், அல்லியின் அகக்கருத்தையுமறிந்து வருதற்கு உன்னையன்றி உற்றார் வேறு யாருமில்லை.

கலா :—பாம்பின் கால் பாம்பறியு மென்பதுபோல் ஒரு பெண்ணின் தன்மையை மற்றொரு பெண்ணே அறிய முடியும்; ஆடவனாகிய யானே ஒல்லும் வகை முயல் கிறேன்.

கமல :—அல்லி அயல் பெண்களோடு முகங்கொடுத்துப் பேசுவதில்லை யென்பதை நானறிவேன். பாலொழுகும் மலர்ந்த நின் முகத்தையும், பவளச் செவ்வாயையும், தேனிணுமினிய நின் தீஞ்சொல்லையும், அறிவுச் சுடர் கான்று அழகொழுக விளங்கும் நின் தாமரைக் கண்களையும் கண்ட எவரும் முகங்கொடுத்துப் பேச முன் வந்து நிற்பரென்பதை அங்கையங்களி யென யானும் கண்டன னல்லனே!

கலா :—அண்ணலே! தாங்கள் சொல்வதனைத்தும் புனைந்துரையே யாகும். நல்லது விடை தருக.

(கமலநாதன் போகிறான்)

(தனிமொழி)

நும் போன்ற நற்குண சிலனை, பொற்புடை யண்ணலை, காதற் கொழுந்தினை, கற்பகத்தருவினை யடைந்து நற்றொண்டு புரியுமாறு எம்பெருமானளித்த திருவருள் இருந்த வாறு என்னே! நும் மனத்திலோ அல்லி!

அடியாள் மனத்திலோ கமலநாதன். ஆம்! அல்லியை, நாம்
காதற்கொடியைக் காண வேண்டுமென்ற அவா — என்னை
யும் இழுத்துச் செல்கின்றது. துன்பக் கடலில் வீழ்ந்து
தவித்த என்னுள்ளம் இன்பக் கடலின் எல்லையைக் கண்டது
போல் புத்துணர்ச்சி பெற்று விளங்குகின்றது. அனைத்திற்
குங் காரணம் இங்குள்ள இயற்கையின் எழில் நடன
மன்றோ! செந்தமிழ்ப் பொதியத்தின் பைஞ்சோலையிலிருந்து
தீந்தமிழ்த் தென்றல் மணமிகு பூந்தேன் கமழக் குணமிக
வீசுகின்றது; தூய நல்லாறுகளில் மேய நன்னீர் சேய புலங்
களிற் சென்று நேயமுடன் பாய்கின்றது; தீங்குயில்கள் பூங்
கொம்பர்களில் பாங்குறப் பாடுகின்றன; ஓகை மிக்க மயில்
கள் தோகை விரித்தாடுகின்றன; வண்டினங்கள் பைந்தாது
களிலுள்ள தீந்தேனை மாந்திக் களித்து முரல்கின்றன; பள்
ளிச் சிறூர்கள் போல் புள்ளிமாண்கள் துள்ளிக் குதித்து விளையாடுகின்றன; வீணா கானம் போன்ற இனிய கானக் ஒலி
நனி எழுந்துவந்து இன்புறுத்துகின்றது. கீழ்பால் அந்தி
நந்திய செக்கர்வானம் அழகுறத் தோன்றுகின்றது. தண்ட
மிழக கதிரவன் தன் ஒண்டிறற்கதிர்கள்எண்டிசையும் பாக்கத்
தோன்றுகிறான். நனைப்பிற்கு மெட்டாத நீள்பெருங் கரிய
வானில் நீலமலைகள் போல் சீலமிக்க மேகங்கள் கோலமாக
எழுந்து வருகின்றன. 'பச்சைப் பச்சேல்' என மிளிரும் பைங்
கூழ் நிறைந்த வயற் பரப்பினில் உழவர் எழுப்பும் ஒலி
யாண்டும் கேட்கின்றது; நட்புடன் கூடிய புட்கள் பெட்
புடன் காலைத் தூயிலொழிந்து பழமரம் தேறிப் பார்து
செல்கின்றன. இவற்றிலெல்லாம இரண்டறக் கலந்து ஒன்
றிக் கொஞ்சிக் குலாவி விளையாடும் மொழி அமிழ்தினு
மினிய தமிழேயன்றோ! என் அருமைத் தமிழே! நினை
டலைதனில் முளைத்த அமிழ்த சஞ்சி வி என்று

சொல்லுவேனோ! அல்லது அலைகடலிற் பிறந்த அமிழ்தமே!
என்பேனோ? மற்று யாதென்று சொல்லுவேன்! யாங்மணம்
புகழ்வேன்? ஆ! யான் உயிர்ப்புதுர் தமிழே யன்றோ! எவ்
வுயிருந் தமிழன்றோ! யாண்டும் தமிழ் மணம்! மணங்கம
ழக் கண்டேன்; கண்டேன் கண்டேன் என் தாய்த் திரு
நாடு தன்னைக் கண்டேன்.

“ஓடக் காண்பது பூம்புனல் வெள்ளம்;
ஒடுங்கக் காண்பது யோகியர் உள்ளம்;
வாடக் காண்பது மின்னூர் மருங்குல்;
வருந்தக் காண்பது குலுளைச் சங்கு;
போடக் காண்பது பூமியில் வித்து;
புலம்பக் காண்பது கிண்கிணிக் கொத்து;
தேடக் காண்பது கல்லறக் கீர்த்தி
திருக் குற்றலர் தென்சீரிய நாடே.”

ஐந்தாம் காட்சி

கனம்:—செண்பக மாடத்தில் ஓர் அறை.

காலம்:—மாலை.

[ஒப்பிலாமணிப்புலவரும் முத்தழகியும்]

முத்தழகி:—புலவரையா! பொழுதை யெல்லாம் போக்கி
விட்டுப் புகலிடம் தேடி வந்தீரோ? இன்று அல்லி
யாருடனும் பேசவில்லை; என்ன கோபமோ தெரிய
வில்லை.

புலவர்:—யார் கோபமா யிருந்தால், எமக்கென்னம்மா!
செந்தமிழ்க் கதிரவன் முன் அல்லியும் ஆம்பலும் என்
செய்யும்!

முத்:—தங்களுடைய செஞ்சுடர்த் தமிழ் எங்கட்கு வெஞ்
சுடராகத் தானிருக்கிறது.

புலவர்:—ஓகோ! இஃது அல்லிதன் ஆட்சிகொல்? ஆட
வர்க்கிடமில்லைகொல்? அந்தப்புரப் பெண்கள்
கொல்?.....

முத்:—இஃதென்ன! தமிழ்ப் புலவராயிருந்தும், 'கொல்
கொல்' என்று தமிழைக் கொலை செய்கின்றீர்!

புலவர்:—'கொல்' என்னும் இடைச் சொல்லின் இயல்பைத்,
தொல்லாணை நல்லாசிரியர் கூறும் சொல்லிலக்கணத்
தைக் கல்லாத மாந்தர்தம் கல்வியும் கல்வியாகக் கரு
தப்படுங்கொல்?

முத்:—இலக்கணங் கற்ற தும்போன்ற புலவர் சிகாமணிகள்
வயிற்றுப் பிழைப்புக்குப் பிலாக்கணம் பாடவும் படுங்
கொல்?

புலவர்:—தமிழாராய்ச்சி செய்யும் புலவர்கட்குச் சங்க
நூல்களே பொன்னும் பொருளும் போகமுமாகும்;
பொய்மாய்ப் புனை சுருட்டுகளால பொருளைத் தேடி
வாழும் போலியர்போ லல்லாமல், அறநெறியில் தலை
நின்றொழுதும் அமைதியுடைய பெறலருந் தமிழ்ச்
செல்வம் பெற்ற பெரும் புலவர்களின் வாழ்க்கையை
யாம் எங்நனம் புகழவல்லேம்!

(அல்லியும் கேளசிகளும் வருகின்றனர்)

அல்லி:—புலவர் பெருமானே! சோறு கண்ட இடம்
சுவர்க்கமென்று போயிருந்தீரோ?

முத்:—அம்மா! அவர் சொல்வதைக் கேட்டாயோ! புலவர்
கந்தாம் புண்ணிய ஆத்மாக்களாம்; மற்றவர்களெள்
லாம் பணப்பேய் பிடித்த பாளிகளாம்.

புலவர்:—நன்று, நன்று நின் ஏழைக் குறும்பு; அல்லி மணியே! அஃதே இக்குள்ளநரியின் கூற்றேயாம்; யாம் அங்ஙனங் கூறும் பான்மையுடையே மல்லேம்; அற்றேல், யாம் கூறிய தென்னையோ வெனின், கூறுதும்: இச்சிறுமி எம் வறுமை நோக்கி எள்ளி நகை யாடினள்; யாம் அதை விளக்குவான் புக்கேம்; புக்கு,.....

அல்லி:—போதும் போதும் புலவரே! நீர் பேசுவதொன்றும் புரியவில்லையே!

முத்:—எனக்குத் தலைவலி கண்டுவிட்ட தம்மா!

அல்லி:—நீர் பேசுவது பல்லினால் கல்லைக் கடிப்பதுபோலன்றோ இருக்கின்றது.

புலவர்:—அம்மையீர்! முற்காலப் புலவர்க ளின்றேல், சங்கத் தமிழ் நூல்களும் இன்றும்; சங்க நூல்கள் இன்றாகவே, இப்போதுள்ள தமிழ் நாடென்ற பெயர் தானுமின்றும்; தமிழர் என்ற பெருமையு மின்றும்; ஏன்? தமிழே உலகின்கண் இல்லாது மறைந்திருக்கும்; தமிழர் நாகரிகம் தலைசிறந் தோங்கும்படி செய்த செந்தேன் சொரியுஞ் செஞ்சொற் கவி செய்து போந்த புலவர் பெருமக்கள், குபேரர்களாக வாழவில்லை யென்றிழித்துரைப்பது அழகாமோ! புலவர்பாற் செல்வமின்றேல், செல்வர்பால் நற்புலமையிலலை. “இருவேறு உலகத்தியற்கை திருவேறு; தெள்ளியராதலும் வேறு” என்ற உய்வகை பயக்கும் தெய்வப் புலவர்தம் மெய்ம்மொழி உலகம் முழுவதும் ஒப்பக் கூடியதன்றோ! மேனாட்டுப் புலவர்தம் வாழ்க்கை வரலாற்றை ஆராய்ந்து பார்க்கினும், அவர்களும் வறுமையிற் செம்மை காட்டிய பெருமையுடையோராய் வாழ்ந்து

போந்தனர். பூமகளும் நாமகளும் ஓரிடத்தில் பொருந்தி வாழும் பான்மை இப்பூகலத்தில் இல்லை யன்றோ!

முத்:—ஐயா! வறுமையில் வாழ்ந்த புலவர்கள் எங்ஙனம் வாழ்க்கை நடாத்தினார்கள்? காற்றையே புசித்து வந்தனரோ?

புலவர்:—சில் வண்டே! அஃது உனக்கும் உணவுதான்; உலகத்திலுள்ள உயிர்களைத்திற்கும் உணவுதான். முடியுடை மூவேந்தர்களும் குறுநில மன்னர்களும், பெருநிலக் கிழவர்களும் மற்றுமுள்ள வள்ளல்களும் புலவர்கட்குப் பொன்னையும் பொருளையும் கொடுத்துத் தங்கள் கண்ணிப்போல், ஏன், தங்கள் உயிரினும் பெரிதாகப் புலவர்களைப் போற்றி வந்தனரென்பதற்கு அவ்வைக்கு அதியமானளித்த அருநெல்லியே சான்றாகுமன்றோ!

அல்லி:—புலவர்களை மட்டுமன்று! குடிமக்க ளனைவரையுமே கண்ணிமைபோல் காப்பதன்றோ காவலன் கடமை!

புலவர்:—நன்று கூறினாய்! மதங்கொண்ட யானையைக் காக்கும் பாசனைப்போல் காவலனறிவைக் கட்டுப்படுத்தி அடக்கி யாண்டனர் பாவலர் என்பது, பண்டைத் தண்டமிழ்ப் பனுவல்களில் பாங்குடன் மிளிர்வதைக் காணலாம்.

அல்ல:—கௌசிகா! கேட்டாயா புலவர் புதிலை!

கௌசி:—ஆம்! பழம் பெருமை பாராட்டுவதில் இக்காலப் புலவர்கள் சிறந்தவர்கள் தான்.

புலவர்:—சில சான்றுகள் தருகிறேன்; கேள். சோழன் கிள்ளிவளவன் மலையமான் மக்களை யானைக் காலிலிடும்

பொழுது, அவ்வன்செயலைத் தடுத்துக் காப்பாற்றிய தும், வடியா நாவின் வல்லாங்குபாடும் இளந் தத்தனை நெடுங்கள்ளியிட மிருந்து காப்பாற்றியதும் கோலூர்க் கிழாரென்ற புலவரே யன்றோ! அது புலவர்தம் பெருமையை யன்றோ காட்டுகின்றது!

கேள்கி:—அம்மா! உலகம் போகிற போக்கில், இப்பழம் பல்ல வியைப் கேட்பதில் யாது பயன்? இவரோ, பன்னிரண் டாம் நூற்றாண்டுக் கட்டை வண்டிப் பேர்வழி; இவ் விருபதாம் நூற்றாண்டு மோட்டாரிலிருந்துகொண்டு, முதல் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட கால்நடைப் பயணத் தின் பெருமையைப்பற்றி, இருபத்தியொன்றாம் நூற் றாண்டைப் பற்றிய சிந்தனையுடையவராய் விமானத்தில் வெகு வேகமாய்ப் பறந்து செல்லும் ஒருவருக்குப் போதிக்க முன் வருவாரானால், நாம் சொல்வதொன்று ளதோ? அம்மையீர்! குறுகிய நோக்கமுடைய கிணற் றுத் தவளைக்கு நாட்டுவளப்பம் எங்ஙனந் தெரிய வரும்?

புலவர்:—நாகப் பாம்புகள் திரிதரும் இக்காலத்தில் புலவர் கள் தவளைகளாகக் காணப்படுவது உண்மையே; ஆனால், நாகத்தின் நச்சுப்பல்லைப் பிடுங்கத்தக்க பிடா ரனும் அங்கங்கே தோன்றாமலில்லை. நெற்றிக்கண் காட்டினும் குற்றம் குற்றமே யென்று திரிபுரமெரித்த விரிசடைத் தேவன்முன் வழக்காடிய மதுரைக் கணக் காயனார் மகனார் நக்கிரனார் வழியில் வாழையடி வாழையாக வந்த எம்மை-இவ்வொப்பிலா மணியைத் தவளை யென்று கூற உன் நர துணிந்தது!.....

அல்லி:—கேள்கிக! 'யாகாவா ராயினும் நா காக்க' என்பது பொன்னேபோல் போற்றத் தக்கதன்றோ! மாசு

படிந்து கிடக்கும் நின்மனம் எவற்றையும் எளிதில்
இகழ்ந்துவிடுகின்றது.

புலவர் :—“தொண்டர் நாதனைத் தூ திடை விடுத்தது முதலை
உண்ட பாலனை யழைத்தது மெலும்புபெண் ணுருவாக்
கண்ட தும்மறைக் கதவினைத் திறந்ததுங் கன்னித்
தண்ட மிழ்ச்சொலோ? மறுபுலச் சொற்களோ சாற்றீர்?”

தாமரை யிலையில் நீர்போல இவ்வுலகத்தில் மதி.மந்திரி
களாய் வாழ்ந்து போந்த சேக்கிழார்பெருமானும் மணி
மொழிப்பெருமானும் - குறுகிய நோக்கமுடையவர்கள்
தானே! அருட்சுவை பழுத்த அத்தெய்வப் பாவலர்
களின் பெருமையை ஒரு சிறிதும் அறியாத இப்பேதையின்
அறியாமையைக் கண்டு யாம் பெரிதும் இரங்குகின்றோம்.

முத்.—காளமேகப் புலவரும் தெய்வப் புலவர் தானே!

புலவர் :—‘வசைபாடக் காளமேகம்! என்ற புகழ் அவர்க்கு
குரியது. ஆனால், தெய்வப் புலவரோ சில வாழ்நாள்
பல்பிணிச் சிற்றறிவினர் மேல் மறந்தும் பாடா மாண்
புடையவர்.

முத் :—தாங்கள் வசை பாடுவீர்களா?

புலவர் :—என் வாய் வாழ்த்துக் கூறுமேயன்றி வசை
கூறுது; “புலவர் பாடும் புகழுடையோர், விசும்பில்
வலவன் ஏவா வான ஊர்தி எய்துப என்பதம் செய்
வினை முடித்தென” என்பதனால், புலவர்தம் வாய்
மொழி வாழ்த்துக் கிடைக்குமோ வென்று பலரும்
எதிர்பார்த்திருந்த தொரு காலமுமுண்டு. அல்லியின்
திருமணத்தினை வாழ்த்தும் நன்னை நானும் எதிர்
பார்த்திருக்கிறேன்.

முத் :—வாழ்த்துக் களியே வசைகவிபாக மாறி, மணமகனோ
பிணமகனோ மணப்பறையோ பிணப்பறையோ என்றாகி
வான ஊர்தியை எய்திவிடுவது முண்டல்லவா?

அல்லி :—நன்று சொன்னாப்! இப்பொழுதே எனக்கு
வானுலகம் வழி திறக்குமாயின், -யானே பெரும் பேறு
பெற்றவளாவேன்.

(மணிவண்ணன் வருகின்றான்)

மணிவண்ணன் :—அம்மா! யாரோ ஒருவர் வந்திருக்கின்
றார். நம் தாயாரைப் பார்க்க வேண்டுமாம். வீரமணி
பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்.

அல்லி :—முத்தழகி! மாமனை இங்கே அழைத்துவா. யாரி
டம் என்ன பேசவேண்டு மென்று தெரியாது.

(முத்தழகி போகிறான்)

கௌசிகா! யாரோ புதியவர் போலிருக்கிறது. என்
தாயாரையோ என்னையோ பார்க்கமுடியா தென்று சொல்லி
அணுப்பி விடு.

(கௌசிகன் போகிறான்)

புலவரையா! கௌசிகன் மிகவும் நல்லவன் தான். மிக
வும் சுறுசுறுப்புள்ளவன். வேலைகளை யெல்லாம் ஒழுங்காகச்
செய்து முடிக்குந் திறமையுடையவன். கணக்கு எழுதுவதி
லும் கிபுணன்.

(வீரமணி வருகின்றான்)

என்ன மாமா! உடம்புக்கு ஒன்றுமில்லையே?

வீரம :—இரவெல்லாம் தூக்கமே யில்லை; யாரோ ஒருவன்
வாயிலில் திற்கிறான்.

அல்லி :—புலவரையா ! பார்த்தீர்களா கண்கள் கோவைப் பழம் போலிருப்பதை. தலையா சுழல்கிறது. குடியென்னுங்குன்று விளக்கும். குன்றிவிடும் ஏன் மாமன் போல் குடும்பத்திற்கு ஒருவரிருந்தால்.

புலவர் :—என் செய்வது ! குடிவெறி இல்லாதபோது அவருடைய மூளை அளவிடற் கரிதாய் விளங்குகிறது. பாவம் எப்படியோ பழகிக்கொண்டார்.

அல்லி :—பாவமோ ! பைத்தியமோ ! அவர் இவ்வகத்திலில்லை. அழைத்துச் சென்று படுக்கவையுங்கள்.

(மூவரும் போகின்றனர்)

(கௌசிகன் கலாவல்லியைக் காணல்)

கௌ :—யாரடா வாயிலில் நிற்போன் ? உனக்கு இங்கு என்னடா வேலை ?

கலா :—கமலநாதன் தூதன் நானடா ! அடே ! அடே ! அல்லி மாலையைப் பார்க்க வந்ததாகச் சொல்லுவாயடா !

கௌ :—மட்டுமரியாதை யென்பது சிறிது மில்லாமல் பேசுகிறான். யாரா யிருந்தாலும், எங்கள் தலைவியை இப்பொழுது பார்க்கமுடியாது.

(கதவைத் தாவிடப் போகிறான்)

கலா :—நல்லது ஐயர்வாள் ! கார்வண்ணக் குழலணங்கைக் கண்டல்லால், காலடியும் எடுத்துவையேன். இன்றேல், இவ்விடத்திலேயே குத்துக்கல்போல நிற்பேன்; உண்ணா விரதமிருந்து உயிரையும் விடுவேன். அதனலெற்படும் பழி நின்பெருமாட்டியைச் சார்வதாகுக. ஐயா பார்த்துச் சிறிது தயை காட்டினால், எல்லாம் முடியுமே.

(கௌசிகன் மறுபடியும் வருகிறான்)

கௌ :—என்ன சொல்லியும் அவ்விளையோன் கேட்கவில்லை ; கல்லுளி மங்கனாக நிற்கிறான் ; உண்ணாவிரதத்தைக் கைக்கொண்டு உயிரையும் விடுவானாம்.

அல்லி :—அத்துணைப் பிடிவாதங் காட்டிப் பேசும் அவ்விளவல் யாவன் ? கௌசிகா ! எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லையே !

கௌ :—புரிய வில்லையா ? இதோ சேவகர்களை அழைத்து வந்து இழுத்துக்கொண்டு போகும்படி செய்கிறேன். உண்ணாவிரத மெல்லாம் ஒரு ரொடியில் சுறந்துவிடும். கமலநாதன் ஆளாயிருந்தால் நமக்கென்ன பயமா ?

அல்லி :—வேண்டாம் ; வேண்டாம். அவன் எத்தன்மையுடையவன் ?

கௌ :—ஏன் ? மனிதத் தன்மையுடையவன் தான்.

அல்லி :—கௌசிகா ! பெண்களிடத்தில் பெருந்தன்மையோடு நடந்து கொள்பவனாகத் தெரிகிறதா வென்று கேட்கிறேன்.

கௌ :—ஆம் ! தாயே ! நற்குணமுடையவனாகவே காணப்படுகிறான். மதி நல ஒளி திகழ் கோற்றமும், இன்றலரந்த செந்தாமரை போல் எழிலொழுகப் பொலியும் நல்முகனும், முல்லை முறுவல் பூத்த செந்துவர் வாயும், தங்கப் பாலில் மூழ்கினாலொத்த தனிப் பெரு நிறனுமுடையனாய், மழுகளிறைய நம்பியாய், மணிரிறக் கண்ணனாய், மாற்றாரும் போற்றும் மண்புறு சீலனாய் விளங்குகிறான்.

அல்லி :—சரிதான் ; உள்ளே வரச்சொல் ; உண்மை யறிவோம்.

(கௌசிகன் போகின்றான்)

முத்தமிழி! இத்திரையை விரித்துத் தொங்க விடு.

(கலாவல்லி வருகிறாள்)

கலா :—இம்மாளிகைக்குரிய மாதரசி யாரோ தெரிய வில்லையே!

அல்லி :—(திரைமறைவில்) நான்தான்; வந்த காரண மென்ன?

கலா :—யான் கொண்டுவந்த செய்தி இம்மனைக்குரிய மங்கையின்[•] கடொன்றே கேட்கத் தகுந்தது; எனவே, அம்மங்கையின் மதிமுகத்தை நேரிற்காணும் விருப்புடையேன்.

முத் :—ஏனப்பா! பெண்கள் இருக்கக்கூடிய இடமென்று தெரியாமல், அதிகப் பிரசங்கித்தனம் செய்கிறாயே! சொல்ல விருப்பமில்லா விட்டால், விடு வண்டியை.

கலா :—சுவாமி வரங்கொடுத்தாலும் பூசாரி மறுப்பதுபோலல்லவா இருக்கிறது. உரியவர் வண்டியில் ஏறிக் கொண்டால், விடுகிறேன் வண்டியை.

முத் .—மூடுமையா! தும் திருவாயை. அந்தப் பருப்பெல்லாம் இங்கு வேகாது. மூட்டையைக் கட்டும்.

கலா :—மூட்டுப் பூச்சியே! சும்மாயிரு; நல்ல தண்ணீராயிருந்தால், எந்தப் பருப்பும் வேகும்; உண்ணப்போல் உப்பு மூட்டையும் ஒன்று சேர்ந்தால், பின் கேட்க வேண்டுமா?

முத் :—இஃதென்ன நாடகமேடையா? பெருங் கூத்தடிக்கின் றீரே! உண்ணா விரதமிருந்து உயிர் விடுவாராம்.

கலா:—அம்மா! பெண்கள் தான் மௌன விரதம், கண்ணிகா விரதம் என்று பெருமை பாராட்டிக் கொள்வர். பதி விரதா தர்மத்தின் மர்மத்தை உணர்த்தவே யானிங்கு வந்தேன்.

அல்லி:—முத்தழகி! நீ அப்பாற் செல். (திரை மறைவிளி ருந்து வெளியே வருதல்)

கலா:—ஆ! நீலமேகத்தினிடையே நீந்தி மறைந்த வெண் ணிலா வெளித்தோன்றித் தண்கதிர் பரப்பிய பான் மையுடைத்தே தும் பங்கய வதனம்.

அல்லி:—ஐய! யானே இம்மனைக் குரியவள்; தங்கள் தலைவர் சொல்லச் சொன்னதென்ன?

கலா:—இளமை நிலையாது; எழிலுடம்பும் நிற்காது; நீரிற் குமிழிபோல் நிலையற்றதன்றோ இவ்வுடல்? காலையில் மலர்ந்த மணங்கமழு மல்லிகை மாலையில் மறைந்தொழி யுந் தன்மையை அஃதறியுமோ! பூவின் மணம் அப்பூ வறியுமோ! அணிந்து அழகு பார்ப்பவர்க்கன்றோ பெருமையுண்டு. காட்டில் மலரும் கடிமுல்லை தானே அழிந்து படுமாயின், அதனால் உலகிற்கு யாது பயன்?

அல்லி:—போதும் ஐயா போதும்; இவ்வேதார்த்தத்தைச் சொல்லவோ இங்கு வந்தீர்?

கலா:—இஃலை; தங்கள் சித்தார்தம் என்னவென்பதை அறி யவே இங்கு வந்தேன். கிளி, குஞ்சு பொரிக்காமலும், மான், குட்டி போடாமலும் மிறந்து படுமேயானால், சின்னாட்களில், அவ்வினம் இவ்வுய்கி விலலாமல் அழிந்து படுமன்றோ! தங்களுடைய அழகை வடித் தெடுக்கும் வழியைக் காட்டவே வந்தேன்.

“பலஉறு நறுஞ்சாந்தம் படுப்பவர்க்கு அல்லதை
 மலையுளே பிறப்பினும் மலைக்கு அவைதாம் என்செய்யும் ?
 சீர்கெழு வெண்முத்தம் அணிபவர்க்கு அல்லதை
 நீருளே பிறப்பினும் நீர்க்கு அவைதாம் என்செய்யும் ?
 ஏழ்புணர் இன்னிசை முரல்பவர்க்கு அல்லதை
 யாமுளே பிறப்பினும் யாழ்க்கு அவைதாம் என்செய்யும்?.”

எனவே, மலையில் தோன்றும் நறுமணமுள்ள சந்தன
 மும், கடலிலே பிறக்கும் வெள்ளிய முத்தம், யாழிலே
 தோன்றும் இனிய இசையும் பிறர்க்கே பயன்படுதல் போல,
 இப்பெண்மை நலத்தைப் பிறர் நலப்படுத்தி வாழ்வதன்றோ
 வாழ்வாகும். இளமைக் காலமன்றோ இன்புறுங் காலம்;
 இன்புறுங் காலத்தைத் துன்புறுங் காலமாக மாற்றிக்
 கொள்வது அறிவுடையார்க் கழகாமோ !

அல்லி:—தூதுவர்க்குரிய இலக்கணமெல்லா மறிந்து பேசு
 கின்றீரே! நீர் சொல்வதெல்லாம் நானுங் கற்றிருக்
 கிறேன்.

கலா:—இல்லையென்று சொல்லவில்லை; செயலளவில் காட்ட
 வில்லை யென்றுதான் சொல்கிறேன். ‘கற்றபின், நிற்க
 அதற்குத் தக’; என்பதை அறிவுறுத்தவே வந்தேன்.
 கமலநாதன் வெகுகாலமாகத் தங்கனாயே நினைந்து
 நினைந்து நெஞ்சமெலாம் புண்ணாகி நைந்து கொண்டி
 ருப்பதைத் தாங்கள் அறிவீர்கள். கல்லேனு மொரு
 காலத்தில் உருகுமென்பர்; ஆனால், தங்கள் கல் நெஞ்
 சமோ உருக வில்லையே !

அல்லி:—உருகவில்லையென்று தெரிந்தும், தூது விடுப்பர்
 னேன் ?

கலா:—மலரோன் கணையால் மயங்கிக் கிடக்கும் மாண்பு
டைய சிலனைக் காக்கும் சஞ்சீவி மருந்து தங்களிட
மிருப்பதை யறிந்து வந்தேன்.

அல்லி:—சஞ்சீவி மலையை நாடிச்சென்ற அதுமன்போல வந்
தீரோ! நன்றும் தும்செயல்! விதியொன்று குறுக்கிடும்
பொழுது, நாமென்ன செய்ய முடியும்?

கலா:—விதியையும் மதியால் வென்று என்றும் பதினாறு
வயதுடையவரை வாழ்ந்து போந்த ஒப்பற்ற பக்தனையு
மறிவாயன்றே!

அல்லி:—ஊசியின்வழி நூல் செல்வதுபோல், விதியின்வழி
மதியும் செல்லும்; எனவே, மதியின்வழி விதிசெல்
வது ஒருக்காலுமில்லை. கமலநாதன் என் மணை
னில்லை; இதனை அவர் முன்னரே அறிந்திருக்க வேண்
டும்.

கலா:—அவர்பால் தாங்கள் கண்ட குற்றமென்ன?

அல்லி:—மதிநலம் வாய்ந்த மாண்புடையோய்! அவர் குற்ற
மொன்றில்லா நற்றவக்கொழுந்து என்பதைப் பலரு
மறிவர்; அவருக்கென்று ஒரு பெண் உலகில் பிறந்
திருப்பது முண்மையே! வீண் முயற்சியை விட்டு
விடும்படி சொல்லுக.

கலா:—ஒத்த குலனும், ஒத்த நலனும், ஒத்த செல்வமும்,
ஒத்த கல்வியும், ஒத்த குணமும், ஒத்த புகழும்
ஒருங்கே அமையப்பெற்ற நீவிர் இருவீரும் ஒருவீரா
யிருந்து இல்லறம் நடாத்துவீர்களேயானால்,.....

அல்லி:—ஐய! ஒன்றை விட்டுவிட்டுப் பேசுகின்றீர்! இல்
லற வாழ்விற்கு அடிப்படையாய் ஆணியேராயிருப்பது

ஒத்த மனமுடைய ஒருவனும் ஒருத்தியுமாயிருக்க வேண்டுமே யல்லாமல், மற்ற நலங்களிருந்தும் பயனில்லையே !

கலா:—ஒத்த மனம் உம்பால் இல்லாக் குறையை நிறைவு செய்யவே அடியேன் வந்தேனென்பதை நான் சொல்லவும் வேண்டுமா ?

அல்லி:—நீர் இத்துணை முயற்சி எடுத்து என்பாற் போந்த மைக்கு நற்பரிசு ஒன்று அளிப்பேன் ; மறுமுறை எப்பொழுது வருவீர் ?

கலா:—மாண்புடைச் செல்வியே ! மன்னித்தருள்க ; மற்ற பெருங் குரிசிற்கு நற்பணி செய்யினும், பரிசில் வாங்கும் பான்மையே னல்லேன் ; நற்றவக் குடியில் நானும் பிறந்தேன் ; சிறுதொழில் புரியும் அற்பன் யானல்லேன்.

அல்லி:—தங்களைக் குறைவாச எண்ணியதாக நினையற்க. அல்லியின் மனம் அணுவளவும் இடங்கொடுக்க வில்லை யென்பதைத் தெளிவாகக் கூறிவிடுக.

கலா:—என்ன வன்கண்மை ! மனம் என்னவோ திண்டுக்கல்தான். கமலநாதன் நிலையில் நானிருந்தால், தங்கள் மனம் வெண்ணெய்போல் உருகும்படி செய்து விடுவேன்.

அல்லி:—என்ன செய்வீர் ?

கலா:—இரவென்றும் பகலென்றும் பாராது, வெயிலென்றும் மழையென்றும் தேராது, உண்ணாமலு முறங்காமலும் மண்ணும் விண்ணும் அறிய ஐம்புலன்களையு மடக்கி அருந்தவம புரியும் பொழுது, என் உள்ளக்க

னல் வீறிட்டெழுந்து வந்து, நும்நெஞ்சக்கல்லை உடைத்
தெறிந்து உருகி ஓடும்படி செய்யும்.

அல்லி:—ஆம்! அங்நனஞ் செய்ய வல்லவரன்றே தெரிகின்
றது. இனி, அடிக்கடி தாங்கள் வந்துபோகலாம். தங்
களோடு அளவளாவியதில் யான் மிகவும் மகிழ்ச்சி
அடைகின்றேன்.

கலா:—வணக்கம் அம்மையீர்! விடை தருக.

(கலாவல்லி போகிறாள்)

அல்லி (தனியே.)

மாண்புடைச் செல்வியே! மன்னித் தருங்க;
மற்பெருங் குரிசிற்கு நற்பணி செய்யினும்
பரிசில் வாங்கும் பான்மையேன் அல்லேன்;
நற்றவக் குடியில் நானும் பிறந்தேன்;
சிறறொழில் புரியும் அற்பன் யான் அல்லேன்.

ஆ! இது சாலவும் உண்மையே யாம்; விதிவளி
பெரிதே! பள்ளத்தைக் கண்டு பாயும் வெள்ளம்போல், ஆ!
என் உள்ளம் அவர்பின் ஓடுகின்றதே! என்ன மாயமோ
தெரியவில்லை. ஆம்! நானும் ஒரு தந்திரம் செய்கிறேன்.
கௌசிகா! கௌசிகா!! இங்கே வா!!!

(கௌசிகள் வருகிறாள்)

கேள்:—இதோ வந்து விட்டேனம்மா!

அல்லி:—இங்கு வந்த அவ்விளந்தூதன் இக்கடி தத்தை விட்டு
விட்டுப் போய்விட்டான். ஓடோடிச் சென்று அவனி
டம் கொடுத்தாவிடு.

கேள்:—ஓ! அங்நனமே செய்கிறேன்.

(கௌசிகள் கடித்ததுடன் மறைதல்)

அல்லி:—(தனிமொழி) பெரிய தொத்து நோயா யிருக்கிறதே: ஐயோ! தூதனைக் கண்டு பேதுற்ற பெரும் பாவியென்று உலகம் பழிக்குமே! இதிவிருந்து விடுதலை பெறும் வழியொன்றில்லை போலும். என் கண்ணினின்றும், அவர் பிரியாமலிருக்கும் பொழுது, பிரிந்தாரென்று சொல்வது சிறிதும் பொருந்தாது; ஆம்; சிறிதும் பொருந்தாது. என்னே அவர்தம் நகைச் சுவையான பேச்சு! என் நெஞ்சைப் பிணித்த அவர் மீண்டும் வருவாரோ மாட்டாரோ ஒன்றும் தெரியவில்லையே! கௌசிகனிடம் கடிதத்தைப் பெற்றவர், என்ன சொல்லி விடுவாரோ! ஏ! மனமே! படபடப்புடன் துணிந்து செய்து விட்டாயே!

(போகிறாள்)

ஆரம் காட்சி

கனம்:—செண்பக மாடத்தில் ஓர் அறை.

காலம்:—இரவு

(வீரமணியும் வீரசிங்கனும்)

வீரமணி:—நம் வாழ்நாளில் பாதி, தூக்கத்தில் கழிந்துவிடுகிறது; அஃது எனக்குச் சிறிதும் பிடிக்கவில்லை.

வீரசிங்கன்:—ஆம்! இயற்கையும் தூங்காமல் விழித்திருக்கும் போது, நாம் ஏன் தூங்கவேண்டும்?

வீரமணி:—நிலம், நீர், தீ, காற்று, வான் என்னும் ஐம்பெரும் இயற்கையின் கூறுபாடுகளோ, மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்பது உண்மையானால், நாடும் தூங்காமலிருக்க வேண்டும்.

வீரசிங்:—இயற்கையோடு இறைவன் இரண்டறக் கலந்து விளங்குகிறானென்றால், நம்மிடத்திலும் இறைவன் மறைந்து நின்று அருள் புரிகின்றானல்லவா?

வீரம:—நன்று கூறியாய் நண்ப! இவ்வுலகத்தில் ஒவ்வொரு வரையும் 'நடமாடுங் கோயிலெ'ன்றே நினைக்க வேண்டும்.

(மணிவண்ணன் வருகிறான்)

வீரசிங்:—ஓ! மணிவண்ணனும் வந்துவிட்டான். ஏனப்பா? கோயில் வழிபாடு செய்வதுண்டா?

மணி:—ஏன்? கோயில் வழிபாடு இல்லாவிடில், உலகமேது? நான் சொல்வது விளங்குகிறதா? கோ=சிறந்த; இல்=மனையை, மனைக்குரிய மங்கையைத் தெய்வமாகப் போற்றாத ஆடவரும் உண்டோ இவ்வுலகில்!

வீரசிங்:—அடே! பாவி! உன் மனைவி காலில் நாள்தோறும் விழுந்து விழுந்து எழுந்திருக்கிறாயா?

மணி:—கற்புடைய பெண்ணைத் தெய்வமும் போற்றும் போது, கணவன் அவள் காலில் விழுந்து வணங்குவதால் வருங்குற்றம் என்னை? காரைக்கா லம்மையைக் கணவனும் காலில் விழுந்து வணங்கிய உண்மை உமக்குத் தெரியாது போலும்.

(முத்தழகி வருகிறாள்)

வீரம:—முத்தழகி! நீ கற்புடைய பெண்ணா! இல்லையா? உள்ளதைச் சொல். கற்புடைய பெண்கள் தெய்வத்தைத் தொழாமலும், கொண்ட கணவனையே தெய்வமாகத் தொழுதலாலும், மழை பெய்யென்றால் பெய்யும்படியான அவ்வளவு சிறப்புடையவர்களாக இருக்க

கிரூர்கள். நீயோ ஒரு நாளாயினும் என் காலில் விழுந்து வணங்கியுயில்லை.

மணி:—அண்ணே! திருமணத்திற்குப் பிறகன்றோ நாம் காலில் விழுவாள்; அப்பொழுதுதான் கற்புடையவளா இல்லையா என்பது தெரியும்.

முத்:—உங்களுக்கு வேறு தொழிலொன்றும் இல்லாவிட்டால், இங்ஙனம் ஆராய்ச்சியில் இறங்கிவிடுவீர்கள் போலும்.

மணி:—உலகத்தில் முக்கியமான தொழில் இரண்டே இரண்டுதான். யோசிக்கும் வேளையில், பசிதீர உண்பதும் ஆசைதீர உறங்குவதுமாக முடியுமென்றார் ஒரு பெரியார்.

முத்:—சரி; உண்டபின், உறங்கச் செல்வதுதானே. ஏன் குத்துக்கல்போல் உட்கார்த்திருக்கின்றீர்கள்?

வீரம:—முத்தே! ஆசையும் பசியும் அடங்காமலிருக்கும் போது, தூக்கமெப்படி வரும்?

மணி:—‘தேட்கடுப்பன்ன நாட்படு தேறல்’—ஒரு குவளை மாந்தி விட்டால், அனைத்தும் அதில் அடங்கிவிடுமன்றோ’?

‘தஞ்சினர் செத்தாரின் வேறல்லர் எஞ்ஞான்றும்
கஞ்சண்பார் கஞ்ஞண் பவர்’— என்றது தமிழ் மறை.

வீரம:—கடிய வெயிலில் காதவழி கைவண்டி இழுத்துக் களைத்த ஒருவனுக்கு அமிழ்தினு மினியது பனஞ்சாறேயன்றி உன் தமிழ்மறையன்று.

முத்:—அல்லியின் கோபத்திற்கு ஆளாக வேண்டாமென்றால், விரைவில் செல்லுங்கள் படுக்கைக்கு; கௌசிக

யானை கதங்கொண்டும் மதங்கொண்டும் வருகிறது.
இப்பொழுது மணியென்ன தெரியுமா? பத்து.

வீரம:—இச்சிங்கம் எங்கட்குத் துணையாயிருக்கும்போது,
யானையைக் கண்டஞ்சுவோமோ!

வீரசிங்:—ஆம் நானிருக்கிறேன் சிங்கன். விடியா முஞ்சி
களுக்கு மணியைப்பற்றிக் கவலையில்லை. மணி
வண்ணை! ஒரு பாட்டுப் பாடப்பா!

மணி:—எம்பெருமான் திருவடிகளை நினைந்து பாடுகிறேன்;
கேள்.

வீரசிங்:—இப்பொழுது, இவ்வயதில், இந்நிலையில் எம்பெரு
மான் திருவடி யில்லை.

மணி:—ஏன்? எல்லாம் வல்ல காதல் தெய்வம் கண்முன்
நின்று தாண்டவமாடுகிறதோ?

வீரம:—ஆமப்பா! மண்ணுலகை யெல்லாம் மயக்கும் அக்
காதல் தெய்வத்தை நினைந்தேபாடு. அன்றொருநாள்
நீ பாடிய பாடல் இன்னும் என் காதில் ஒலித்துக்
கொண்டிருக்கின்றது.

மணி:—(பாடுகிறான்)

“மாமன் மகளடியோ! மச்சினியோ! கணறியேன்;

காமன் கணையெனக்குக் கனலாக வேகுதடி;

மாமன் மகளாகி மச்சினியும் சீயானால்,

காமன் கணைகளெல்லாம்—என் கண்ணம்மா!

கண் விழிக்க வேகாதோ?

பற்றற்ற நீர்திலே பாசி படர்ந்தது போல்

உற்றுற்றுப் பார்த்தாலும் உன்மயக்கம் தீரவில்லை;

உற்றுற்றுப் பார்த்தலவோ உன்மயக்கம் தீர்ந்தக்கால்,

பற்றற்ற நீராகும்—என் கண்ணம்மா!

பாசியது வேறா கும்.”

வீரசிங்:—ஆ! என்ன இனிமை!

வீரம:—ஆம்! இனிய குரல்; எளிய பாடல்; உள்ளங்குழையும உயரிய பண்பு.

வீரசிங்:—இன்னுமோர் பாடலை விரும்பி என் செவி ஏங்கி நிற்கின்றன.

மணி:—(பாடுகிறான்) 1. “சித்திரைகெட்டு நினைவோ டிருப்போர்க்கு முத்திரை ஏதுக்கடி — குதம்பாய்! முத்திரை ஏதுக்கடி.

2. ஆனந்தம் பொங்கி அறிவோ டிருப்போர்க்கு ஞானந்தான் ஏதுக்கடி — குதம்பாய்! ஞானந்தான் ஏதுக்கடி.

3. பட்டணஞ் சுற்றிப் பகலே திரிவார்க்கு முட்டாக்கு ஏதுக்கடி — குதம்பாய்! முட்டாக்கு ஏதுக்கடி.

4. தாவாரமில்லை தனக்கொரு வீடில்லை; தேவாரம் ஏதுக்கடி — குதம்பாய்! தேவாரம் ஏதுக்கடி.”

வீரம:—சிக்கா! எங்கே! பாடலுக் கேற்றாற்போல் ஓர் ஆடல் நிகழ்த்தினால், வெகு அழகாயிருக்கும்.

வீரசிங்:—ஏன்? இராக பாகங்களையறிந்து நடனமாடுவதில் என்னைப்போல்.....

முத்:—ஐயா! போதும் தும் திருவிளையாடல், கௌசிகள் வந்துவிட்டான்.

(கௌசிகள் வேகமாய் வருகிறான்)

கௌ:—இஃதென்ன! இடிந்த மடமென்ற எண்ணமோ? ஆந்தைகள் போல் குழறுபடைசெய்து கொண்டிருந்

தால், அல்லிக்குக் கோபம் வராதா? உம்; கடையைக் கட்டுங்கள்.

வீரம:—நரி தன் வாலால் கடலாமும் பார்க்க நினைத்ததாம்.

கேள்:—ஓம்! சகுனி மாமா! எல்லாவற்றிற்கும் நீரே காரணம்; அல்லியின் ஆணைபெற்றுப் பேசுகிறேன்; கூச்சல் போடாமல் இருங்கள்; இன்றேல், அரண்மனையை விட்டு அப்புறம் செல்லுங்கள்.

வீரம:—ஆட்டைக் கடித்து மாட்டைக் கடித்து மனிதரையுங் கடிக்கவந்து விட்டான். என்னிலும் உரிமையுடையவன் நீ தாயீ! எல்லாம் எனக்குத் தெரியும், போ வாயை மூடிக்கொண்டு.

முத்:—வினையாட்டு வினையாய் முடியும்; கொள்குகரும் தாம் யார்? தம் நிலையென்ன என்பதை அடியோடு மறந்துவிட்டார்.

கேள்:—நீயும் இவ்வன்னக் காவடிகளுக்குப் பரிந்துபேசுவந்துவிட்டாயோ! இரு; உன்னையும் ஒரு கை பார்த்துக்கொள்கிறேன்.

வீரம:—குற்றாலக் குரங்கே! உன் வாலே என்னிடமா ஆட்டுகிறாய்? ஓட்ட நறுக்காவிடில், என் பேர் வீரமணியில்லை.

வீரசிங்:—ஓம்! என் பேர் சிங்களில்லை.

கேள்:—கரும்புச் சக்கைகளோடு பேசிப் பயனென்ன?

(கொள்கிகள் போகிறான்)

முத்:—அல்லி தன்மேல் அன்போடிருக்கிறாளென்ற அகந்தையினாலும், தன் சொற்படி கேட்கிறு ளென்பதாலும், யாரையும் மதிப்பதில்லை; 'சர்வாதிகாரி' என்ற எண்ணம் போலும்.

மணி :—முதன் முதலில், யானிவனை அல்லிபாற் கொண்டு வந்து சேர்த்தேன். ஆம்! அப்பொழுது யான் கரும்பு போலினிப்பா யிருந்தேன். இப்பொழுதோ, அல்லி யின் அன்பு கிடைத்து விட்டதால், தூவெனத் தள்ளும் சக்கையாகக் காணப்படுகிறேன். என் பாடலும் அவனுக்குப் பிடிக்காது. அல்லிபால் கோள் சொல்லி, உதவி செய்த என்னையே. வெளியேற்ற வேண்டுமென்றிருக்கிறான்.

முத் :—அம்மட்டோ! தமிழ் நூல்களில் சிலவற்றைக் கற்றிருந்தாலும், நம் தமிழ்ப் புலவரிடத்தும் உள்ளங் கலந்த நட்புடன் பழகுவதில்லை. பெண்கள் கூட்டத்தில் எப்பொழுதும் பார்க்கலாம். பெண்கள் முன்னேற்றத்திற்காகப் பாடுபடுவன்போல் காட்டிக் கொள்வான். சிவவேடத்தில் மறைந்து நின்று பெரியவன்போல் காணப்பட்டாலும், வஞ்சகமும் பொறாமையும் வடிவெடுத்த உள்ள முடையவன். காலத்தையுமிடத்தையுமறிந்து பச்சோந்திபோல் மாறிக்கொண்டும் பல மொழிகளிலுமுள்ள சில சொற்களை ஆங்காங்கு எடுத்துக்கூறி எல்லாம் அறிந்தவன்போல் நடிப்பதும், சட்டங்களனைத்தும் சரிவரத் தெரிந்தவன்போல் பாராட்டிக் கொள்வதும், தன்னைக்கண்டு மயங்காத பெண்களில்லை யென்ற நினைப்பு முடையவன். அந்நினைப்பையே அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டு நல்ல பாடம் கற்பித்துவிடவேண்டும்.

வீரம :—பணமொன்றையே குறிக்கோளாகக்கொண்டு பச்சோந்திபோலப் பல்வடிவங்காட்டி நடிக்குமிவனை என் செய்யலாம்; சொல்?

முத் :—காதற்கடிதமொன்று எழுதி, அவன் கண் பார்வையில் விட்டுவிட்டால் அதுதானே வேலை செய்யுமென்று நினைக்கிறேன். வெளிப்படையாக இல்லாமல், அல்லியின் கையெழுத்தைப் போலிருந்தால், அஃது உண்மையென்று மயங்கி ஏமாந்து விடுவான் ; பின், அவனுக்குத் தக்க பாடங்கற்பிக்கலாம்.

வீரம :—எல்லாம் நீயே செய்து முடித்துவிடு ; எளிதாக விட்டுவிட்டால், அவன் துமிர்வாதம் நிமிராதது.

(முத்தழகி போகிறாள்)

வீரசிங் :—ஆம் ! அண்ணன் சொல்வதில் தவறில்லை. அவன் இனிச் சிறர்கையி லகப்பட்ட புழுவேபோல் ரெளிய வேண்டியதுதான். முத்தழகியை யான் செத்தாலும் மறவேன்.

வீரம :—ரத்தை யுண்ணும் பித்தா ! அவளென்ன உன் அத்தை மகளா ? மிகப் பக்தியுடன் பேசுகிறாயே !

மணி :—ஆம் ! அஃது உண்மையா யிருக்கலாம் போன பிறப்பில்.

வீரம :—ஒரு சிறு திணையையும் பனைபோல் வளர்த்துநினைத்த காரியத்தை வினைப்படுத்துவதில் பலே கைகாரி. இவ் வுலகில் அவளையன்றி எனக் காறுதலளிப்பார் வேறு எவருமில்லை.

வீரசிங் :—ஏனண்ணே ! நானில்லைபா ? என்னை விட்டுவிட்டீர்களே !

வீரம :—நீ இல்லாமல் எக்காரியம் நடைபெறும் ? உன் குடுமி என்கையி லிருக்கும்பொழுது, விட்டுவிட்டேனென்று எங்கனஞ் சொல்லமுடியும். ஊரிலிருந்து நாளைக்குப்

பணம் வருமா? வராவிட்டால் தந்திகொடு. இல்லாவிடில், கம்பியில்லாத் தந்தியில் பேசு.

வீரசி:—பாங்கியிலுள்ள பணமெல்லாம் வாங்கிவிட்டாலும், பணத்திற்குப் பஞ்சமே கிடையாது.

(ஒப்பிலாமணிப் புலவர் வருகிறார்)

வீரம.—ஏன் நாம் 'கும்பகர்ணப் படலம்' வாசிக்கத் தொடங்கலாமே?

மணி:—புலவர் கோவிலுக்குச் சென்று ஆயிரத் தொட்டுச் சுற்றுகள் சுற்றிவிட்டுக் காலோய்ந்து கையோய்ந்து பாவம்! தள்ளாடித் தள்ளாடி வந்து சேர்ந்தார்.

வீரம:—ஆடே! மணி!

“கோயிலாவ தேதடா? குளங்களாவ தேதடா?
கோயிலும் குளங்களும் கும்பிடுங் குலாமரே!
கோயிலும் மணத்தளே குளங்களும் மணத்தளே
ஆவதும் அழிவதும் இல்லையிலல் யில்லையே”.

“நட்டகல்லைத் தெய்வமென்று காலுபுட்பஞ் சாத்தியே
சுற்றிவந்து மொணமொணென்று சொல்லும் மந்தரம் ஏதடா?
நட்டகல்லும் பேசுமோ நாடனுள் எரிருக்கையில்
சட்டசட்டி சட்டுவம் கறிச்சவை அறியுமோ?”

மணி:—பிரமன், திருமால், சிவன் ஆகிய மூவரில் உன் உள் ளத்தில் வீற்றிருப்பது யார்? அம்மூவர்க்குமுரிய கலை மகள், திருமகள், மலைமகள் ஆகிய மூவரும் எங்கே மறைந்திருக்கிறார்கள்?

வீரம:—இக்கேள்விக்கு விடை கடவுள்தான் வந்து சொல்ல வேண்டும்; இம்மூவருக்குள்ள சண்டை சச்சரவு களைத் தீர்த்துவைக்க இன்னொரு கடவுள் வேண்டும்.

மூவர்க்கு முதலான அவர் யாரென்றே தெரியவில்லை. அவர் வந்து நானே கடவுள்; என்னை வணங்குவாய் பக்தா! என்று சொல்லும் வரையிலும் காத்திருப்பேன். மூவர்க்குமுள்ள தேவியர்களைப் பற்றியும் மற்றுமுள்ள புராண வழக்குகளும் பகுத்தறிவுடையவர் ஏற்றுக் கொள்ளத் தக்கனவாயில்லை.

புலவர்:—அன்பு! அறியாது கூறினாய்! முன்னோர்கள் கடவுளைப் பற்றிச் சொல்லிவைத்த முறையைக் கவனித்தால், எம்முள்ளங் குளிக்கிறது.

மணி:—எங்கள் உள்ளமும் குளிரும்படி சொல்லுங்கள் புலவரே.

புலவர்:—படைத்தல் கடவுளாகிய பிரமன் நாவில் வீற்றிருப்பவன் கலைமகள் என்பதனால், உலகில் மக்களாகப் பிறந்த அனைவர் நாவிலுள் கலை வளர்ந்து பெருக வேண்டுமென்பதும், காத்தல் கடவுளாகிய திருமால் நெஞ்சில் திருமகள் உறைகிறு என்பதனால், உலகிலுள்ள அனைவர் நெஞ்சிலும் திருவைப்பற்றிய சிந்தனையே பெரிதாய்த் தாண்டவமாடு மென்பதும், செல்வத்தைப்பற்றிய சிந்தனையில்லாத ஒருவர் உலகிலில்லையென்பதும்; முடிவைக் கண்டு மகிழும் கடவுளாகிய சிவனின் ஒருபாகம் மலைமகளுக்குரிய தென்பதனால், மலைபோன்ற ஆற்றல், அஃதாவது சக்தி ஒவ்வொருவருக்கும் இருக்கவேண்டியது இன்றியமையாத தென்பதும்; எனவே, உலக வாழ்வில் ஒருவருக்கு நாவில் கலையும், சிந்தையில் செல்வத்தைப்பற்றிய எண்ணமும், உடலில் சக்தியும் வேண்டற்பாலது என்பதும், கலைஞானத்தையும் புத்தம்புதிய பொருள்களையும் மேன்மேலும் படைத்தலும், அறத்தைக் காத்தலும்,

பாவத்தை அழித்தலுமாகிய முத்தொழிவு முறையே உலகிலே நடைபெறுவது இயல்பு என்பதும், இத்தகைய பாகுபாடுகளுக்கு வடிவக் கற்பித்து எல்லாம் வல்ல பரம்பொருளாக நினைந்து வணங்குவதால் வருவதோர் இழிவு ஒன்றும் இல்லை என்பதும் போன்ற ஆரியதோர் உண்மையை அறிவற்ற பாமர்களை நல்வழிப் படுத்தும்பொருட்டு முன்னோர் கற்பித்த நன்முறையாகும். இவ்வுண்மையறியாது மதவேறுபாடுகொண்டு ஒருவர்க் கொருவர் கலாம் விளைத்துக் கொள்வது நாட்டிற்கு எத்துணைக்கேடு பயப்பதாகுமென்பதை நினைந்து பார்மின்கள்.

மணி :—எனவே, ஒருவனுக்கு நிறைந்த கல்வியறிவும் குறைவற்ற செல்வமும் அளவிறந்த ஆற்றலும் இன்றியமையாதது என்பதே கருத்து.

வீரம :—இக்கருத்தை யெல்லாமுணர்ந்த நீர் கண்முடிமொளசமாக இருக்காமல், நீறணிந்த நெற்றியுடன் கோவிலுக்குப் போய்வந்தது ஏன் ?

புலவர் :—அப்படிக்கேள் ! பசுவின் உடல் முழுதும் பால் நிறைந்திருக்கிறது. கத்தியால் குத்தினால் பால் வருமா? மடியிலிருந்தன்றோ பால் சுரக்கும்! அது போல் அங்கு இங்கு என்னைபடி எங்கும் நிறைந்தது பரம்பொருளே யாயினும், குறிப்பிட்ட வோரிடத்தில் வடிவங்கற்பித்து வணங்கினால் அவர் தம் அருளைப் பெற இயலாது. ஆலபவழிபாடின்றி ஆண்டவனருளைப் பெற முயல்வது, பசுவைக் கத்தியால் குத்திப் பாலைப் பெற நினைக்கும் பயனில் முயற்சியே யாகுமென்று.

மணி :—புலவர் பெருமானே! தங்கள் உள்ளத்திலிருந்து புதிய புதிய கருத்துக்கள் தோன்றி அன்பெனும் சூந் தட்டில் அழகிய கற்கண்டுகளாக மிளிர்கின்றன.

வீரமணி :—நித்திரா தேவியை வழிபடலாமே.

மணி :—அண்ணே! என்ன நித்திரா தேவியை நோக்கிவிட்டீர்கள். அங்கு நம் வரவை எல்லோரும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்களே. பன்னிரண்டுக்கெல்லாம் அங்கிருக்கவேண்டும்.

வீரசிங் :—எங்கே! நானும் வரலாமா?

மணி :—ஆம்! எல்லோருமே போகலாம். புலவரையும் வண்டியில் ஏற்றிக்கொள்ளலாம். ஊருக்கு வெளியேயுள்ள காளி கோயிலில் விடிய விடியக் கொண்டாட்டந் தான். நானும் ஆடுவெட்டிப் பொங்கலிடப் போகின்றேன்.

புலவர் :—ஐயோ! உன் வாயிலிருந்துவரும் சொற்களா? இவ்வளவு நேரமாக நான் சொல்லியவற்றையெல்லாங்கேட்டுக் கொண்டிருந்த நீயா இங்ஙனம் சொல்லத்துணிந்தாய்! ஒரு பாவமுமறியாத ஆட்டினை வெட்டி மகிழ்வதா? அந்தோ! கொலை! கொலை!! என்ன கொடுமையான செயல்!

மணி :—ஏழேழ் பிறப்பும் எடுக்கவேண்டாமா? புலவரே! அடுத்த பிறப்பில் அவ்வாடு மனிதப் பிறப்பு எய்தும் மாபெரும் புண்ணியத்தையன்றே செய்கிறோம்!

புலவர் :—பலியை ஏற்றுக்கொண்டு அருள்புரியும் அக்காளி தேவிக்கு நோயால் வருந்தும் உன் மகனையே பலி கொடுப்பாயானால், அடுத்த பிறப்பில் உன் மகன் தேவர்

களில் ஒருவனாக விளங்குவானே. கோபித்துக் கொள்ளாதே. ஆட்டினைப் பலியாகப் பெற்ற கடவுள் உன் மகனை என்று மிறக்காமல் காப்பாற்றிவிடுமா? கடவுளுக்கு ஆடும் ஒன்று தான்; உன் அருமை மகனும் ஒன்று தான். பெற்ற தாய், தன் குழந்தைகளில் ஒன்றைக்கொண்டு மகிழ்வாளா? கடவுள் பெயரைச் சொல்லிக் கொலைத் தொழில் புரியான் பகுத்தறிவுடைய ஒருவன். உண்மைக் கடவுள் உயிர்ப்பலி ஏற்காது. கடவுளையும் கடும்பிசாசாக்கி இரத்த வெறியில் மூழ்கிமிகும் மனிதப் பிசாசுகள் முகத்தில் விழிப்பதே பாவம். ஆட்டின்முன் வாளேந்திக்கொலைப்பாதகனாய் நிற்கும் நீ புலியின்முன் நின்றால், அப்பொழுது உன் மனம் என்ன பாடுபடும் என்பதைச் சற்றுநினைத்துப் பார். ஆ! என்னே கொடுமை! ஆண்டவனால் படைக்கப்பட்ட ஆடு கோழிகளைப் புதைக்கக் கையகல இடமும் இவ்வுலகில் இல்லையன்றே! ஆற்றிவுபடைத்த மக்கள் வயிறன்றே அவைகளை 'இடும் இடுகாடாகவும் சட்டெரிக்கும் சடுகாடாகவும் விளங்குகின்றன. அறியாமையிற் பிசாசே! உன் ஆட்சி நெடுங்காலம் நீடிக்காது. பகுத்தறிவுப் படை திரள்கிறது. பகுத்தறிவு விமானி பறந்து வருகிறான்; வந்து, உன் தலையில் கலைக்குண்டுகளை வீசப்போகிறான்; கண்மூடி வழக்கமே! உனக்குச் சாவுமணி என்று அடிக்கப்படுகிறதோ அன்றே தமிழ் நாட்டிற்கு நன்னாளாகும்.

“கொல்லா வீரதம் குவலய மெல்லா மோங்க

எல்லார்க்குஞ் சொல்வதென் இச்சை பராபரமே”

என்றார் தாயுமானவரும்.

1. ஆடுபலிகேட்டுத் தெய்வமுண்டோ! — உம்
ஆணவத் திமிரன்றோ அத்தனைக்கும்!
வீடுபெறும் வாழ்வை மேலமாட்டீர் என்றும்
மீளா நரகிலே வீழ்த்திடுவீர்;
2. வானால் உயிரினை வாங்கிவிடல், — வைய
வாழ்வில் எவருக்கும் எளிதாகும்;
மாறும் உடலை எழுப்புவதோ — ஒரு
மாமுனி நினைக்கிலும் முடிபடாதையா.
3. எல்லோர்க்கும் இனியது இன்னுயிராம்; — அதனை
என்றுமே காத்திட எங்கி நிற்பார்;
கல்லினுள் தேரையும் வாழ்த்திடுதல் — வெறுங்
கற்பனை யென்று நீர் கருதினீரோ?
4. நாலுகரல் புலியின் கொடுமை யஞ்சி — கல்ல
காட்டிலே வந்துள்ள ஆடுகளை
வாலில்லாப் புலியும் நானேயென்று — பேய்போல்
வாட்டி வதைப்பதோ மாணிடரே!
5. உய்வகை பயக்கும் சைவமென்பீர் — மெய்யில்
ஓயாத பூதியைப் பூசி நிற்பீர்!
செய் சொரியும் பால் பொங்கலுடன் — புலால்
நேசமாய் உண்பதும் நீதியாமோ?
6. சீழ் நிறைந்த பெருங் கட்டிதனை — நீவீர்
'சீச்சீ' புண்ணென் நிகழ்த்திடுவீர்
வீழும் உடலமும் புண்ணன்றோ — அதனை
வீறுடன் புசிப்பதும் ஏனோ ஐயா?
7. இன்றைக்கோ நாளைக்கோ வந்திடுவான் — எமன்
என்னசொன் னாலுமே கேட்கமாட்டான்;
என்றுமே அவனுக்கு அஞ்சி நிற்பீர் — ஏழை
ஆட்டி ந்கு எமனும் வந்த நீரே!

8. காட்டில் வளர்பசும் புல்லேமேயும் — கார்
மேகம் பொழியும் கீரீரை யுண்ணும்;
வீட்டில் கீர்செய்யும் உதவியுண்டோ — தமிழ்
வேதம்படித்த நல் வித்தகரே!

9. காட்டுச் செடி யெல்லாம் மேய்ந்துவரும் — ஆடு
கறந்திடும் அமிழ்தமாம் தீம்பாலை
ஊட்டியே மக்களை வளர்த்திடும் — உற்றபல்
கோயெல்லாம் கீங்கிடும்.

மணி:—புலவரே! மன்னித் தருள்க; இன்றே யான் நல்
வாழ்வு பெற்றேன். பலியிடும் வழக்கத்தை அறவே
விட்டுவிடுகிறேன்; முக்காலும் சத்தியம்! மெய்ஞ்ஞான
குருவாய் வந்து ஆட்கொண்டீர்.

வீரசிங் :—ஆம்! ஆம்! அதற்கென்ன சந்தேகம்!

புலவர்:—நல்லது! எல்லாம் வல்ல பரம்பொருளை மனதில்
நினைத்துக்கொண்டு படுக்கைக்குச் செல்லுங்கள்; மணி
வண்ணை! உன்மகன் நீழி வாழ்வான்.

ஏழாம் காட்சி

களம் :—மீளவீடாத் தெரு, குற்றலம்.

காலம்:—மாலை.

[கௌசிகள் கலாவல்லியைத் தொடர்கிறார்]

கௌ :—தாங்கள் செண்பக மாடத்திலிருந்து தானே
போகின்றீர்?

கலா :—ஆம்! உனக்கு என்ன வேண்டும்?

கௌ :—ஐயா! தாங்கள் இதனை விட்டுச்செல்வது நியாயமா?
எம் தலைவி தங்கள்பால் சேர்த்துவிடும்படி கூறினாள்.

கலா:—இல்லையே! நான் எதையும் விட்டுவரவில்லையே!

கௌ:—அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது; கையில் வாங்கா விட்டால், கீழே போட்டுவிடுகிறேன்.

(கௌசிகள் போகிறான்)

கலா:—(கடிதத்தைக் கையிலெடுத்து உடைத்தபின்)

என்ன! கணையாழி யன்றோ பொதிந்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. நான் கணையாழி கொண்டுவந்தே நென்று சொல்வது முழுப் பூசனிக்காயைச் சோற்றில் மறைப்பது போலிருக்கிறது! ஆம்! அல்லி என்மீது வைத்த காதலைப் புலப்படுத்தச் செய்த சூழ்ச்சியே இது! ஆ! மாதர் மனம் வைத்தால், மண்ணுலகமும் விண்ணுலகந்தான்; ஆடவர் நெஞ்சைப் பொன்னாக்கினும் ஆக்குவர்; புண்ணாக்கினும் ஆக்குவர். அழகிய ஆடவர்களின் வடிவம் இளம்பெண்கள்தம் உள்ளத்தில் எத்துணை விரைவில் சென்றுவிடுகிறது? ஐயோ! பாவம்! பெண்ணைக்கண்டு பெண் காதலிக்கும் பேதைமையை என்னென்று சொல்வேன்! கமலநாதன் என்பால் அருள் பாலிக்கும் நாள் ஒன்று வருமோ என்று ஏங்கி நிற்கும் இந்நிலையில், இவ்வம்மையார், போலித் தூதனை, குணானை நினைந்து பகற்கனவு காண்பது, அந்தோ! முடிவில் நாணமீக்கொண்டு தலைசுனியுந் தன்மையுடைத்தே! இப்பெரிய முடி எங்ஙன மவிழ்க்கப்படுமோ அறியேன்! அனைத்திற்குங் காரணம் அடியேனன்றோ! அடியேன் கொண்ட அடாத வடிவமன்றோ ஆதிமூலமாய் நின்றது! இல்லை! இல்லை!! அவ்வாதி மூலத்திற்கும் மூலகாரணமாய், முதற்பெரும் பொருளாய் நிற்பதொன்றுளது! ஆம்! காதல்! காதல்!! காதல்!!! அக்காதல் தீ அனைவரையுமே ஆட்டி வைக்கின்றது. படைப்புத் தொழிலைப் பாங்குற நடாத்து

கின்றது! இன்றேல், உலகமேது? படைப்பேது? “அன்பே சிவம்” ஆம்! சத்தி சிவத்தை அடைதல் இயல்பே. யானும் என் அன்பிற்குரிய சிவத்தை அடைதல் இயல்பே. என் உள்ளக் கமலத்தில் வீற்றிருக்கும் நாதனை, ஆம்; கமலநாதனைக் கணப்பொழுதும் விட்டுப் பிரிவது எங்ஙன மியலும்?

(கலாவல்லி போகிறாள்)

எட்டாம் காட்சி

கனம்:—குற்றல நீர் வீழ்ச்சியின் அருகிலுள்ள ஒரு பாறை.

காலம்:—மாலை.

[கமலகாதனும் கலாவல்லியும்]

கமல:—குணா! என்மனம் ஒரு நிலையிலில்லை; அரசன் மனையிலிருந்தும் என்? ஆண்டவனருளிய அளப்பருஞ் செல்வமிருந்தும் என்? என் அகம் அளவிறந்த துயர்க் கடலி லாழ்ந்திருக்கும்போது.

கலா:—நும்போன்ற செல்வர்கள் கழிபெரும் இன்பக் கடலில மூழ்கித் திளைக்கின்றனரென் றெண்ணுவதெல்லாம் பொய்யே போலும்.

கமல:—ஆம், நீ சொல்வது மெய்யே. கொஞ்சிக் குலாவி விளையாடும் இம்மந்திகளைப் பார். அவற்றிற்குள்ள மகிழ்வும் மனநிறைவும் எனக்கில்லை யென்று தான் சொல்லவேண்டும். உன்னைப் பார்த்தால் நன்றாகப் பாடக்கூடியவனென்று தெரிகின்றது. எங்கே ஒரு நல்ல பாட்டுப் பாடேன்!

கலா:—பெண்கள் பாடக் கேட்டால், மிக இனிமையா யிருக்கும்; என்னவோ எனக்கமைந்த குரலில் பாடுகிறேன்

“வானரங்கள் கனிகொடுத்து மந்தியொடு கொஞ்சம் ;
 மந்திசிந்து கனிகளுக்கு வான் கவிகள் கெஞ்சம் ;
 கானவர்கள் விழிஎறிந்து வானவரை அழைப்பார் ;
 கவனித்தர் வந்துவந்து காயசித்தி வீளைப்பார் ;
 தேனருவித் திரைமும்பி வானின்வழி ஒழுகும் ;
 செங்கதிரோன் பரிக்காலும் தேர்க்காலும் வழுகும் ;
 கூனல்இளம் பிறைமுடித்த வேணிஅலங் காரர்
 குற்றலத் திரிகூட மலைஎங்கள் மலையே.”

கமல :—ஆம்! இங்குள்ள காட்சியை அப்படியே படம் பிடித்துவிட்டார் குறவஞ்சி ஆசிரியர். என்ன அருமை யான பாடல்! அதை நீ பாடிய முறையோ வெகு அழகிது! இப்பொன்னிலாவின் தண்ணிய கதிர்கள் இவ் வெள்ளி யருவியில் ஊடுருவிப் பாய்ந்து மின்னி விளங்கும் காட்சியும், நூற்றுக்கணக்கான மக்கள் காதலனுங் காதலியுமாய், நீர் படிந்து செல்லுங் காட்சியும் ஆ! எத்துணை இன்பம் பயவாநிற்கின்றன. ஆனால், அந்தோ அல்லிதன் மனம் அணுவளவும் இளகவில்லையே! யான் படும்பாட்டினை யாரே அறிய வல்லார்! பெண்கள் மனமே பெருங் கற்பாறை போலும்.

கலா :—அற்றன்று ; ஐயனே! பொதுவாகப் பெண்கள் மனம் இரும்பையுமிளகச் செய்யுந் தன்மை வாய்ந்தது.

கமல :—அதுவுமுண்மையே. காந்தம் இரும்பினைத் தன் வயப் படுத்துவது போலவே அல்லியங் காந்தமும் என் ஆருயிரைக் கொள்ளை கொண்டது. என் உடல்மட்டும் நின்று கூத்தாடுகின்றது. இங்ஙனம் ஆடவர் உயிர் கட்டு உலைவைக்கும் மாயக்கள்ளிகளுக்கு அரசியலார் ஏன் தண்டம் விதிக்கக் கூடாதென்றே நினைக்கிறேன்.

கலா :—இதோ இவ்வருவியில் நீராடும் பெண்களை நோக்கி ஆடவர் பலரின் கண்கள் அங்குப் பாய்கின்றன. இதற்குக் காரணம் யார்? பேதைப் பெண்கள் தாமோ?

கமல :—கனிந்த பலாப்பழமொன்று காணப்பட்டால், ஈக்கள் மோப்பம் பிடிக்கும்; மொய்க்கும்; எல்லாம் செய்யும்; அஃது இயல்புதானே! தேன் கூடுகளைப் போய்ச் சேரும் ஈக்களை யாருந்தடுக்க முடியுமா?

கலா :—ஆம்; தீம்பலவின் தெள்ளமிழ்தைச் சுவைக்கவும் விரும்பும்; பாழும் புழுக்கள் சேர் படுகுழியிலும் சென்று வீழும்; எனவே, கண்ட கண்ட இடங்கட் கெல்லாம் சென்று திரிதரும் ஈக்குணமுடைய ஆடவர் களுக்குத் தண்டனை கொடுப்பதே தகுதியாகும்.

கமல :—நன்று கூறியாய்! பெண்ணொருத்தி எத்துணைத் தவறுடையவளாகக் காணப்பட்டினும், அவளோடு தொடர்புடைய ஆடவன் ஒருவனே உலகத்தாரால் பழித்துரைக்கப்படுகிறான். அருங்குணமுள்ள ஆடவனொருவன் அதோ கதியாகக் கேவலப்படுத்தப்படுகிறான். நஞ்சினையுடைய நாகப் பாம்பிற்கு 'நல்ல'—பாம்பு என்று பெயராம். தீத்தன்மையுடைய வஞ்சகப் பேய்களைப் பெண்ணென்றும் பேதை யென்றும் நல்லியலென்றும் மெல்லியலென்றும் நற்பெயரா லழைப்பதுவும் உலக வழக்கம்போலும். ஒருவரைப் பேய்பிடித்தால், அப்பேய்க்குத் தண்டனையா? பிடிக்கப்பட்டவருக்குத் தண்டனையா? இரும்பொன்றைக் காந்தமிழுக்குமானால், அது காந்தத்தின் குற்றமா? இரும்பின் குற்றமா?

கலா :—தாங்கள் கூறும் உவமை உவகையைத் தருகின்றது. பெண்களைப் போலவே நமக்கும் ஒருவகைக் காந்த

சக்தி உண்டென்றுதான் சொல்லவேண்டும் ; ஒன்றற் கொன்று வேறுபாடான சாந்த சக்தி ; இரண்டு மொன்றை யொன்று இழுக்குந் தன்மையன் ; ஒன்று வன்மையுடையது ; மற்றொன்று மென்மையுடையது ; எனவே, பெண்மைக்கு ஆண்மை எளிமையாகி ஈடுபடுகின்றது ; ஆதலால், பெண்களனைவரையும் பெரும் பேய்களாகக் கருதுவது பித்தர் செயலே யாகும்.

கமல :—நான் சொல்வதென்ன வென்றால், காதல் வலையை முதலில் வீசுவதும் பெண்களே ; வலையை வீசிவிட்டு இந்தப் பூனையும் இந்தப் பாலைக் குடிக்குமோ ? என்று ஏமாற்றுவித்தை காண்பிப்பவர்களும் அவர்களே ; வலையில் சிக்குண்ட மீன்களைப்போல் ஆண்கள் அருந்துயருக்காளாகி அல்லற்படுவதென்னவோ உண்மை தான்.

கலா :—நல்லது அன்பீர் ! ஆண்கள் வலையில் வீழ்ந்து அல்லற்படும் அன்புடைப் பெண்டிர் நிலையைத் தாங்கள் அறிவீர்களோ ?

கமல :—ஆண்களுக்கு வலையேது ? ஒரே கவலைதான் ; பார்த்தால், பெண்கள் பசுப்போல் ; பாய்ந்தால் புலிதான் ; அதனாற்புன், 'ஆவதும் பெண்ணிலே அழிவதும் பெண்ணிலே'— என்ற உண்மையு மெழுந்தது.

கலா :—புலியில்லை ; எல்லாம் தங்கள் மணக்கிலியே !

கமல :—அஃதாவது, பெண்கள் மனம் ஒரே நிலையில் நிற் காதது ; அடிக்கடி மாறுந்தன்மையது என்று சொன்னேன். உறுதியான எண்ணமும் கட்டுப்பாடு முடையவர்கள் ஆண்களென்றே சொல்லலாம்.

கலா :—விலைமாதர்பாற் சென்று வெற்றுடம்பாகி அரும்

பொருளை யெல்லாம் வறிதேயிழந்து புலனீந்தும் பொறிவழியே போகவிட்டுத் தடிக்கொண்டடித்தாலும் அடியெடுத்துவைக்காமல் அறிவையிழந்து பொல்லா வெறிகொண்ட வேட்டை நாய்போல் திரிதரும் ஆடவர்தம் மாண்பினைப் புகழ் வந்துவிட்டீர்களே. சுப்போன்ற இழிகுணமுடையவர்கள் ஆண்கள் என்று சற்றுமுன் சொல்லியதை மறந்துவிட்டீர்கள் போலும்.

கமல :—குணாளா ! என் நிலையில் நீ இருந்தால், இங்ஙனம் பேசமாட்டாய்; உன்போன்ற ஆடவன் பெண்களைப் புகழ்வதும் இயல்புதான். ஆம் ! பெண்கள் ஆண்களைப் புகழ்வதும் இயல்பே.

கலா :—ஐயனே ! மெய்யை மெய்யாகப் பேசுவதில் குற்றமென்ன ? கொண்ட கணவன் கொடுமைகள் பல செய்யும் கொடியனே யாயினும், தெய்வந் தொழாஅளாய், அக்கொழுநனையே தெய்வமெனத் 'தொழுபவளாய், பெய்யெனப் பெய்யுமழை யென்னும் இலக்கணத்திற்கு இலக்கியமாய்த் தற்காத்துத் தற்கொண்டார்ப் பேணி தகைசான்ற சொல்காக்கும் நல்லமிழ்தாய்ப் பொற்புடைத் திலதமாய் நாகரிக மணியாய், நாற்குணமும் நாற்படையாய் ஐம்புலனும் நல்லமைச்சாகக் கொண்டு கற்புக்கடம் பூண்டொழுகும் பெண்மையரசை மன உறுதி யற்றவரென்று மதி நலமுடையார் கூறுவரோ !

கமல :—புலவர் தம் செய்யுட்களில் புனைந்துரையாகக் கூறினரே யல்லாமல், கற்புடைய பெண்ணொருத்தியைக் கண்டுமிலம் ; கார்மேகமின்னி மழை பெய்யப்பார்த்து மிலம். அத்தகைய பெண்ணொருத்தியைக் காட்டுவாயாயின், என் உடல் பொருளாளி முன்றையுங் கொடுத்து அடிமையாசி விடுகிறேன்.

கலா :—கற்புடைப்பெண்டிர்க்குத் தெய்வமும் ஏவல் கேட்ட தென்பதைக் கண்ணகியார் காரைக்காலம்மையார் போன்றவர்களின் வரலாற்றுண்மைகளைக் கற்றறிந்தும் ஒன்று மறியாதவர்போல் பேசுவது வியப்பினும் வியப்பேயாம்.

கமல:—கற்பென்பதும் கடவுட் பக்தி என்பதும் கதைகளில் கண்டதல்லால், காரியத்தில் ஒன்றுமில்லை.

கலா:—“தேவியர் மானமென்றும் தெய்வத்தின் பக்தியென்றும் நாவினால் சொல்வதல்லால் நம்புதலற்றாடி” — என்று பாரதியார் கூறிப் போந்தபடி, விஞ்ஞான உலகமாய் விளங்கும் இக்காலத்திலும் பதினாயிரத்திலேர் பத்தினியோ பக்தனோ உலகில் ஆங்காங்கு காணப்படினும், செயற்கருஞ் செயல்கள் நிகழ்த்துவது அரிதினும் மரிதாயிருக்கலாம். கற்பென்பது விலைகொடுத்து வாங்கும் ஒரு பொருளென்று நினைக்கத் தகுமோ!

கமல:—குணாளா! வாழ்க்கையில் கைதேர்ந்தவன்போல் பெண்ணின் இயல்பெல்லாம் பெரிதே யறிந்து பேசுகின்றாயே! நீயும் காதல் கடலில் முழுகி இருக்கவேண்டுமென்பது புலனாகிறது. என்பால் உண்மை யுரைப்பதால் வருங் குற்றமென்ன?

கலா:—பெண்ணென்றும் ஆணென்றும் பிறந்தவர்கள் காதலென்னுங் கடிமணப்பூம் பந்தினை வீசி எறிந்து விளையாடாமா வீருப்பார்களா?

கமல:—குணாளா! நீ வீசும் காதற்பூம் பந்தினைக் கைக்கொண்டு போற்றும் காதலியு முண்டென்றால், அது மிகவும் மகிழ்தற்குரியதே.

கலா —ஐயனே! என்னால் வீருப்பாய்ப்பட்ட பெண் யாரு

மிருக்க முடியாது. பெண்களிடம் காதல் கொள்ளும் பேதைமை இது வரையிலும் எனக்கு ஏற்பட்டதில்லை;

கமல:—இதுவும் படைப்பின் வியத்தகு தன்மையே யாம். ஆண்டில் இளையோனாயினும் அறிவில் முதிர்ந்தவனாயிருப்பது பாராட்டற் பாலதே யாம்.

கமல:—‘கற்றலிற் கேட்டலே நன்று’—என்பர் பெரியோர். எல்லாம் கேள்வி ஞானந்தான்;—என்றோடு கூடப் பிறந்த நற்குணவதி யொருத்தி; அல்லியைக் காட்டிலும் சிறிது முதிர்ந்தவளென்றே சொல்லலாம். அவளால் காதலிக்கப்பட்ட அன்பர் அவளைக் கண்ணெடுத்தும் பார்ப்பதில்லை; கனவிலுங் கருதுவதில்லை; கருத்திலு மறியார்; அவளோ அவரையே மணப்பேனென்று அல்லும் பகலும் அரற்றியவளாய், அதே ஏக்கமாய் நானுக்குநான் நலிந்தும் மெலிந்தும் வருகிறாள். ஓவியம் புகையுண்டதே போன்ற உருவத்தை யுடையவளாய், வாயில்லாப் பூச்சியாய் வாழ்ந்து வருகின்றாள்.

கமல:—ஆ! நீ சொல்வதைப் பார்த்தால், ஐம்புலன்களையு மடக்கிய அருந்தவசி போலலைவா இருக்கிறது!

கலா:—நத்தை தன் சிப்பிக்குள் நடுங்கியு மொடுங்கியு மறைந்துங் காலங் கழிப்பதைப் போல எல்லோரையும் விட்டுப் பிரிந்து தன்னந் தனியனாயிருந்து வருகிறாள்.

கமல:—உண்மையான காதலென்றால் அதுதான்.

கலா:—அங்கனம் ஒரு பெண் தங்களுையே நம்பி உயிர்விடும் நிலையிலிருந்தால், அப்போது தாங்கள் என் செய்வீர்கள்?

கமல:—நல்ல போடு போட்டாய்! உடனே சென்று அவளு

ஈசைக் காப்பாற்றுவேன். அதுவன்றோ ஆண்டகைக்கு அழகு.

கலா:—அப்படியானால், தாங்கள் அல்லிபால் வைத்தது உண்மையான காதலில்லை யென்றல்லவா தெரிகிறது!

கமல:—அஃதெப்படி உண்மையில்லையென்று சொல்ல முடியும்?

கலா:—சுழுக்குமாசை மீசைக்கும் ஆசை யென்றல்லவா பேசுகின்றீர்?

கமல:—நல்லது நீ மணம்புரிய விரும்பும் பெண் எத்தன்மையுடையவளாயிருக்க வேண்டுமென்று கருதுகின்றாய்?

கலா:—இருபத்தைந்துக்கு மேற்பட்ட வோர் அழகிய வடிவமாயிருக்க வேண்டும்.

கமல:—அடே! பாவி! கெடுத்தாயே குடியை! இதுகாறும் பெண்களின் இலக்கணங்களை யெல்லாம் பெரிதாகப் பேசிய நீ, உன் வயதிலும் மூப்புடைய ஒருத்தியைக் கட்டிக் கொள்வாயானால், உன் வாழ்வு என்னாகுமென்பதை அறிய வில்லையா? அன்றலர்ந்த செந்தாமரை அன்றே வாடுவதுபோல் ஆர்வமும் அழகுக்கொண்டு விளங்கும் இளங்கன்னியர்தம் எழில் நலம் விரைவில் மறைந்தொழிந்து விடுவதை அறிவாயன்றே!

கலா:—ஐய! விதியின் விளையாட்டை யாரே அறியவல்லார்?

கமல:—காக்கைக்குரிய ஐம்பெருங் குணங்களில், மாலை குளித்து மனைபுகுதலு மொன்று; நாமும் இவ்வருவியிற் சென்று நீராடிச் செல்வோமே.

கலா:—மன்னித் தருள்வீர்! மாலையில் நீராடும் வழக்கம் எனக்கில்லை.

கமல:—காலையிலுங்கூட இவ்வருவியில் என்னோடு நீராடிய தில்லையே! இவ்வருவியில் நீராடும் பயனைப் பர்மாவிவிருந்து வந்த நீ எவ்வளவு மறிய முடியும்?

கலா:—என் அக அருவி ஒழுங்காக இல்லாதபோது, இப்புற அருவிகள் என்ன பயனைத் தரவில்லன? யான் கொண்டுள்ள நோன்பு முடிந்த பின்பே, இவ்வருவியில் மூழ்குங் கருத்துடையேன்.

கமல:—நோன்பு நோற்பவர்களெல்லாம் இப்புண்ணிய நீரி லன்றோ வந்து மூழ்கிச் செல்வர்; உன்னுடைய நோன்பென்னவோ புதுமையாயிருக்கிறது.

கலா:—ஆம்! ஐயனே! என் எண்ணம் ஈடேறுங் காலம் வந்து விட்டால்,.....

கமல:—மொட்டைத் தலைக்கும் முழங்காலுக்கும் முடிபோட்டது போலிருக்கிறது நின் பேச்சு.

கலா:—வெள்ளைக் காக்கை அதோ பறக்கிறதென்றால், பக்கத்திலுள்ள பட்டில்வான்களெல்லாம் மேள தாளங்களுடன், 'ஆமாம் ஆமாம்' என்று ஒத்தாதுவார்கள். உண்மையைச் சொன்னால், மொட்டைத் தலையும் வரும்; முழங்காலும் வரும்.

கமல:—(கோபத்துடன்) ஒகோ! எனக்கே காது குத்த வந்து விட்டாயா? தேளிற்சூ மணியங்கொடுத்தால், பின் எப்படி யாகும்?

கலா:—அன்புடை அண்ணலே! என் சின்னப் புத்தியால், தங்கள் போன்ற பெரியோர்களுடைய மனம் புண்படும் படி பேசிவிட்டேன். அடியேன் தங்களிடம் விளையாட்டாய்ப் பேசிவிட்டேன்; தாங்கள் கொடுக்குந் தண்டனையை,.....

கமல:—குணாளா! என் விம்மி விம்மி அழுசிறாய்! இளமன துடைய பெண்களல்லவா எடுத்ததற்கெல்லாம் அழத் தொடங்குவர். யானும் ஓர் உரிமைபாராட்டி உற்றதோர் அன்பால் பேசினேன். (கண்ணைத் துடைத்துவிட்டு) வா, அருவியில் நீராடலாம்; இன்றேல், இழுத்துச் செல்வேன்.

கலா:—மகிசுல முடையீர்! மன்னித்தருள்க; தாங்கள் அரு வியில் சென்று நீராடி அரண்மனைக்கு வருவதற்குள், யான் அல்பிபாற் சென்று விரைவில் வருகிறேன்.

கமல:—நல்லது; கவலைப்படாதே குணாளா! போய்வா. (கமல நரதன் போகிறான்.)

கலா:—(தனியே) ஐயோ! என் அண்ணன் கதி என்ன வாயிற்றோ தெரியவில்லை. உயிரோடிருக்கிறாரோ இல் லையோ—என்பதும் அறிய முடியாமலிருக்கிறேன். உயிரோடிருந்தால், என்னைத்தேடும் முயற்சியையும் கைவிட்டிருப்பார். யானிறந்து விட்டேனென்ற எண்ண முடையவராகவே இருப்பார். திருவரசி படுத் தாயரைக் கண்டும் பொறுக்க முடியவில்லை. “கடன் கொண்டார் நெஞ்சம்போலக் கலங்கினான் இலங்கை வேந்தன்” என்று கம்பர் பெருமான் கூறியதுபோல, வயது முதிர்ந்த காலத்தில், உடுக்க உடையும் உண்ண நல்லுணவுமின்றி வறுமையால் வாழ்வதினுங் கொடிது வேறொன்றில்லை; வறுமையோடு கடன்பட்டு வாழ்வது அதனினும் கொடிது; அன்று இவ்வருவிக் கரையில் ஆவ்வம்மையார் வாய்திறந்து சொல்லிய பின்பும், என் னுளியன்ற உதவியைச் செய்யாது வாளாவிருப்பது அதனினும் கொடிது! அடியேன் இந்நிலையில் செய்யத்

தக்கது என் உளது? ஏ! மனமே! இழிந்த ஒன்றைச் செய்தேனும், உன்னைக் காப்பாற்றிய அம்மைக்கு உதவி செய்யப் பின்வாங்குவது நீதியா? ஆம்! நேரிய வழியில் செல்வதே நல்லது! அதுவும் என் நல்ல காலந் தான்; இவ்வூரில் மாதர் சங்கம் ஒன்று புதிதாகத் தொடங்கியுள்ளார்கள். தொடங்கி, நிதியும் திரட்டி வருகின்றனர். ஏன் ஏன் நாட்டியக் கலையைப் பயன்படுத்தக் கூடாது? ஆம்! அப்படியே செய்கிறேன்; வருந் தொகையில், பாதியைச் சங்கத்திற்கும் பாதியை என் அம்மைக்குக் கொடுத்துதவுவேன்; இதற்கும் திருவரசியின் துணைபெற்றே செய்கிறேன்.

(கலாவல்லி போகிறாள்.)

ஒன்பதாம் காட்சி

களம்:—செண்பகமாடப் பூங்காவின் ஒரு பகுதி.

காணம்:—மாலே.

[வீரமணி, வீரசிங்கன், மணிவண்ணன்]

வீரம:—மணிவண்ணா! வா விரைவில்; கொள்கிகள் இவ்வழி வழியாய்த் தான் வருவான்; இன்று தக்க பாடங் கற்பித்து விடவேண்டும்.

மணி:—முத்தழகியே அவனைப்பற்றி நன்றாக அறிந்துவைத் திருக்கிறாள்; அவள் சொல்கிறபடி நடந்துகொண்டால் போதும்; அவ்வளவு தான்.

வீரசிங்:—அதோ பார்; அண்ணே! மான்குட்டிபோலத் துள்ளிக்குதித்து ஓடிவருகிறாள்.

(முத்தழகி வருகிறாள்)

வீரம:—நஞ்சுமிழும் நாகமும் அஞ்சி அடங்கிப் பஞ்சாய்ப்
பறந்தோடும்படி செய்யும் என் செஞ்சோலை மயிலே!
வா; உன்னைத் துணையாகப் பெற்ற என் பெருமையே
பெருமை!

வீரசிங்:—தங்கள் நண்பனாகிய எனக்கும் பெருமை தான்.

மணி:—மேகமாகிய உம்மைக் கண்டு மயில் தோதை விரித்
தாடிக்கொண்டு வருகிறது.

முத்:—ஐயே! தங்கள்போன்ற இடியேறு மொன்று
சேர்ந்தபொழுது, நாகம் தப்பிச் செல்வது இயலா
தன்றே! அதோ கௌசிகன் தன்னந்தனியே ஆடிப்
பாடிக்கொண்டு வருகிறான். நீங்கள் எல்லோரும் இச்
செடி மறைவில் ஒளிந்து கொள்ளுங்கள். இக்கல் ஆச
னத்தின்கண் அமர்ந்து பகற்கனவு காண்பது வழக்கம்.
(முத்தமிழி கடி தத்தை வழிமேல் போட்டுவிட்டுப் போகிறான்)

வீரம:—ஆ! என்ன அருமை! கூர்மாவதாரக் கோவிர்தம்
அடிமேல் அடிவைத்து மெல்லென ஊர்ந்து வருகிறது.
(எல்லோரும் செடிமறைவில் மறைந்துகொள்கின்றனர்)

மணி:—ஐயோ! வாயும் அசைபோடுகிறதே.

வீரம:—ஒருவரும் மூச்சு விடாதீர்கள். தன் மனதோடு
தானே பேசிக்கொள்கிறான்.

வீரசிங்:—நண்ப! எப்படி மூச்சு விடாமலிருக்க முடியும்?
ஐயோ! சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லையே.

(வாயை மூடிக்கொண்டு சிரிக்கிறான்)

மணி:—யானை தன் நிழலைக் கண்டு தானே வெருவிப் பார்ப்
பதுபோல் மனக் நண்ணுடியால் தன்னழகைத் தானே
பார்த்து வியந்து கொள்கிறான்.

வீரம:—சல்லின்மீது உட்காருவானோ மாட்டானோ? ஒன்றுந் தெரியவில்லையே!

மணி:—கடிதமும் வழிமேல் கிடக்கிறது. சனிபகவான்தான் எடுத்துக் கொடுக்கவேண்டும்.

(கேளசிகள் வருகிறான்)

கேள்:—மல்லாந்து படுத்துக் கொண்டிருந்தால், .சோறு தானாக விழுமா? நீந்தும் பழக்கமில்லாத ஒருவன் — எனக்கோ வயது எழுபத்தைந்து பஞ்சாங்கம் பரமனானக் குருக்கள் சொல்லியிருக்கிறாரென் றெண்ணியவனாய்க் காவிரியில் குதிப்பானால் எருமை வாகனப் பெருமான் அழைத்துச் செல்லாமல் விட்டுவிடுவானா? ஒருவனுக்கு நல்லகாலம் வருவதாயிருந்தாலும், தன் முயற்சியும் சிறிது வேண்டற்பாலது.

“ நல்லிலைக்கண் தன்னை நிறுப்பானும், தன்னை நிலைகலக்கிக் கீழ் இடுவானும்,—நிலையினும் மேல்மேல் உயர்சது நிறுப்பானும், தன்னைத் தலையாகச் செய்வானும் தான் ”

ஆம்; உண்மையே!

இங்குள்ள யாரையும் அல்லி மதிப்பதில்லை; ஆனால், என்மேல் தனிப்பட்ட அன்பு; இவற்றிற் கெல்லாம் காரணமென்ன வென்பதை ஆராய்ந்து பாராமலிருந்தால், என்னைப் போல் மடையன் வேறு யாருமிருக்கமுடியாது.

வீரம:—(மறைவில்) ஆமாம்; உன்னைப்போல் மடையன் வேறு யார் இருக்கமுடியும்?

மணி:—மெதுவாய்ப் பேசு; கானமயிலாடக் கண்டிருந்தவான்கொழியும் தன் தோகை விரித்தாடினாற் போலுள்ளது இப்பொல்லாதவன் எண்ணும் சூழ்ச்சி.

வீரசிங்:—ஏன் வான்கோழிக்குத் தோகை இல்லையா ?

வீரம:—அதே கூகை வாயை மூடு.

கேள்:—வைசியகுலப் பெண்ணொருத்திக்கு ஓரந்தணன் மணாளாக வந்தமைவ தென்றால், அஃது முற்பிறப்பில் செய்த நல்வினைப் பயனையாகும். முற்றத் துறந்த முனிவர்கள் வரலாற்றைச் சற்று நினைத்துப் பார்த்தால் சாஸ்திரத்தில் நம் திருமணத்திற்குத் தடையொன்று மிருக்க முடியாது.

மணி:—உன்னுடைய அழகான பேச்சினைக்கேட்டு முடிவில் நீதி செலுத்த நாங்களிருக்கிறோம் ; பயப்படாதே.

கேள்:—அளவுகடந்த செல்வங் கிடைப்பதாயிருந்தால், என் மனைவியும் இசைந்து விடுவாள். செண்பகமாடத்துப் பண்ணையார் என்று எல்லோரும் என்னை அழைக்க அல்லி அருகில் வீற்றிருக்கப் பல்புகழூடன் வாழ்வேன்.

வீரம:—ஆ! நின் திருஉள்ளத்தின் அழகு இப்பொழுது தான் தெரிகிறது.

கேள்:—வீரமணி வாலை அடக்கிகொண்டு கைகட்டி, வாய் பொத்தி மெய் சிலிர்த்துக்கொண்டு நிற்பான்.

வீரம:—ஓ! அறிந்தேன் உன்னை, என்மேல் இவ்வளவு நல் லெண்ணம் கொண்டிருக்கிறாயா ? நின் குடும்பி என்கையி லிருக்கிற தென்பதை அறியவில்லையே ?

கேள்:—குடிப்பதும் கூத்துப் பார்ப்பதுமே கொள்கையாகக் கொண்ட கோடரிக்காம்புக்குத் துணையாக அசடுதட்டி வழியும் அம்மாஞ்சிப்பயல் கக்கான் செட்டி ஒருவன் வந்து சேர்ந்தான்.

வீரசிங்:—இப்பொழுது சொல்வது என்னையே! அங்ஙனம் பலர் சொல்வதையும் நானறிவேன்.

மணி:—சற்றும் பொறுமையா யிருங்கள்; அதோ கடிதத்தைப் பார்த்துவிட்டான்; அரோகரா மகாதேவா!

(கௌசிகள் கடிதத்தை எடுக்கிறான்)

வீரசிங்:—பம்பம் மகாதேவா! சங்கு ஊதவேண்டியதுதான்.

வீரம:—மீன் வலையில் விழுந்துவிட்டது; இனிப்பயமில்லை.

மணி:—இது கராமீனயிற்றே! கண்ணியையும் அறுத்துக் கொண்டு போய்விட்டால், என் செய்வது?

வீரம:—உம். யாரும் பேசாதீர்கள்; காட்டுமுனிதான் அவன் வாழைத் திறந்து படிக்கும்படி செய்யவேண்டும்.

கௌ:—இஃது அல்லியின் கையெழுத் தல்லவா! ஆம்! ஆம்! அல்லியே எழுதியிருக்கிறான்.

மணி:—ஆம்! உன் தலையெழுத்தை மாற்றுவதற்கு.

கௌ:—“என்னால் விரும்பப்பட்ட அன்பருக்கு”
என்றிருக்கிறது; சரி; உடைத்துப் பார்க்கலாம்;
அன்பரென்றால், யாராயிருக்கலாம்.

வீரம:—ஏன் நீயே தான்; எல்லாரிடத்திலும் அன்பா யிருக்கிறாயல்லவா?

கௌ:—(படிக்கிறான்) “யான் உள்ளன்புடன் காதலிக்கிறேன்; இன்பக் கடலாம் இறைவனே அறிவான் அதனை; ஆனால், யாரை? அந்தோ! நாவெழவில்லை; கையோ நடுங்குகிறது; என் செய்வேன்! அயலார் அறிந்துவிட்டால்.” எல்லாம் என்னையே சுட்டுகிறது.

வீரம:—ஆம்! உன்னைச் சுட்டெரிக்க வந்திருக்கிறது.

கேள் :—(தொடர்ந்து படிக்கிறான்) “ எட்டி- பழுத்து மென் டு
என்னால் விரும்பப்பட்டவர் என் பணி செய்யக் காத்
திரும்பும், வெளியிட முடியாமல், நானும் நைந்து வரு
கிறேன் ; ‘கோ—கா’—என்னும் மந்திரவயப்பட்டு, அல்
லும் பகலும் அரற்றி வருகிறேன்.”

மணி :—சரியான தூண்டில் முள்.

கேள் :—யானே பணி செய்கிறேன் ; பணிசெய்யக் காத்திருந்
• தும், எட்டிபோல் எட்டாதவனாய், யாதொரு பயனு
மில்லாதவனாய் இருக்கிறேன்.

‘கோ—கா’—என்ற மந்திரத்தில் கட்டுப்பட்டிருத்த
லென்றால், என்பேர் எங்ஙனம் பொருந்தும் ?

மணி :—நாய் மோப்பம் பிடிக்கிறது.

வீரம :—இல்லையப்பா ! எலும்புத் துண்டைக் கடித்துவிட்ட
தால், தன் பல்லிலிருந்து ஒழுக்கும் செங்குருதியைத்
தானே சுவைத்து மகிழ்கிறது.

கேள் :—கொள.....கொளசிகள் ; ‘கோ - கொள’ — இரண்
டெழுத்து மொன்று தானே !

வீரம :—ஆமாம் ; அப்படித்தான் ; உம் ; கண்டுபிடி.

வீரசிங் :—உம்.....விடாதே.

கேள் :—என் பெயரில், ‘கா’—என்ற எழுத்தினை இல்லையே.
‘சி - ன்’ ஆகிய இரண்டையுங் காணோம்.

வீரம :—சின் முத்திரை போட்டுப் பார்.

கேள் :—“கோ—கா”—என்பதில், மத்தியிலுள்ள கோடு,
‘சி’ யைக் குறிப்பதாக இருந்தால், ‘கோசிகா’—என்
றாகும் ; ஆம்! கா’ என்பது அமைக்கு மொலியேயாகும்.

மணி :—ஆம் ! உன்னைக் காலன் அழைப்பதைக் குறிக்கிறது.

கேள் :—‘ ஆதிமூலமே ’! என்று அன்று யானே அழைத்தது போல், கோசிகா ! கோசிகா ! என்று கூவி அரற்றுகின்ற றுள் அல்லி. ஆம் ; அதில் சிறிதும் சந்தேகமே யில்லை.

வீரம :—கௌசிக யானையின் காலக் கவ்விய முதலை முத் தழுகியே யன்றோ !

கேள் :—(தொடர்ந்து படிக்கிறான்) “ நும் மனக்கருத்துத யானறியாமலில்லை ; இக்காலத்தில் சாதி முறையைப் பின்பற்றி நடப்பவர் யாருமில்லை ; உயர்வு தாழ்வு பாராமல், பெருமை சிறுமை கருதாமல், அன்பின் வழிப்படி நடப்பதே அறிவுடைமை யாகும். சீர்திருத்தங்கட்கு முட்டுக்கட்டையா யிருப்பவர்கள் நம் உற்றார் உறவினரே. இயல்பாயமைந்த நும் நிமிர்ந்த தோற்றம் அடிமைத் தொழிலில் அகப்பட்டு மங்கிக்கிடக்க யான் விரும்பவில்லை ; அடிமையைக் காட்டும் ஆடையை யகற்றி ஆன்றோர் போற்றும் சீருடையணிந்து செல்வத்தில் துளைக்குஞ் செம்மல்போல் திகழ்வாயென்று நம்புகிறேன் ; நீர் இப்பொழுது என்னை யாரென்று தெரிந்து கொண்டிருப்பீர் ! உண்மையில் உறுதிப் பாடுடையவர் என்பதை எனக்குக் காட்டவேண்டுமானால், என்னைக் கண்டவுடன் நும்முகம் புன்முறுவல் பூத்து விளங்குவதாகுக. அப்பொழுதே, யானும் அங்கனமே நடந்து கொள்ள ஏதுவாயிருப்பதோடு, நீர் விரும்பும் உதவிகள் பலவற்றையுமே என்னிடமிருந்து எதிர்பார்க்கலாம் ; பிறப்பால் பெருஞ் செல்வ மடைந்தோரைக் காட்டிலும், முயற்சியால் முன்னேற்ற மடைந்தோரே சாலச் சிறந்தோராவர் ; இச்செல்வ மனைத்திற்கும் நீயே தலைவ

னென்ற முறையில் நடந்துகொண்டால் நாம் நினைத்த காரியம் விரைவில் முடியும்.

“ எண்ணியார் எண்ணியாங்கு எய்துப ; எண்ணியார் திண்ணிய ராகப் பெறின் ”

இங்ஙனம்,

துயர்க்கடலில் றுழ்கிய செல்வீ

கேள் :—‘ பணம் பந்தியிலே குலம் கு’பையிலே ’- என்பர் ; பணத்தைக் கண்டு கொண்டாடுவார்களே யொழியக் குணத்தை யறிந்து போற்றும் கொள்கையுடையார் இவ்வுலகில் எது ? ஒழுங்கான வழியில் தேடுகிறவன் உயர்ந்த செல்வனாக முடியாது.

மணி :—பணப்பேயன்றோ உன்னை ஆட்டிவைக்கின்றது.

கேள் :—ஊருக்குப் பயந்துகொண்டிருந்தால், ஒருக்காலும் முன்னுக்கு வரமுடியாது.

வீரம :—உன்போன்ற மடையன் பின்னுக்குவர வழி இருக்கிறது.

கேள் :—முத்தமுகியும் மூலதேடி உட்கார வேண்டியது தான் ; அவள்தன் கொட்டமெல்லாங் குறைந்தொழிந்துவிடும்.

வீரம :—யார் கொட்டம் ஒடுங்கப்போகிற தென்பதைப் பார்.

கேள் :—என் பெருமை எனக்கே தெரியாமலிருந்தது. அல்லி மணி யன்றோ அதை அறியும்படி செய்தவள் !

வீரம :—உன் சிறுமை உனக்கே தெரியாமலிருக்கிறது. என் முத்தமன்றோ அதை வெளிப்படுத்தியவள் ?

கேள் :—ஆம்! அல்லி சொல்வதனைத்து முண்மையே. நடை யுடை பாவனைக ளெல்லாம் மாறவேண்டும் 'நான் ஒரு குடோரைக மாறுவேன்'—என்று சொதிட சிகாமணி சுந்தராச்சாரியார் கூறியது பொய்க்குமா? ஆம்! இந் திருந்து எனக்குச் சக்கிர திசையென்றே சொல்ல வேண்டும்.

'அவனன்றி ஓரணுவு மசையாது'

(கௌசிகன் போகிறான்)

வீரம:—மக்கட்பதடியே! போய் வா; எல்லாம் இவனன்றி எதுவும் அசையாது.

மணி:—மேலுலகமே கையில சிக்கிக்கொண்டதுபோல் பேசுகிறான்; பதினாயிரம் பொன் கொடுத்தாலும், கொடுக்கன் தன் திருவிளையாடலிலிருந்து யானடையும் மகிழ்ச்சிக்கு ஈடாகாது.

வீரம:—இம்மதயானையின் மதத்தைப் போக்கவல்ல மா பெரும் மருந்தொன்றினைக் கண்டுபிடித்துத் தந்த முதத்தனை மணந்துகொள்ளாவிட்டால், என் வாழ்க்கையில் என்ன மகிழ்ச்சி உண்டாகும்?

வீரசிங்:—ஆம்! அம்முத்தமில்லாவிட்டால், வாழ்வு என்னுமென்றுதான் நானும் அப்பொழுதே நினைத்தேன்.

மணி:—இதோ முத்தழகியும் வந்துவிட்டாள்.

(முத்தழகி மறுமுறையும் வருகிறாள்)

வீரம:—என் கண்ணை வா! நின் மூளையே மூளை!

முத்:—எல்லாம் ஒழுங்காகப் போகிறதா?

வீரம:—முடிவில் அவனுக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிடுமோ என்று பயப்படுகிறேன்.

வீரசிங் :—அண்ணா! இப்பொழுதே பைத்தியம் பிடித்துத் தானே போகிறான்.

முத் :—இயற்கையான அழகையும் எளிமையான தன்மையையும் விரும்பும் அல்லிமுன், துயரத்தில் மூழ்கிக்கிடக்கும் அல்லிமுன், “படாடோபகா -- பயங்கரகா” என்ற படி, கொல்லைக்காட்டு நரி பல்லைக்காட்டுவதுபோல் காட்டிக்கொண்டு வந்து நிற்பான் கௌசிகன். உங்கள் கண்களுக்கு அத்தகைய விருந்தும் கிடைக்கப்பெற வேண்டுமானால், எல்லோரும் ஏன்றோடு வாருங்கள் ; போய்ப் பார்க்கலாம்.

மணி :—“ஆற்றுவெள்ளம் காளீவரத் தோற்றுதே குறி ; — மலை யாழமின்னல் ஈழமின்னல் சூழமின்னுது ;
நேற்றும்இன்றும் கொம்புகற்றிக காற்றடிக்குது ; -- கேணி கீர்ப்படும் சொறித்தவளை கூப்பிடுகுது ;
சேற்றநண்டு சேற்றறைக்கிள்ளி ஏற்றடைக்கது ; — மழை தேடி ஒருகோடி வானம்பாடி ஆடுது ;
போற்றுதிரு மால்அழகர் ஏற்றமாம பண்ணைச் -- சேரிப் பள்ளிப்பள்ளர் ஆடிப்பாடித் துள்ளிக்கொள்ளுமே”

(எல்லோரும் போகின்றனர்)

பத்தாம் காட்சி

கனம் :—கரவையதன் அரண்மனை

காவலர் :—காவலர்

[கமலகாதனும் கலாவல்லியும்]

கலாவல்லி :—ஐய! அண்மையிலுள்ள மாங்குடிக்குச் சென்று வருகிறேன். என் நண்பரொருவரைக் கண்டு பேச விரும்புகிறேன். இன் றிரவே வந்துவிடுவேன்.

கமலநாதன்:—ஏன்? குணாளா! நாளைக்குப் போகலாமே. இன்று மாலை ஆறரை மணிக்குச் சிறந்ததொரு நாட்டியம் நடைபெறு மென்பதை நீயும் அறிவாயன்றே! நீ பார்க்க வேண்டாமா? புலவரும் வருவதாகச் சொன்னார்.

கலா:—நாளைக்கு அவ்வன்பர் அவ்வூரைவிட்டுச் சென்று விடுவார். அவரை இன்றே போய்ப் பார்த்தால்தான் முடியும்.

(ஒப்பிலாமணிப் புலவர் வருகிறார்)

கமல:—ஊராவில் சென்று பார்த்துவிட்டு மாலை ஆறு மணிக்குக் கெல்லாம் கோயிலிலுள்ள நடன மண்டபத்திற்கு வந்து விடு.

கலா:—நல்லது; அப்படியே செய்கிறேன்; தங்கட்கு நாட்டியக் கலையில் மிகவும் விருப்பம் போலும்!

கமல:—நாட்டியத்தை வெறுப்பவருமுண்டோ குணாளா! அஃது இப்பொழுதுதான் புத்துயிர் பெற்றுவருகிறது. வீட்டுப் பெண்ணிற்கு நாட்டியமேன்? என்று இகழ்பவருமுண்டு. அஃது ஆடவர்தம் தீய எண்ணமேயன்றி வேறில்லை. பெண்களின் உடலுறுப்புக்களை வலிவுறச்செய்து, அவர்கள்தம் இயற்கையழகை எடுத்துக் காட்டவல்லது நாட்டியக் கலையே. பெண்களின் பிறப்புரிமையாயும், வாழ்வின் உயிர் நாடியாயு மமைந்த விளங்கிய அழகிய கலையை இகழ்ந்தொதுக்கிவிட்டனர். துன்பம் நிறைந்த இவ்வுலக வாழ்வில் இன்பத்தைத் தரவல்லது ஆடலும் பாடலுமன்றி வேறென் உளது? வயது முதிர்ந்த நம் புலவர் போன்றவர்கட்கு நாட்டியக் கலையில் வெறுப்பிருக்கலாம்.

புலவர் :—காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் சோழ அரசன் முன்னிலையில் அரங்கமேறி ஆடல் நிகழ்த்திய, உருப்பதியின் வழிவந்த மாதவியின் பெருமையை யெல்லாம் நெஞ்சையள்ளும் சிலப்பதிகாரத்தில் கற்றறிந்த யான், நாட்டியக் கலையை எங்ஙனம் வெறுப்பேன் ! அரங்கேற்று காதையில் அழகாகச் சொல்லப்பட்ட பல்வகைக் கூத்தின் பாங்குகளெல்லாம் வெறுங்கனவு நிகழ்ச்சியாக மாறியதை நினைந்து நினைந்து என் நெஞ்சம் துடிதுடிக்கின்றது ! உலகத்திலுள்ள ஏனைய நாடுகளெல்லாம் அறியாமையில் முழுகிக்கிடந்த காலத்தில், கலைக் கோட்டையாக விளங்கிய நம் தமிழ் நாட்டின் தாழ்ந்த நிலையை நினைக்கும்கால், நெஞ்சம் புண்ணாகின்றது.

கமல :—ஆம். மேல் நாட்டினர் நாளுக்கு நாள் முன்னேற்ற மடைந்துகொண்டு, வாழ்க்கையை இன்பக் கடலாக மாற்றிக்கொள்கின்றனர். ஆனால், நம் தமிழ் நாட்டினரோ, வாழ்க்கையை எல்லையில்லாத் துன்பக் கடலாக்கித் தம்மைத் தாமே ஒறுத்துக்கொள்கின்றனர்.

புலவர் :—ஒரு காலத்தில் நம் நாட்டில், கோயில்களெல்லாம் கல்விக் களஞ்சியமாய், கலை விளக்கமாய், ஒவியச் சாலை யாய், காவியச் சோலையாய், நாகரிகச் சின்னமாய், இன்ப மயமாய் இலங்கி மக்களின் மனத்துயரை மாற்ற வல்லனவாயிருந்தன.

கமல :—ஆம்! புலவரே ! இப்பொழுது எல்லாம் கனவாகவே தோன்றுகின்றன. இன்று அரங்கில் ஆடப்போகும் கலாவல்லி யாரென்று தங்கட்குத் தெரியுமா ?

புலவர் :—எனக்கொன்றும் அவளைப்பற்றித் தெரியாது. நன் கொடையாகத் தாங்கள் ஐந்நூறு அளித்ததாகக் கேள்விப்பட்டோ மகிழ்ந்தேன்.

கமல :—குணா ! போய் விரைவில் வந்துவிடு. புலவரும் நானும் கலை மண்டபத்தில் உன் வரவை எதிர்பார்த்திருப்போம். என்ன புலவரே ! அல்லி நும் வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பாள்ல்லவா ?

புலவர் :—அல்லிக்கும் நாட்டியத்தைக் காண விருப்பமிருந்தாலும், வரமாட்டாளென்பதை நீர் அறிவிக்கிறீர்.

(கமலநாதனும் புலவரும் போகின்றனர்)

கலா :—(தனியே) என் அன்பருக்கு என் காதலைப் புலப்படுத்துவது எங்ஙனம் முடியும் ஆடவர் உடையில் விளங்கும் யான் ? என் நாட்டியக் கலைபைக் கண்டு மகிழும் கமலநாதன் என்னை யாரென்று அறியாமலிருக்க வேண்டுமே என்ற மனமும் உடையேன். பெண்ணாகிய யான் என் செய்வேன் !

“காணக்கால், ஆயிரமும் சொல்லுவேன் — கண்டக்கால் பூண் ஆகம் தா என்று புல்லப் பெறுவேனோ ?
காணாது உடன் பிறந்தான்”

(போகிறாள்)

பதினொன்றாம் காட்சி

கமலம் :—அல்லியின் சென்பகமடத்தில் தூறை.

காவிரி :—காலை.

| வீரமணியும் வீரசிங்கனும் மணிவண்ணனும் |

வீரசிங் :—அண்ணா ! மணிவண்ணா ! என் சூட்டை முடிச்சுக் களை யெல்லாம் கட்டிவிட்டேன்.

வீரம :—என்ன ஊருக்கா ? நல்லது துரையே ! போய் வரார் : எதற்கும் பொறுமை வேண்டும்.

மணி:—மாப்பிள்ளை! என்ன காசி யாத்திரை புறப்பட்டு விட்டாயா?

வீரம:—‘காசியில் இறக்க முத்தி’ என்பர்; அங்கிருந்து எம பட்டணமும் புறப்பட்டு விடுவார். ‘போகிறேன்; போகிறேன்’, என்று ஒற்றைக் காலில் நின்றுகொண்டிருந்தால் என் செய்வது? எல்லாம் அவர் தலை எழுத்துப்படி நடக்கும். அல்லியை உண்மையில் விரும்பினால், இங்ஙனம் சொல்வாரா?

மணி:—‘பொறுத்தார் பூரியாள்வார்’ என்பது ஒருக்காலும் பொய்க்காது.

வீரசிங்:—அன்பார்! என்னிடமா பொறுமையில்கை! அல்லிக்கு உண்மையிலேயே என்மீது பிரியமிருக்குமானால், கமலநாதனின் ஆள் குணங்கூடு கொஞ்சிக் குலாவிக்கொண்டிருக்க வேண்டியதில்லையே.

வீரம:—நீ கேரே பார்த்தாயா?

வீரசிங்:—பார்த்த என் கண்களென்ன பொய்யா? கண்கூடாகக் கண்ட பிறகும் எந்தச் சாம்பிராணியும் தூபம் போட்டுக்கொண்டிருக்கமாட்டான். இனி யார் என்ன சொன்னபோதிலும் பெண்ணிற்காகப் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டிருப்பவன் யானில்கை.

வீரம:—அறிந்தேன் உண்மையை; மணிவண்ணா! அல்லி செய்த சூழ்ச்சியை இவன் சிறிதும் அறிந்துகொள்ள வில்லை.

மணி:—கண்காணாதவிடத்தில் நடந்திருந்தால் சூற்றமாகக் கருதப்படும்; அயர்ந்து கிடக்கும் சிங்கம் தன் மெய் சிலிர்த்தெழுந்து தன் ஆண்மையை அக்குணைன்பாற் காட்டவேண்டுமென்பதே அல்லியின் போரவாவாகும்.

அத்தகைய வீரச் செயல் நிற்பாற் காணப்படாமல் மலைப்பாம்புபோல் மயங்கிக்கிடக்கும் உன்னை அல்லி கைவிட்டாள்போலும். பெறலரும் அவள்தன் அன்பை முற்றிலும் பெறவேண்டுமானால், குழலோசை கேட்ட நாகம்போற் சீறி யெழுந்து ஆடிப் பூசலிடு வதே சாலவும் வரவேற்கத் தகுந்தது. அப் போரில் வெற்றிமலை சூடி மிளிரும் வீரனின் ஆண்மையைக் கண்டன்றே அரும் கன்னியர்தம் அன்புத்தேன் சொட்டும்.

வீரசிங் :—அப்படியானால், பலரையுங் காதலிக்கும் பெண்ணிற்காகக் காதலர்களெல்லாம் கண்டோர் சிரிக்கும்படி கலகம் விளைத்துக்கொள்ளவேண்டுமோ!

வீரம :—உளுத்துப்போன தடிப் பிரம்மச்சாரிக் கட்டடையே! கேள்; பலரும் ஒரு பெண்ணைக் குறித்துப் போட்டி போடலாமெயொழிய, ஒரு பெண் பலரையும் காதலிப்பது நம் நாட்டு வழக்கமில்லை.

மணி :—ஆம்! அஃது உண்மையே! “மண் திணி ஞாலத்து மழை வளந்தருடம் பெண்டிராயின் பிறர் நெஞ்சு புகார்” என்றார் ஒரு புலவரும்.

வீரம :—இவருடைய வீரதீரச் சூரத்தனத்தை அச் சிறுவன் குணானிடம் காட்டியிருந்தால், அல்லி இவரைப்பற்றி எவ்வளவோ பெருமையாகக் கருதி மகிழ்ந்திருப்பாள். எல்லாம் கெடுத்துக்கொண்டு, சிச்சி! இந்தப் பழம் புளிக்குமென்றால் யாரென்ன செய்யமுடியும்? தெய்வம் காட்டுமெயொழிய வாயில் வந்து ஊட்டாது.

மணி :—இப்பொழுதமென்ன! குணானின் முழுவை யொத்த அழகிய தோளிற்கு மண்காட்டப் பின் வாங்கு பவரல்லர் நம் சிங்கமுகன்.

வீரம :—பார் ! வாயைத் திறவாமல் கண்மூடிச் சாமிபோல் இருக்கிறானே. இப்படிப்பட்ட தொடை நடுங்கியைக் கட்டிக்கொண்டு என்ன செய்வதென்றுதான் அல்லியும் மெளனமாயிருக்கிறாள். கூவம் நதியில்போய் வீழ்பவருக்குக் குற்றலச் சித்திரநதி கொடுத்துவைக்குமா ?

மணி :—‘கண்ணாரக் கண்டதும் பொய் ! காதாரக் கேட்டதும் பொய் ; தீர விசாரித்தறிவதே மெய்’ யென்பது இப்பொழுதுதான் தங்கள் நண்பருக்கு, அம்பு அகத்தில் சென்று பாய்ந்ததுபோல் தைத்தது. தீர உசாவியறியாது சுதவிடித்த பிழைக்காகக் கைகுறைத்த காவலனு முண்டன்றே !

வீரம :—(தோளைத் தட்டிக்கொடுத்து) செல்வங் குறைவு பட் டொழியினும், சிங்கனிடத்திலுள்ள வீரத்திற்கு ஒருநாளும் குறைவேயில்லை.

வீரசிங் :—அங்ஙனமானால், அண்ணா சொல்லியபடி, அக் குணளை ஒரு கை பார்க்கிறேன். நீங்க ளிருவரும் எனக்கு உதவி செய்வீர்களா ?

வீரம :—அப்படிக்கேள் என் சிங்கக்குட்டி ! தீட்டுசு நின் வீரத்தை ஓர் எட்டில் ; நின் உள்ளமும் உரனுங் குன்றவதாயினும், குன்றற்க நின் வீரத் திருமுகத்தின் நேரிய சொற்றொடர் ; குன்றையை வீரத்தையும் பொன்றச் செய்வதாகுந் கூரிய நின் எழுதுகோல் முனை ; அரைவற்ற எழுதுக அச்சாணி யன்னதோர் சொல்லால் ; துச்சமாய் நினை நீ கச்சடையணிந்த குணளை ; மாரி பொழியினும் மற்போர் நடக்குமென்று சொல்.

வீரசிங் :—இதோ விரைவில் எழுது வருகிறேன்.

(வீரசிங்கன் போகிறான்)

மணி:—மிகவும் அருமையான தோழர் கிடைத்தார்.

வீரம:—இங்கு அவர் வந்ததிலிருந்து எனக்காகச் செலவு செய்திருப்பது நாலாயிரமிழுக்குமென்றால், 'தோழர்' என்பதன் பொருள் மிகவும் பொருந்தக்கூடியதே.

மணி:—அனைத்திலும் பொதுவுடைமைக் கொள்கையே காணப்படும்போலும்.

வீரம:—ஆம்! மற்போர்வரினும், அதில் யானும் பங்கெடுக்கும் நிலைமையே ஏற்படுமென்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. 'வீரம்' என்னவோ நண்பரிடம் குகிரைக் கொம்புதான்.

(முத்தழகி வருகிறாள்)

என் கட்டிக்களும்பே வா! கைநேயமானே வா! காமக் கண்ணியே வா.

முத்:—அன்ப! கொசுகன் புத்துடையணிந்தும் புது நடை நடந்தும் வருகிறான். விரைவில் வா; போகலாம். அவன் அலலிமுன் தோன்றுங் காட்சி நமக்குக்கண் கொள்ளாக் காட்சியேயாகும்.

வீரம:—ஓகோ 'வேட்டைநாய் வேகமாய் வருகிறதோ'?

முத்:—இது வேட்டை நாயன்று, வீட்டு நரி. வீட்டிலிருக்கும் எல்லோரையும் விரட்டிவிட்டுக் காணே தந்திரமாக வாழ நினைக்கிறது.

(எல்லோரும் போகின்றனர்)

பன்னிரண்டாம் காட்சி

களம்: --கலை மண்டபம்.

காலம்:—இரவு.

(கமலநாதனும் ஒப்பிலாமணிப் புலவரும் உரையாடிக்
கொண்டே கலை மண்டபத்தில் நுழைகின்றனர்)

கமல :—என்ன கூட்டம் ! என் விழ இடமில்லையே !
மணி ஆறரை யாகிவிட்டது. இன்னும் தொடங்க
வில்லையே. குறித்த காலத்தில் தவறாது ஒன்றைத்
தொடங்கும் வழக்கம் நம் நாட்டினருக்கு என்று
வருமோ தெரியவில்லை.

புலவர் :—என்ன அழகான திரை அமைத்திருக்கின்றனர் !
நீல வானில் வெள்ளி முளைத்திருப்பதைப்போன்ற
காட்சியும் அல்லியும் தாமரையும் பூத்து விளங்கும்
மலைச்சாரல் செறிந்து விளங்கும் நீரோடையும், இவற்
றின் நடுவண் இயற்கையே ஒரு வடிவெடுத்து வந்தாற்
போன்று ஒரிளங்கொடி நாட்டியம் புரிவதாகக் காட்டி-
யிருக்கும் சித்திரமும் காண்போர் கண்ணையும் கருத்
தையும் ஒருங்கே சுவரத்தக்கனவாயிருக்கின்றன.

கமல :—பாடுங்கள், அதோ நீலத் திரையும் நீங்கிவிட்டது;
ஆம் ! மிக அழகியதோர் அரங்கு அமைத்திருக்கின்ற
னரே ! ஆம் ; சிற்ப நூல் முறைப்படி அமைத்
திருக்கின்றனர்.

புலவர் :—“ சந்தனக் காவு சூழ்ந்து சண்பக(ம்) மலர்ந்த சோலை
வந்துவீழ் மாலை காற்றி மணி அரங்கு) அணிந்து வரனத்(து)
இந்திர குமான்போல இறைமகன் இருந்து காண
அந்தா மகளிர் அன்னார் நாடகம் இயற்றுகின்றார்.”

கமல :—புலவரே! நானா இத்திரகுமரன்போல வீற்றிருக்கின்றேன்? நன்று சொன்னீர்.

புலவர் :—ஆம் அன்ப! சித்திர விதானமும், அணி அணியாய் அமைந்து தொங்கும் முத்துமாலையும் பன்னிற ஒளிசேர் மின்சார விளக்கும் உன்போன்ற ஆடவரையமயக்குதற்கன்றோ!

கமல :—ஆடலாசிரியன், இசையாசிரியன், தண்ணுமை முதல்வன், குழலிசைப்போன், வீணை யாசிரியன் முதலிய யாவரும் வந்துவிட்டனர். மங்கல மணியோசை முழங்குகிறது. அங்கு என்ன ஒரே இரைச்சல்! எல்லோரும் எழுகின்றனரே!

புலவர் :—ஒன்றுமில்லை; கலாவல்லி வரப்போகிறாள்; அதனால்தான் அவ்வளவு ஆரவாரம்! ஆர்! வந்து விட்டாள்.

“பஞ்சிஒளிர் விஞ்சுகளிர் பல்லவம் அனுங்க,
செஞ்செவிய கஞ்சம்கிமிர் சீறடியள் ஆகி,
அஞ்சொல்திள மஞ்ஞையென அன்னமென மின்னும்
வஞ்சியென”

வே வந்தாள் கலாவல்லி.

கமல :—ஆ! என்ன அழகு! பொங்கு பேரொளியுடன் தகதக எனத் தோன்றும் தங்கச் சிலை அங்குமிங்கும் ஊசலாடுவதுபோலன்றோ இருக்கின்றது.

புலவர் :—கப்சிப்பென்று எங்கும் அமைதி நிலவிவிட்டது; பாட்டையும் கேள். மங்கலமாகிய பாலைப்பண்ணோடு கலந்து வருகிறது. வாத்தியக் கருளிகளெல்லாம் வரிசை முறையில் வெகு அருமையாய்க் கூடநின் றிசைக்கின்றன.

மகளிர் பாடல் :—

“பாரொடு விண்ணாய்ப் பரந்த எம்பரனே!
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்”

கமல:—ஓர் அருமை என்னவென்றால், கருவிகளெல்லாம்
மிக அடங்கி அமைந்து ஒலிக்க, இனிய குரலோடு கூடிய
பாடலின் கருத்து நம் நெஞ்சை அள்ளுவதா யிருக்க
கிறது.

புலவர் :—முறையாக ஆடலையும் பாடலையும் கவனிக்கலாம்;
பேசற்க.

மகளிர் பாடல் :—

“சீரொடு பொலிவாய்! சிவபுரத்து அரசே!
திருப் பெருந்தறை உறை சிவனே!
யாரொடும் னோகேன் யார்க்(து) எடுத்து உரைக்கேன்!
ஆண்ட நீ! அருளிலை யானால்;
வார்கடல் உலகில் வாழ்கிலேன் கண்டாய்!
வருக என்று அருள் புரிவாயே!”

புலவர் :—மங்கலப்பாடல் ஒருவகையில் முடிந்தது.

கமல:—பாடலுக்கேற்ற ஆடல்! விரைவு இன்றி யாவரும்
எளிதில் அறிந்து கொள்ளுமாறு பாவகம் தோன்ற
அபிநயித்துக் காட்டிய முறை சால அழகிது.

புலவர் :—

“பாடலோடு இயைந்த ஆடல், பண்ணமை கருவி மூன்றும்
கூடுபு சிவணர் நின்று குழைந்து இழைந்து அயிர்தம் ஊற
ஓடரி நெடுங்கண் அம்பால் உளங்கிழித்து உருவ எய்யா
வீடமை பசும்பொன் சாந்தம் இலயமா ஆடுகின்றள்”

கமல:—ஆடல் நிகழுங்கால் அபிநயம் நிகழவில்லை; அபிநயம்
நிகழுங்கால் ஆடல் நிகழவில்லை.

புலவர்:—பாடலின் முடிவிலே நின்று கூடி இசைக்கின்றனை கருவிகளெல்லாம்; சூழல் வழி வீணை நின்றும், வீணை வழித் தாழ்குரல் தண்ணுமை நின்றும், தண்ணுமைப் பின் வழி முழவு நின்றும், முழுவொடு இடக்கை வாச்சியம், பருந்தும் நிழலும்போல் ஒன்றாய் நின்றும் இசைக்கத் தாள இடல்பு பொலிவு பெறவிளங்கியது.

கமல:—அடுத்த பாடலும் தொடங்கிவிட்டது.

மகளிர் பாடல்:—

“மருங்குவண்டு சிறந்த(து) ஆர்ப்பமணிப்பூ ஆடை அதுபோர்த்துக் கருங்கயற்கண் விழித்தொல்கி நடந்தாய் வாழி! காவேரி கருங்கயற்கண் விழித்தொல்கி நடந்தவெல்லாம் நின்கணவன் திருந்து செங்கோல் வலையாமை அறிந்தேன் வாழி! காவேரி.”

புலவர்:—கமல நாதா! இப்பாடலின் பொருளை நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டாலன்றி ஆடலை அறியமுடியாது; பாடல் என்றால் இதுதான் பாடல்; பாடும்போதே என் உள்ளமும் அப்பாடலோடு சேர்ந்து ஆடிவிட்டது. என்னையே மறந்தேன்; பாடல் மயமாகிவிட்டேன். பாவம் குதி கொண்டு நிற்கிறது. அஃதாவது, காதலன் தன்னைக் கைவிட்டு விடுவானே என்று அஞ்சிய தலைமகள் ஒருத்தி காவிரி மிகப் பெருமையுடன் விளங்குதற்குக் காரணம் என்ன என்பதை அறிந்து பார் - என்று தன்குறிப்பைத் தலைவனுக்கு உணர்த்திய வாரும்.

மகளிர் பாடல்:—“சந்தரஞ் சேர் கண் மயிலே
அந்தரங்கப் பெண் மயிலே
தோழியே நான் உண்மையிலே
சொல்லும் நல்ல செய்தியைக் கேள்

செண்பகப்பூஞ் சோலையிலே
பெண்களுடன் மாலையிலே
சென்று உலவுங் காலையிலே
நின்றேனடி நான் தளியே 2

இங்கித வை போகத்திலே
அங்கொருவன் வேகத்திலே
என்முன் வந்து மோகத்திலே
சொன்ன தெல்லாம் கேளடியோ 3

“மாங்குயிலின் ஓசையிலே
பாங்கியுடன் பேசையிலே
மாள்வழி உன் ஆசையிலே
நான் முழுக்கிப் போனேனடி.” 4

சார்ந்து எனைமுன் சூதினிலே
சேர்ந்தவன் அப் போதினிலே
தங்க மயில் மீதினிலே
சண்முகமாய் நின்றானடி 5

மனமகிழ்வேன் எவ்வேளை
கனவில் அணைந்து இவ்வேளை
மறைந்து கொண்ட செவ்வேளை
மறக்க மனங் கூடுதில்லை” 6

கமல :—அப்பா! எல்லோரும் கைகொட்டி ஆரவாரித்து விட்டனர்; தெள்ளிய ஓசையுடைய இப்பாடலிலே என் உள்ளம் உவகையலையால் உந்தப்பட்டுவிட்டது.

புலவர் :—வெண்ணெய் தீயுற்ற வண்ணம் ஆடவமெல்லாம் மெலிகின்றார்; பெண்களும் ஆண்மை எய்தப் பெரி துமே விழைகின்றனர்.

கமல :—ஆம், பாடுகின்ற பெண்களுக்கும்,

கரியவில் புருவமேறு ; காவீ உண்கண்ணும் ஆடா ;
 அரியசால் கண்டம்விம்மா ; அணிபெறு எயிறுத் தோன்றா ;
 தெரிதரு கனிவாய்தன்னைத் திறந்த(து) இவர் பாடினாரோ !
 முால்பெரு வீணைநாவின் முகிழ்த்ததோ ! என்று கைந்தேன்.

புலவர்.—கலாவல்லியின் நிலையைச் சொல்லவேண்டியதில்லை ;
 அவளுக்கும்,

“ சுழன்றன தாமம் ; குழன்றது கூந்தல்
 அழன்றது மேனி ; அவிழ்ந்தது மேகலை
 எழுந்தது குறுவியர் ; இழந்தது சாந்தம்
 ஓடின தடங்கண் ; கூடின புருவம்.”

கமல :—அப் பெண் யார் ? எவ்வார் ? எக்குலத்தைச் சேர்ந்தவள் ? இவைபோன்ற செய்தி யெல்லாம் நமக்குத் தெரியவே இல்லை.

புலவர் :—ஊர் எது வென்று தெரியவில்லை ; ஓர் உயர்குலத்தில் தோன்றிய பெண்ணும் ; நாட்டியக் கலையையே தொழிலாகக்கொண்டு பிழைப்பவளில்லையாம் ; மாதர் சங்க முன்னேற்றத்திற்கு உதவ வந்தவளென்று தெரிகிறது ; எவருக்கும் அறிமுகப்பட்டவளில்லை யென்பதையும் அறிந்தேன். ஏன் உமக்குத் தெரியாத செய்தி கிடையாதே.

கமல :—நானும் ஒருவாறு அறிந்தேன் ; மாதர் சங்கச் செயலாளருக்கே அக்கலாவல்லியைப்பற்றி ஒன்றும் தெரியாமல்தான் இருக்கிறது. எல்லாம் வல்ல நம் குணானே வந்து சொன்னான். மங்களம் பாடிவிட்டனர்.

புலவர் :—தாமரை பூத்த தடாகம் போன்ற இம்மன்றம் உடைந்து பல பிரிவுகளாகச் செல்கிறது. எல்லோருடைய நாவினும், ‘கலாவல்லி கலாவல்லி’ — என்ற

பெயரே அடிபடுகிறது. ஆனால், நானறிந்த ஒன்றைச் சொல்லட்டுமா? அவள் மனத்திலுள்ள குறிப்பை நான் அறிவேன்; அவள் கண்கள் சபையிலிருந்த ஒரு வரையே நாடிச் சூழன்றது, அவளுக்குமே அவருக்கும் தொடர்பு இருக்கலாமோ என்றும் ஐயுற்றேன்.

கமல :—அவர் யார்?.....யார்?

புலவர் :—வேறு யாரா யிருக்கமுடியும்? கமலநாதரே தான்,

கமல :—ஆம்; புலவரே! உண்மையில் எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை; முன்பின் அறியாத என்னைக் கண்டவுடன், சிறிது நாணத்துடன் கண்களைத் திருப்ப முடியாமல், திருப்பிக் கொண்டாள். அவள்தன் குறிப்பென்ன வென்றே தெரியவில்லை.

புலவர் :—தெரியவில்லையா? நீர் காமன் கணையைக் கணிவுடன் வரவேற்கும் நிலையை எய்திவிட்டீர்!

கமல :—என் நாமும் போகலாமே; நல்லது புலவரே! (நடந்துகொண்டே) அல்லி மாலையையும் கலாவல்லியையும் ஒப்பிட்டுக்கூற முடியுமென்று நினைக்கிறீரா?

புலவர் :—நன்று சொன்னீர்! அல்லி சிறிது ஆடவர் இயல்பு உடையவள்; இக்கலாவல்லியின் உயரம் அவளுக்கு கிலை; கலாவல்லியைக் காட்டிலும் அல்லி நிறமுடையவளென்றே சொல்லலாம்; கலாவல்லியோ பெண்களுக்கு இருக்க வேண்டிய இலக்கண மெல்லாம் முற்றிலும் வாய்க்கப் பெற்றவள்; நாட்டியக் கலையில் ஈடுபட்டவளாயினும், முகத்தைப் பார்த்தாலே மிகவும் அடக்க முடையவளென்று தெரிகிறது. உண்மையை நாமென்ன கண்டோம்; மிகப் பொருத்தமான உயரம்; அளவான வடிவம்; அவள்தன் பாரந்த நீல விழிகளே அறிவு

சுடர் கால்கின்றன. நல்லது; விடை பெற்றுக் கொள்
கிறேன். (புலவர் போகிறார்)

சமல :—(தனியே) ஆம், புலவர் சொல்வது உண்மையே;
இவள் என்மீது காதல் கொள்ளக் காரணமென்ன?
இவள் முகத்தை எங்கேயோ பார்த்திருப்பது போலவு
மிருக்கிறது. ஆ! அவள்தன் வடிவம் என் அகக் கண்
ணில் நடனமாடிக்கொண்டிருக்கிறது. யாரிடம் சொல்
வேன்! யாங்ஙனம் கேட்பேன்! ஆம்! குணானே
தகுந்தவன்; உண்மையை விரைவில் அறிந்து வருவான்.

பதின்மூன்றாம் காட்சி

களம் :—குற்றலத்தின் எல்லைப்புறம்.

காலம் :—காலே

(மணவாளனும் பால்வண்ணனும்)

மணவாளன் :—நன்ப! உன் சொந்த ஊரின் பேரென்ன?
மறந்துவிட்டேன்.

பால் வண்ணன் :—‘மாங்காடு’ இங்கிருந்து ஐந்து கல் இருக்
கும்.

மண :—பல நாட்களாகக் கப்பலிலும் வண்டியிலும் வந்தது
மிகவும் அலுப்பாகவே இருக்கிறது. திக்கற்ற என்னை
யும் உன் சொந்த ஊருக்கு அழைத்துச் செல்லு
முனக்கு எந்நன்றி செலுத்துவேன்!

பால் :—ஐயறிவினையுடைய விலங்கிற்கும் நமக்குமுள்ள
வேறுபாடுதானென்ன! ஒருவர்க்கொருவர் உதவி

செய்து வாழ்வதன்றோ! “உடுக்கை யிழந்தவன் கை போல ஆங்கே — இடுக்கண் களைவதாம் நட்பு” என்றார் பெட்புடைய நம் பெரியாரும்.

மண :—பால் வண்ணை! நீ சொல்லிய ஐந்தருவி முதலிய இடங்களை யெல்லாம் இன்றைக்கே பார்த்துவிட்டோமானால், நாளைக்கு ஊர் போய்ச் சேரலாம்.

பால் :—மணவாளா! உடல்வலியுந் தலைவலியுமொன்று சேர்ந்து ஓடியும் எடுத்துவைக்க முடியாம லிருக்கிறேன். என் செய்வேன்!

மண :—அன்ப! அப்படியானால், நீ சற்று ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிரு. நான் போய் அருவியாடிவிட்டு உனக்குச் சிற்றுண்டி முதலியவை வாங்கி வருகிறேன்.

பால் :—நீயோ புதியவன்; நானு முன்னுடன் வரமுடியாம லிருப்பதற்கு வருந்துகிறேன்.

மண :—அதனென்ன! நூற்றுக் கணக்கான மக்கள் அருவிக்குச் சென்று வரும்பொழுது, எனக்கென்ன வழி தெரியாதா?

பால் :—பெரும்பாலும் இங்குவரும் புதியோர்களை அருவிக்குப் பலியாகின்றன ரென்பதை நானறிவேன். கீழே பாறை வழக்கும்; மெதுவாகச் செல்லவேண்டும். மலைமேல் ஏற முயற்சிக்காதே.

மண :—சென்னைக்குவந்த சிங்கப்பூர்க் கப்பலைப்பற்றிய குறிப்பும் செய்தித்தாளில் காணப்படவில்லை. என் கலாவைப் பற்றிய கவலையே பெரிதாக இருக்கிறது.

பால் :—கவலற்க மணவாளா! மாங்காடு சென்றால், உண்மையை ஒருவாறு அறியலாம். என் தாயாரைக் கேட்க

டால், தெரியும்; பின், நீ சென்னைக்குச் சென்றும்
பாசீத்து வரலாம். நீ அருவிக்குச் சென்று வரும்
வரை இம்மரத்தினடியிற் சிறிது கண் துயில்கிறேன்.

மண :—அப்படியே செய்; நான் விரைவில் வந்துவிடு
கிறேன்.

(போகிறான்)

பதினான்காம் காட்சி

களம் :—செண்பகமாடத்தின் வாயில்.

காலம் :—மாலை.

(கலாவல்லி ஒப்பிலாமணிப் புலவரைக் காண்டல்)

கலா :—ஐயா! வணக்கம். மிக இனிமையாகப் பாடிக்கொண்டே வருகின்றீரே!

புலவர் :—தமிழ்ச் சுவையறியாத இக்காலத்தில் உன்போன்ற இளைஞனுக்கு ஏன் பாடல் இனிமை பயக்குமா?

கலா :—புலவரே! பாடலின் கருத்தறியாமல் காகத்தைப் போல் கரைந்திருப்பீராயின் இனிமை பயவாதுதான்; ஆனால், சொற் சுவையும் பொருட் சுவையும் அருட் சுவையும் செறிந்து விளங்கும் நும் பாடலை உண்மையறிவுள்ள இளைஞன் ஒருக்காலு மிகழமாட்டான்.

புலவர் :—உண்மையில், நீ இசைக்கலையில் ஈடுபட்ட ஒருவராயின், பண்டைத் தமிழ்ப் பாடல்களிலுள்ள பண்களின் பண்புகளை யெல்லாம் அறிந்துகொள்வது இன்றியமையாதது.

கலா:—ஆம்! இசைக்கலையி லீடுபாடுடைய ஒருவரையினும் அக்காலப் பண்களின் பாசுபாடுகளை யெல்லாம் இக் காலத்தி லறிந்து பாடுவதென்றால், இயலாததொன்றாயிருக்கிறது. அப்பண்க ளெல்லாம் காலமெனும் கரையிலாக் கருக்கடலில் சென்று மாய்ந்தனவே! என் செய்வது!

புலவர்:—உன்போன்ற இளைஞன் வாயிலிருந்து, 'என் செய்வது?'—என்று வந்த காரணத்தாலேயே அவை மறைந்தொழிந்தன. உலக மெல்லாம் பல் வகையினும் முன்னேறிக் கொண்டிருக்க, நாம் பின்னேற்றத்தில் முன்னேறிக் கொண்டிருப்பதை நினைத்து வெட்கித் தலைகுனிய வேண்டும். ஆளில்லா விமானம் தானே பறந்து குண்டுமாரி பொழிவதைக் கேட்டுப் புருவநூக்கி வியப்படையும் இக்காலத்தில், அணு சக்தியின் கொடுமையைக்கேட்டு நெஞ்சத்துடிப்பு மஞ்சி யடங்கி விட்டதோ என்றேங்கி நிற்கும் இவ்விஞ்ஞான உலகில் 'யாழ்' என்னும் இசைக் கருவியின் பெருமையை நூலாவினு மறியாதிருக்கும் நின்னை, 'இளைஞனென்றழைக்கவும் எம் நா கூசுகின்றது. புத்தம் புதிய கருவிகளைக் கண்டுபிடிக்கு மிக்காலத்தில், முன்னோர் தேடிவைத்த அரும்பெரும் புதையலையும் பறி கொடுத்து விட்டோமே யென்ற கவலையும் கடுகளவின் றிக் 'கா கூ' என்று வாய் வீரம் பேசிப் பழைமை பாராட்டு மிக்கால இளைஞர் சிலர் நிலை கண்டு பெரிதும் இரங்குகின்றேன்.

கலா:—இளைஞர்களை ஊக்கப்படுத்த வேண்டியது தங்கள் போன்ற கற்றறிந்த புலவர்தம் கடமையுமா மன்றோ?

புலவர்:—நஞ்சுரிழும் நாகமும் வெய்மை சான்ற வேழமும்

யாழொலி கேட்ட அளவிலே, அஞ்சி அடங்குமென்றால், யாழின் இனிமையை என்னென்று சொல்வது! இங்ஙனம், காட்டுவழி செல்லும் பாணர்களின் கைத்துப்பாக்கியாக அமைந்து விளங்கிய யாழின் பெருமை எங்கே! புல் புல் தாராவின் பாழும் ஒலி எங்கே! இளைஞனே! வாழ்க்கையில் முன்னேற்ற மடைந்தோமோ என்பதை எண்ணிப் பார்.

கலா :—ஆம்! நாததத்துவத்தின் துண்ணிய எல்லைகண்டு மகிழ்ந்த நம் பெரியோர் பெருமையும் நம் சிறுமையும் தெற்றென விளங்குகிறது. ஆம்! யாழை அன்புத்துப்பாக்கி யென்றே சொல்லவேண்டும்.

புலவர் :—யாழை அன்பின் வடிவமென்றே சொல் ; இன்பத்தின் எல்லையென்றே சொல் ; மதங்கொண்ட யானையை யாழோசையினால் இன்புறுத்தி ஏறியமர்ந்து செலுத்திய உதயணன் பெருமையை யறியவல்லார் யார்? குழலும் யாழும் முழவு முறையே குழைந்து மிழைந்தும் முழங்கியும் வரும்போழ்தில் செந்தேன் சொரியும் செந்தமிழின் இன்னொலி செம்மாந்து நின்று சீரிய தொரு தாண்டவம் புரியுமானால், வலிய பல் விலங்குகளும் தம் வயமிழந்து வலியிழந்து வானமுதச் சுவை ததும்பி நிற்குமானால், ஆறாவது அறிவாய பேரறிவைப் படைத்த மக்களாகிய நாம் அன்புக் கடலாம் ஆண்டவன்றன் அருளமிழ்தத்தில் மூழ்கித் தீளப்போமென்பது உண்மையன்றோ!

கலா :—ஆம்! செல்வச் சிறப்பைக் காட்டிலும், கலையின் சிறப்பே கவின் பெற உயர்ந்தது.

புலவர் :—குறளா! இரண்டும் சிறப்புடையனவே ; கண்க

ளிரண்டில் சிறந்தது எதுவென்று கூறுதல் முடியுமோ !
தாய் தந்தையராகிய இருவரில் யாரைச் சிறந்தவரென்று
சொல்ல முடியும் ?

கலா :—சடையப்பரின் செல்வச் சிறப்பைக் காட்டிலும், கம்
பரின் கல்விச் சிறப்பன்றோ உயர்ந்து விளங்குகின்றது !

புலவர் :—ஆம் ! ஆனால், சடையப்ப வள்ளலின்றேல், கம்ப
ரில்லை யென்றே சொல்லவேண்டும். செல்வர் பலர்
அக்காலத்தில் வாழ்ந்திருந்தும், இவ்வுலகமுள்ள அள
வும் சடையப்ப வள்ளல் அழியாப் புகழெய்தக் காரண
மென்ன ? கம்பரன்றோ அவர்தம் புகழுடம்பை நிலை
நாட்டினார். எனவே, கம்பர் காதல் தாயாகவும், வள்
ளல், தாளாண்மையையுடைய தந்தையாகவு மிருந்து
இருவரும் ஒன்றுசேர்ந்து அன்பு கலந்தின்பமுறக்
கூடிப் பெற்றெடுத்த அருங்குழுவியே இராமாயண
மாகும். கற்புக்கரசியார் காதல் தலைவியின் பெருமை
தாளாண்மையிற் சிறந்த தலைவன் பெருமையைக் காட்
டிலும் எல்லோராலும் போற்றிப் புகழப்படுவது
இயல்பே யன்றோ ! எனவே, ஒரு நாடு முன்னேற
வேண்டுமானால், செல்வர்களும் கல்வி யறிவுடையவர்
களும் ஒன்றுபட்டுழைத்தாலன்றி நாடு 'நன்னிலை'
என்னும் நற்குழுவியைப் பெற்று மகிழா து.

கலா.—மறுக்க முடியாத உண்மையே யாகும் ; மிக அருமை
யான கருத்தினைக் கேட்கப் பெற்றேன். 'யாழொலி'
என்று இப்பேதையின் மன அலை மோதிக்கொள்வதில்
பயனென்ன ! செல்வரும் கலைஞரும் ஒன்றுகூடி
ஆராய்ச்சிக் கழகங்கள் பல தோற்றுவித்துக் கலை

வாணியின் கையிலுள்ள யாமே ! வா வா ! என்று கடுந்தவம் புரிவார்களேயானால், வெற்றி பெறலாம்.

புலவர் :—நல்லது ! யாரோ வருகின்றனர்—நானும் விடை பெற்றுக் கொள்கிறேன். (போகிறார்)

(வீரமணியும் வீரசிங்கனும் வருகின்றனர்)

வீரமணி :—அன்பரே ! வருக !

கலா :—வணக்கம் அன்பரே !

வீரசிங் :—என் வந்தனத்தையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

கலா :—என் வணக்கமும் உரியதாகுக.

வீரமணி :—அல்லியைத் தரிசிக்க வந்தீர் போலும் !

கலா :—சிறியோர் பெரியோரைத் தரிசிக்க விரும்புவது இயல்புதானே ! கோயிலினுள் செல்லுங்கால், நந்தியும் பெருமான் போன்ற காவல் தெய்வத்தையும் வணங்கிய பின்னன்றோ உள்ளே செல்லவேண்டும்.

வீரமணி :—தேவியின் அருள் பெற்றவர்கட்கு நந்தி தானே விலகி நிற்குமன்றே ! திருப்புன்கூரில் சிவபெருமானருளால், நந்தியும் நந்தனுக்கு விலகி நின்றதன்றோ (வீரசிங்கனைச் சுட்டிக்காட்டி) இந்நந்தனும் திருக்கோயில் நுழைவையெண்ணி நெஞ்சமெலாம் புண்ணாக்கிக் கிடக்கின்றான்.

வீரசிங் :—கோயில் நுழைவா ? எனக்கொன்றும் புரியவில்லையே !

வீரமணி :—வைக்கோல் புரியே ! உனக்கு எதுதான் புரியப்

போகிறது? உன்போன்ற சிங்கம் மாண்கள் உலவி
வரும் கன்னிமாடத்தினுள் துழையலாமாடா?
வீரசிங்:—ஐயோ! அது பெரிய பாவமாயிற்றே!

(அல்லிமலை வருகிறாள்)

கலா:—அம்மையீர்! வணக்கம். அடியேன் தங்கள் தாயா
ரைக்கண்டு பேச விரும்புகின்றேன்.

அல்லி:—நல்லது! அங்ஙனமே செய்யலாம். உள்ளே
வாருங்கள்.

(வீரமணியும் வீரசிங்கனும் போகின்றனர்)

என் தாயார்பால் சொல்ல வேண்டியதை என்னிடமே
சொல்லலாமே!

கலா:—தங்களிடம் சொல்லாமல் மறைக்கத்தக்கது மொன்
றுளதோ!

அல்லி:—தங்கள் பெயரென்ன?

கலா:—தங்கள் அடிமையின் பெயர் குணான்.

அல்லி:—அன்ப! தங்களை ஒரு பணியாளனென்று கூற
அடியாள் மனம் ஒரு சிறிதும் இடந்தருகின்றிலது.

கலா:—அம்ம! தங்கள் ஆவிராயகன் கமலராதப் பெருந்
தகையின் பேரன்பிற்குரிய இளந்தூதன் அடியேன்
என்பதை அறவே மறந்துவிட்டீர் போலும்!

அல்லி:—மீண்டும் மீண்டும் அவர்தம் பெயரை என்செவி
யிற் போடற்க!

கலா:—அம்மையீர்! தூதன் ஒருவனின் கடமையைக் கடு
களவு மெண்ணிப் பார்க்காமல், மனம் போனவாறு
பேசுகின்றீரே!

அல்லி :—ஆம்! என் மனம் போகும் வழியைப்பற்றியே யான் பேசுகின்றேன். மடமையை முதற்பொருளாக வைத்துக் கடமையை மேற்கொள்வது கற்றறிந்தார் பால் இல்லையன்றோ! என்னை மகிழ்விக்குங் கடமையைத் தாங்கள் அறிந்தன்றோ.....

கலா :—கடமையை யுணர்ந்த கார்சூழலே!

அல்லி :—நுண்மான் நுழைபுலம் வாய்ந்த திண்ணிய பெற்றி யாளராகிய தாங்கள் என்மனக் கருத்தை அறியாம லில்லை; அறிந்தும் அறியாதவர்போல் நடந்து கொள் வது நம்போன்ற ஆடவர்க் கழகன்று; ஆசை வெட்க மறியாதென்னு முண்மைக்கு யானே சான்றாயமைந் தேன்; அன்பிற் கடையாளமாக என் அரும்பெறற் கணையாழியொன்றை ஆர்வமுடன் கொடுத்தனுப்பி னேன், அனுப்பியபின் என் ஆருயிர் அலறித் துடித் தது. மானமிழந்து மதிசெட்ட நிலையை அடைய நேர்ந்தால், என் செய்வதென்று ஏங்கினேன்; என் மானத்தைக் காப்பாற்றிய பெருமை தங்கட்கே உண்டு.

“மேலிருந்தும் மேலல்லார் மேலல்லர்” கீழிருந்துங் கீழல்லார் கீழல் லவர்”

என்னும் பொய்யாமொழி தங்கள்பால் மெய்யா யமைந் துள்ளது. என் புன் செவியை, வெண்பனிக் கட்டியி னுந் தண்ணிய நும் சொற்களால் குளிர்விக்க வேண்டு கிறேன்.

கலா :—அல்லிமாலே! மன்னித்தருள்க! நும் நிலை கண்டு யான் பெரிதும் இரங்குகின்றேன்.

அல்லி :—ஆம் இப்பொழுது என் இடக்கண் துடிக்கின்றது. எல்லாம் நன்மையாகவே முடியுமென்று நினைக்கிறேன். ஆ! வலமும் துடிக்கின்றதே! தேவா! நின் திருவுள்

ளம் யாதோ அறிகின்றிலேன். துன்பக் கடலில் மூழ்கிக் கிடந்த யான் இன்பக் கடலையுங் காண்பேனோ! தலைவ! தும் உள்ளம் மலைவற்று நானும் பிறைபோல் வளர்வதாகுக.

கலா:—(கடுகடுப்புடன்) முகிழ்த்துத்தோன்றம் முழுவெண்டின்கள் சென்று தேய்ந்தறுதல் போல, என் உள்ளம் கெட்டு ஒழிவதாகுக. என் அன்பிற்குரிய தலைவன் கமலநாதனுக்கு விடுக்குந் செய்தி, ஒன்று மிலதேல், யான் இதோ செலவல்.

அல்ல:—தயைசெய்து அமர்க; உண்மையில் தாங்கள் என்னைப்பற்றி என்னதான் நினைக்கின்றீர்?

கலா:—கண்ணாடியிற் கண்ட பொன் கடனுக் குதவுடா — என்பதை அறியாத தங்கள்பால்.....

அல்ல:—கடனுக்குகவா விடினும் கண்ணாடியிற் பார்த்து மகிழ்தலை போதும். குணா! தலைபால் வருந் சீதேவியைக் காலால் தள்ளற்க; மறைக்க, மறைக்க, ஊற்று நீர்போல் சுரக்கின்றது இந்நீராய்; உரைக்கவே வெனின், நானினைத் தருகின்றது. நங்கையர்க் கழகாம் நாணமும் பெண்மையும் காமமென்னும் கடும் புனலால் உந்தப்படுமாயின், இனி என் செய்கோ யான்!

கலா:—நீரிற் குமிழிபோல் நிலையற்று விளங்கும் இவ்வடிவம் ஒரு பெண்ணணங்கின் கண்களுக்கு என்றும் இலக்காகப் போவதில்லை; என் அகத்தோற்ற மறியாது அலமந்து சுழலும் அம்மையீர்! ஓர் உடலும், ஓர் உயிரும் ஓர் உள்ளமும் கொண்டு பேசும் என்னைச் சிறிதும் உணர்ந்தீர் அல்லீர்! இன்றோடு என் தூதும் போய்

ஒழிந்தது. என் தலைவர் அன்பை மாறுபடக் கொண்ட தலைவியே! வணக்கம்.

அல்லி:—வேண்டாம், வேண்டாம்; அங்கனங் கூறவேண்டாம்; வெறுத்த உள்ளத்தையும் விருப்படையச் செய்வதன்றோ தூதன் ஒருவனின் கடமை! தங்கள் நல்வரவை நனி விருப்பும் அடியாள் வணக்கம்.

(கலாவல்லி போகின்றனள்)

(தனியே) குணா! குணங்கெட நடந்து கொள்கிறாயே! நின் அன்பு கிடைக்கப்பெறாவிடினும், நின் பேச்சே என் செவிக்கினியதொரு நல் விருந்தாயமைந்துள்ளது.

“ உள்ளினுந் தீரப் பெருமகிழ் செய்தலாற்
கள்ளினுங் காம யினிது ”

என்பது உண்மையேயாம். என் கனவில் தான் எமாற்றிச் சென்றாய் என்றால், நனவிலும் அங்கனமே சென்று விட்டாயே! ஆம்; நினைத்துப் பார்த்தால், நாணனைத் தருகின்றது. கனவில் உன்னைக் கண்டு என்,

“ செங்காந்தன், மெல்விரலால் சேக்கை தடவந்தேன்
என் காண்பேன் என் அலால் யான் ”

பதினைந்தாம் காட்சி

களம்:—மீளவிடாத் தெரு, குற்றலம்.

காலம்:—காலே.

[மணவாளனைப் பால்வண்ணன் பின்தொடர்ந்து வருகிறான்]

மணவாளன்:—பாலா! என் என்னைப் பின்தொடர்ந்து வருகிறாய்? நீயொ மிகவும களைப்பா யிருக்கிறாயே!

பால்வண்ணன்.—நின்னைத் தன்னந்தனியே விட்டுவிட மனம் வரவில்லை; பிறர் கண்ணுக்குப் புலப்படாமல், அஞ்சி ஒதுங்கியிருக்கவேண்டிய யான், நிற்பால் வைத்த அன்பால் வெளிப் போந்தேன்.

மணவா:—என் அன்பிற்குரிய நன்றியை ஆபிரமுறை வாயால் செலுத்துவனையன்றிக் கையால் காட்ட முடியாதிருப்பதை நினைந்து பெரிதும் கவல்கின்றேன்; பின், ஏன் நீ வந்தாய்?

பால்:—கையில் சிறிதும் காசில்லாமல் போகிறாயே என் றெண்ணி, இச்சிறு தொகையை உன்னிடங் கொடுக்கவே ஓடிவந்தேன்.

மணவா:—பணமொன்றும் வேண்டாம், மணவாளா! எனக் கென்ன செலவிருக்கிறது?

பால்:—கையில் சிறிதும் பணமில்லாதகாலத்தில், யான் வருந்திய நிலை எனக்குத் தெரியும்; சிறு தொகையு மின்றி வெளியில் செல்லக்கூடாது.

மணவா:—சரி; உன் பணத்தை வைத்திருக்கும் 'சுமை தாங்கி' என்று என்னை நினைத்துக்கொள்; ஒரு மணிக்குள் வந்துவிடுகிறேன்.

பால்:—ஆம், விரைவில் திரும்பிவிடு; சேவகர் கையில் சிக்காமலிருக்கவேண்டுமே என்ற அச்சம் ஒரு பால்; எனவே, அறையொன்றில் அடங்கி யொடுங்கி இருப்பதைவிட்டு அம்பலத்தில் வருவதற்கில்லை! இங்குள்ள கமலநாதனென்ற மாங்காட்டுப் பண்ணையாரை யான் மிகவும் பகைத்துக்கொண்டேன்; மிகப் பெரிய குற்ற மொன்றும் செய்யாவிடினும், சிறைப்படுத்தப்படுவே நென்பதை நன்றாக அறிவேன்.

மணவா:—அப்படியானால், வேண்டாம், வேண்டாம், என் னோடு வெளியே வரவேண்டாம்.

பால்:—இவ்வூருக்குக் கீழ்பாலுள்ள புலியூர் விடுதியிற் சென்று தங்கியிருக்கிறேன். உணவிற்கும் ஏற்பாடு செய்கிறேன்! விரைவில் வந்து சேர்.

மணவா:—புலியூர் விடுதிதானே; ஓ! வருகிறேன்.

பதினாறாம் காட்சி

களம்:—செண்பகமாடப் பூங்கா.

காலம்:—காலை.

[அல்லிமலை முத்தழகியோடு வருகின்றாள்]

அல்லி:—எங்கே நம் கொள்கையைக் காணோம்? குணனை வந்து போசூர்ப்படி சொல்லியனுப்பினேன்.

முத்தழகி:—அம்மா! கொள்கைகள் சேதி தெரியுமா? யாரோ பெரிய மனிதர் ஒருவர் வந்திருக்கிறாரென்று ஓடிப் போய்ப் பார்த்தேன்; பார்த்துத் திடுக்கிட்டுப் போய் விட்டேன். கொள்கைகள் வடிவமே மாறிவிட்டது.

அல்:—என்னடி! பைத்தியம் பிடித்தவள்போல் பேசுகிறாய்: அவனைக் கூப்பிடு இங்கே.

முத்:—அதோ அவரும் வருகிறார்; தாங்களே நேரில் பார்த்தால்தான், உண்மை விளங்கும்.

அல்:—அவனுக்கென்ன? நீதான் சொல்லேன்?

முத்:—முகத்தில் என்றுமில்லாத ஒருவிதப் புன்முறுவல்;

தானே சிரித்துக்கொண்டிருக்கிறார். இஃதென்ன! ஒரு நாளுமில்லாத திருநாளாயிருக்கிறதே என்று அருகிற் சென்று உற்றுக் கவனித்தேன்; கவனித்ததும், 'சள் புள்' என்று விழுந்தார்; ஓடி வந்துவிட்டேன்.

அல் :—ஆமடி, நீ சொல்வதெல்லாம் உண்மைதான்; கையினில் தடியென்ன! காலில் மிதியடியென்ன! இடையில் மடியுடையென்ன! இதற்கேற்றதொரு நடையென்ன! தலையில் முடி வெட்டென்ன! ஏன் இக்கோலமென்று தெரியவில்லையே?

(கேளசிகள் வருகிறான்)

கேளசிகா எங்கே சென்றிருந்தாய்?

கேளசிகள் :—அன்பிற்குரிய அல்லீ ஈ ஈ ஈ.....

அல் :—என்னே நின் சிரிப்பு! நான் அழைத்ததன் நோக்கம் என்னவென்று தெரியுமா?

கேள் :—தெரியாமலென்ன! சொன்னபடி வெகு நன்னய மாய் நடைபெறும்.

அல் :—எது நடைபெறும்?

கேள் :—அனைத்தும் அன்பின் செயல்; அன்பின் நோக்கம் உளப்படுமாயின், இரும்பும் பொன்னாகுமன்றே! “பரிமால இடையப் பொருப்பகம் சேர்ந்த பொல்லாக் கருங்காககையும் பொன்னிறமாய்” மாறாமன்றே!

அல் :—இரவில் உனக்கு நல்ல தூக்க மில்லையென்று நினைக்கிறேன்.

கேள் :—தூங்காமல் தூங்கிச் சுகம்பெறுவ தெக்காலம்? என்பதன்றே பெரியோர் காணும் கனவு.

அல் :—நல்லது, கௌசிகா ! நீபோய் ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளேன். உடல் நலம் முதலில் கவனிக்கத்தக்கது. வெள்ளம் வருமுன் அணை போடுவதே செய்யத்தகுந்தது.

முத்தழகி :—அவருக்கேன் ஓய்வு. என்றுமில்லாத சுறு சுறுப்புடனன்றோ இன்று காட்சியளிக்கிறார் ! ஏன் சுவாமி அப்படித்தானே !

கௌ :—மூடு நின் வாயை ; குட்டிப் பூனைபோல் நீ ஏன் குறுக்கிடுகிறாய் ? சிவ வழிபாட்டில் கரடி புகுந்ததுபோலாயிற்று.

அல் :—கௌசிகா ! நின் புதிய தோற்றமும் புன்முறுவல் பூத்த முகமும் அவளை அங்கனம் நினைக்கச் செய்தது.

கௌ :—‘ தும்முகம் புன்முறுவல் பூத்து விளங்குக ’—ஆ ! என்ன அருமையான தொடர் ! மீண்டும் திருவாய் மலர்ந்தருளப்பெற்றேன் ; யானே, பாக்கியவான்.

அல் :—என்ன ?

கௌ :—‘ ஆன்றோர் போற்றும் சிருடையணிக ’ என்பதையும் நடைமுறையில் காட்டிவிட்டேன்.

அல் :—சொல்வதொன்றும் விளங்கவில்லையே !

கௌ :—‘ எண்ணி யார் திண்ணியராசப் பெறின் ’—எய்துப ; ஏதனை ? திருமகளின் அருளை.

அல் :—திருமகளின் அருள் !

கௌ :—எல்லாம் அவ்விடத்துச் சித்தம் இவ்விடத்துப் பாக்கியம்.

அல் :—எல்லாம் தலைகீழ்ப் பாடமாக இருக்கிறதே ?

(வாயில் காப்போன் வருகிறான்)

வாயில் காப்போன் :—அம்மே! யாரோ ஒருவர் வந்திருக்கிறார்; குணானாம்.

அல் :—இதோ வந்துவிட்டேன்; போய்ச்சொல்.

(போகிறான்)

முத்தழகி, எங்கே என் மாமனை? அழைத்துவந்து கௌசிகனுக்கு உதவியாயிருக்கும்படி செய்.

முத்தழகி :—அப்படியே செங்கிறேன் அம்மணி! பாவம்! மூளைக் கொதிப்பாயிருக்கலாம். என் மச்சானுக்கும் அங்ஙன மெற்பட்டுப் பைத்திய விடுதியில் கொண்டு போய் விட்டிருக்கின்றனர்.

(அல்லியும் முத்தழகியும் போகின்றனர்)

கௌ :—(தனியே) கடிதத்தில் குறிப்பிட்டபடி, வீரமணி எனக்குப் பணிசெய்ய வேண்டுமென்பதும், மறுத்தால், அச்சுறுத்தி அடக்க வேண்டுமென்பதும் இப்பொழுது அல்லி குறிப்பிட்டதன் நோக்கம்; 'தலை சீழ்ப்பாடம்' என்று குறிப்பிட்டாள்; ஆம்! அடியிலிருந்து முடிவுவரை அல்லி சொல்லியபடியே நான் நடந்துகொண்ட விதத்தை அழகாகச் சுட்டிக் காட்டினான். காதல் நோயால் யான் நேற்றிரவேல்லாம் கண்ணிய வில்லை என்பதையும் அல்லி உணர்ந்தகொண்டிருக்கிறான். இரத்தத் தாடகை முத்தழகி இருக்கும் போது, பாவம், அல்லி வாயை எங்ஙனமோ திறக்கமுடியும்! என் பேச்சின் சாரமெல்லாம் உணர்ந்தவளாய்த் தன் உள் மகிழ்ச்சியை முத்தழகியும் அறியா வண்ணம் குறிப்பால் உணர்த்திய பான்மையை என்னென்று சொல்வேன்! மூளையில் கொதிப்பாம்!

உண்மை சிறிதுமறியாத மூடம் முத்தழகிக்கு விரைவில் பாடங் கற்பிப்பேன்.

(போகிறான்)

(வீரமணியையும் மணிவண்ணனையும்
அழைத்துக்கொண்டு முத்தழகி வருகிறாள்)

வீரமணி :—நம் அன்பரை எங்கே காணோம்! அவர் தம் மணக்கோல மாண்பினைக் கண்டுகளிக்க இன்னும் எத்தனையோ கண்கள் வேண்டுகே!

மணி :—மணக்கோலத்தைப் பணக்கோலமாக்கி விடுவீர்களோ என அஞ்சுகிறேன்.

முத்தழகி :—அருமந்த மனுவன் அதோ நிற்கிறானே, பாருங்கள்.

வீரமணி :—(கொசுகளை நெருங்கி) சுவாமி! வணக்கம்; உடம்புக் கென்ன?

கேள் :—ஒன்றுமில்லை; அப்பாற் செல்; உன் போன்றவர் கட்டுப் பதில் சொல்லும் நிலைமையில் யானில்லை.

முத் :—நான் அப்பொழுதே சொல்லவில்லையா அவர் முன்போல இல்லையென்று? அவருக்குப் பித்தப் படபடப்பு அதிகமாகி விட்டது.

மணி :—ஓகோ! அப்படியா? மருந்தொன்று மில்லையா?

வீரமணி :—மனநோய்ச் சூ மருந்தென்ன இருக்கிறது! உளளக் கமலத்தில் வீற்றிருக்கும் பிசாசை ஒழிக்கவே வழிதேட வேண்டும்.

மணி :—பெண்களைத்தான் பெய் பிடிக்குமென்பர்; கொளசிகா! உனக்குமா இக்கதி நோவேண்டும்?

கேள் :—யாருக்குப் பேயும் பித்தமுமென்பதை யறியாமல் பித்தற்றுக்கின்றீர்கள்.

வீர :—வடிவ மாற்றத்திலிருந்தே அடியேன் யாருக்கென்பதை அறிந்துகொண்டேன் ; அதுவும், 'சடாமுனி' என்ற பெயரைக் கேட்டாலே, என்வயிறு கலங்குகிறது. பிறர்மேல் தாவி விடாமல், மிகவும் உன்னிப்பாய்ப் பார்த்துக்கொள்ளும்படி அல்லி சொல்லி யிருக்கிறாள்.

கேள் :—என்ன சொல்கிறாய் ? நாவை அடக்கிப் பேசு.

முத் :—ஐயோ ! பயமாயிருக்கிறது ; அஞ்செழுத்தை ஒதுங்கள். ஒம் சிவாயநம—ஓம் சிவாயநம !

மணி :—என் திருநீறு போடலாமே !

வீரம :—உங்களை யெல்லாம் யார் பேசச் சொல்லியது ! விலகிச் செல்லுங்கள் ; எனக்குத் தெரியும், சடாமுனிக்கு என்னென்ன வழிபாடு செய்யவேண்டுமென்று அடே மணிவண்ணை ! போய் ஒரு புட்டிச் சாராயம் வாங்கி வா. மாமுனியே ! பூத கணங்களோடு விளங்கும் எல்லாம் வல்ல சிவத்தின் திருநடனங் கண்டு களிக்காமல், ஈண்டுக் கொள்கென் பால் எழுந்தருளியது என்ன காரணம் ?

கேள் :—வீரமணி ! உனக்கு வேறு வேலை இல்லையா ? இனிப் பொறுக்கமாட்டேன். உன் குறும்பெல்லாம் என்னிடம் காண்பிக்காதே.

வீரம :—காட்டு முனியே ! நீ வீட்டிற்கு என் வந்தாய் ? உன்னை ஓரிடத்தில் வைப்பதற்குரிய சிதம்பர சக்கரத்தை எழுதித் தியானம் செய்வதன்றோ என் வேலை !

முத் :—ஆடாத பேய்களையெல்லாம் ஆட்டிவைக்கும் அச்சக் கர மில்லாவிட்டால், முனி வழிக்கு வருமா ?

கௌ :—வாழ்க்கையிற் சிறிதும் அக்கரையின்றிச் சக்கரம் போல் சுழன்று திரிதரும் அறிவிலிகளே ! உங்கள் கூட்டத்தில் யானு மொருவனல்லன் என்பதை இனி நன்கு அறிவீர்கள். உங்கள் மூஞ்சியில் விழிப்பதே பாவம்.

(கௌசிகன் போகின்றான்)

வீரம :—ஆம் ! உண்மையே ; நீ எங்ஙனம் எங்கள் கூட்டத்தில் ஒருவனாக இருக்க முடியும் ?

மணி :—இஃது திரையில காட்டப்படுமானால், நம்பக் கூடிய தன்றென்று தள்ளி விடுவேன்.

வீரம :—ஏமாந்த ஒருவனைப் பலர் கூடிப் பைத்தியமாக்கி விடுவது எளிது போலும் !

மணி :—ஏன் ? இவனுக்குப் பைத்தியந்தான் பிடித்து விட்டதே.

முத் :—மண்மதனைக் கண்டு நாம் கட்டிவைத்த சொக்கப் பனையை எரியவிட்டு மகிழ வேண்டுமானால், கௌசிகனைப் பின் தொடர்ந்து செல்லவேண்டும் ; இன்றேல், இடியு மழையும் வந்து நம் முயற்சியைப் பயனற்ற தாக்கி விடும்.

வீரம :—ஆம் ; வாருங்கள் ; அல்லியும் அவனைப் பைத்திய யென்றே நம்பி யிருப்பதால், அவனை விலங்கிட்டு ஓர் இருட்டறையில் விட்டு வைப்போம் ; நம் உள்ளங் குளிர அவனை எள்ளி நகையாடித் தெள்ளியதோர் நல்லறிவு கொளுத்தி வெள்ளிக்கிழமையன்று விடுவிப்ப தோடு, எண்க்கு வழி காட்டியாய் விளங்கிய வள்ளிக்

கொடியாய் இத்தெள்ளமிழ்தத்திற்கும் வாகை
மிலைந்து மகிழ்வேன்.

(வீரசிங்கன் விரைவாய் வருகிறான்)

மணி:—மெய்ம்மயிர் சிலிர்த்து வருகின்றது நம் சிங்கம்;
அதன் கைவரிசையை நாம் கண்டு மகிழப் போகி
றோம்.

வீரசிங்:—ஆம்; சிங்கத்தின் முன் சிறுநரி வாலே ஆட்ட
முடியுமா?

வீரம:—சிங்கா! நீ எழுதிய கடிதமெங்கே? மைதான்
சொட்டிற்று? அல்லது வீரம் சொட்டுகிறதா—என்
பதைப் பார்ப்போம்.

மணி:—மைவாடி உலர்ந்தாலும் சிங்களின் மெய்வாடுவது
என்று மில்லை யன்றோ!

வீரம:—(கடிதத்தை வாங்கிப் படிக்கிறான்) ‘இளங்
காளையே! நான் யார் தெரியுமா? தெரியாவிட்டால்,
இதோ தெரிவிக்கிறேன். ஆனால், நீ யாரென்பதை
நான் அறிவேன். சீழ் மக்களிலெல்லாம் மிக மிகக்
கீழானவன் நீ என்பதை நான் சொல்லவில்லை.’

மணி:—என்ன அருமையான தொடர்!

வீரம:—(தொடர்ந்து படிக்கிறான்) ‘நான் சொல்வதை
விருப்புடன் கொள்ளவும் வேண்டாம்; வெறுப்புடன்
தள்ளவும் வேண்டாம்; ஏனென்றால், அங்ஙனம் சொல்
வதற்குக் காரணமொன்றும் கிடையாது.’

மணி:—சட்ட திட்டங்கள் சிங்கனைக் கட்டுப்படுத்தமுடியாத
படியன்றோ எழுதப்பட்டிருக்கிறது!

வீரம:—(தொடர்ந்து படிக்கிறான்) ‘நீ அடிக்கடி அல்லி பால் வருகலும், அவள் உன்னோடு அளவளாவி மகிழ்வதையும் நான் அறிவேன்; அதுவும் என் முன்னிலையில்; நானடைந்த சினத் தீயிற்கு அதுதான் காரணமென்று நினைப்பாயானால், அது முற்றிலும் பொய்யே யாகும்.’

மணி:—உருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்தலென்னும் அழகு தவழ்கிறதே!

வீரமணி:—(தொடர்ந்து படிக்கிறான்) ‘உன்னை வழிமறித்து மற்போருக்கு அழைத்தேனாயினும், பாசமென்னும் நேசத்தைக் கெடுத்து என் ஆருயிரைக் கவரவந்த இயம்போல் நீ விளங்குகிறாய்! காலனைக் காலால் உதைத்த சிவன் நமக்கு அருள் புரிவானாக.’

மணி:—உடலிலிருந்து உயிர் பிரிந்தாலும், உயிரும் உயிரும் மற்போர் புரிவதிலிருந்து பின்வாங்காது என்பதே வீரசிங்களின் முடிவு; அக்காட்சியை ஆலமுண்டகண்டனன்றி நம்மால் அறிய முடியுமா?

வீரமணி:—(தொடர்ந்து படிக்கிறான்) ‘குப்புற விழுந்தாலும், மீசையில் மண் ஒட்டவில்லை என்று சொல்வர்; எனக்குத்தான் மீசை இல்லையென்றால், உனக்கும் இல்லை என்பதை நினைத்து வருந்தாமலிருக்க முடியவில்லை. ஒரு பெண்ணைக் காதுலிப்பதனால், இவ்வளவு கலகமும் வருமென்பது இப்பொழுதுதான் தெரிகிறது. கச்சுடை யணிந்து விளங்கும் கட்டழகா! முந்தித் துவங்கிட்டு முற்றாறு நாட் சமந்து, அந்திபகலாய் இறைவனை வந்தித்துப் பெற்றெடுத்த என் அன்னை இக்காட்சியைச் சுண்டால், அவள் மனம் என்னபாடு

படுமென்பதை நீயே அறிவாய்; யானே என் உயிரை வெல்லக் கட்டியாக மதிக்கிறேன். இதை நீ அறிந்தே மற்போர் தொடங்க வேண்டும்.

உன்னை என் உயிரினுடனிய நண்பரைக்கக் கருதி
மற்போர் புரிய முன்வந்த, வீர சிங்கன்.

முத் :—என்? இக்கடிதத்தைக் குணைன்பால் கொடுக்க வில்லையா?

வீரம :—சிங்கா! நம் பூங்காவின் புறம்பே சென்று குணை ளன் போய்விடாமல் பார்த்துக்கொண்டிரு; அவனைக் கண்டவுடன் குழலோசை கேட்ட நாகம்போல் கொதித் தெழுந்து ஆர்ப்பரித்து நில்; நானே கடிதத்தைச் சேர்த்துவிட்டு விரைவில் வருகிறேன்.

வீரசிங் :—அப்படியே; இவனிருக்கும்போது, குணைன் பூங்காவினின்றும் தப்பிச் செல்லவு முடியுமோ! அவனை ஒரு கை பார்க்கிறேன் இன்று. (போகிறான்)

வீரம :—'வீரம்' என்றால் வீசை என்ன விலையென்று கேட் கும தாய்ப்பால் குடித்து வளராத சோற்றுத்துருத்தி எழுதிய இக்கடிதத்தைக் கொடுப்பேனாயின், கலவி யறி விற சிறந்த குணைன் எள்ரி நகையாடற் கன்றே ஏது வாகும்! கடிதத்தைக் கையில் கொடுப்பதைவிட வாயால் சொல்லி, அவ்விளந் தூதன் நெஞ்சில் எரி யூட்டி முடிவைக் காண விழைவதே ஏற்புடைத் தாகும்.

முத்தழகி :—அல்லி குணைனோடு பேசிக்கொண்டே இப் பக்கமாக வந்துகொண்டிருப்பதைப் பார்; நாம் அப் பால் சென்று மறைந்திருப்போம்.

(எல்லோரும் விலகிச் சென்று நிற்கின்றனர்)

(அல்லிமாலே கலாவல்லியோடு
உரையாடிக்கொண்டு வருகிறாள்)

அல் :—குணாளா! பூவினை நாடிவந்த வண்டு தேனைப் பருக
விழையாது வறிதே செல்ல விரும்பாதன்றே!

கலா :—ஆம்! வண்டாயிருந்தால் தானே! தேனைப் பருக
விழையும் வண்டுக்குத் தூதாக வந்த யான் கீழ் நிலை
யிலுள்ளாயிருக்கும்போது,.....

அல் :—ஈயே என் கண்களுக்கு நல்விருந்தா யமைந்துள்
ளாது. நாணத்தைவிட்டேன்; நாவால் நவின்னேன்;
குணாளா! நினை மணாளாகுப் பெறாத இவ்வுயிர்
உடலோடிருந்த நாளெல்லாம், இறந்த நாளாகவே
கருதப்படும்.

கலா :—மணளன் குணளன் என்பது என்புறக் கோலத்
தைக் கண்டதனால் உண்டாகிய மயக்க உணர்ச்சியே
யாகும். என் தலைவர் உட்பைத் தின்று, அவர் தலை
யிலே கைவைக்க முன் வருவேனாயின், அப்பாவத்
தைப் போக்க அல்லிபோல யானும் பெண்ணாய்
பிறந்து தவிக்கவேண்டும்.

அல் :—எதையும் எண்ணாது செய்வதன்றோ காதல்! சாதி
மதம், குலம், உயர்வு, தாழ்வு, சுற்றம் செல்வம் ஆகிய
இவற்றையெல்லாம் கடந்து நந்தா மணியாய் விளங்கும்
காதலைக் கைகூடப்பெற்றவரே பெரும் பேறு பெற்றவ
ராவர்! உண்மையில், உன் மணக்கருத்தையும் என்னால்
அறிந்துகொள்ளக் கூடவில்லை. உன்னை இங்கு அனுப்பி
என்னை இவ்வளவு துன்பத்திற்கும் ஆளாக்கிய ஊழ்
வினைபைத்தான் நொந்துகொள்ளவேண்டும்; ஆடவர்
கட்கு இயல்பாயமைந்த குணத்திற்கு முற்றிலும் மாறு

பாடாகக் காணப்படும் உன் குணம் நஞ்சினுங் கொடியதாயிருக்கிறது. குணாளா! இங்கு வந்து என் உயிரைத் திருடிக்கொண்டு போவது நியாயமில்லை.

கலா:—உலகம் சொல்லும், நான் திருடன் இல்லை என்பதை.
(புறப்படுகிறாள்)

அல்லி:—(தனக்குள்)

கல்விதான் கற்றுமென்? செல்வம் பெற்றுமென்?
பட்டம் பெற்றுமென்? பதவி அடைந்துமென்?
இறைவன் திருவடி என்மும் தொழுதுமென்?
அன்புடை நெஞ்சம் கைவரப் பெறாவிடின்;
கோயறு வாழ்வும் குறைவறு செல்வமும்
கலங்கா உள்ளமும் கைவரப் பெற்றே
அன்புடைக் காதலர் அகமகிழ்த்து வாழும்
இன்பசிலையினும் இனிதமற் றுண்டோ!
அன்புக் கடலா(ம்) ஆண்டவன் படைப்பில்.

(அல்லி அரண்மனைக்குள் போகிறாள்)

(வீரமணியும் மணிவண்ணனும் வருகின்றனர்)

வீரம:—குணாளா! நலம்தானே!

கலா:—அன்பரே! இறைவன் அருளால் நலமே.

வீரம:—இளஞ்சிங்கம்போன்ற நினக்கு இன்று ஓர் நன்றாளன்றே கருதுகிறேன் உன்னைக்கண்ட மற்றொரு சிங்கம் சீறி நிற்கின்றது வழியில்.

கலா:—ஐய! தாங்கள் சொல்வதொன்றும் விளங்கவில்லையே; யான் சிங்கமூமில்லை சிறுத்தையுமில்லை.

வீரம:—நின் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவேண்டுமானால், வழியில் நிற்கும் ஒரு வீரனோடு கைகலந்து மற்போர்

புரிந்தாலன்றி வேறு வழியில்லையென்பதைச் சொல்லவே வந்தேன்.

கலா:—நான் யார்? அவர் யார்? எம் இருவருக்குமுள்ள தொடர்பென்ன? அவர் என்மேல் பகை கொள்ளக் காரணமென்ன?

வீரம:—வீரசிங்கனென்ற கோரமுள்ள சூரனொருவன்; மற்போரில், இத்தமிழ்மண்டல முழுதும் தனக்கு நிகரானவர் எவருமில்ர் என்று பேரும் புகழும் பெற்றவன்; நீ நடக்கும் நடை அவன் மனத்தை நஞ்சாக்கி விட்டதுபோலும்.

கலா:—அன்பு! யான் மல்வீர நிலையென்பதை அவ்வீரசிகாமணிக்குத் தபையெடுத்து தெரிவித்து விடுவதே தாங்கள் எனக்குச் செய்யும் பேருதவியாகும்.

வீரம:—அன்பை அன்பால் வெல்லவேண்டும்; அதுபோல வீரன் பசி வீரச்செயல் கண்டவிடத்து அடங்குமேயன்றி வெறும் பேச்சால் அடங்காது.

கலா:—அங்ஙனமாயின், யான் உள்ளேசென்று அல்லிமாலையின் உதவியைப் பெறுவேன்; அதனால் வருவதோர் இழிவொன்றும் எனக்கில்லை. காரணமின்றிக் கலாம் விளைத்துக் காலங்கழிக்கும் கயவர் சிலர் உலகத்தில் நடமாடித் திரிவர் என்பதை நானறிவேன்.

வீரம:—ஐய! கல்லினும் வல்லென்ற தோளுடைய மல்வீரன் தக்க காரணமின்றிக் கலாம் விளைக்கும் காலாடிப்பயல் அல்லன். ஒழுங்குமுறை சொன்னால் அறியாமல், வாய்வீரம் பேசும் நீ முதலில் என்னோடு மற்போர்புரிந்து வெற்றி பெற்றாலன்றி, உள்ளே செல்ல இயலாது.

கலா—ஐய! ஒழுங்குமுறைக்குக் கட்டுப்பட்டே பேசுகிறேன்; பிறர் நலத்திற்குக் கனவிலுங் கேடு சூழாத என்பால் அவர்கண்ட குற்றம் யாதென்று அறிந்து சொல்லுவீராயின், யான் என்னைச் சீர்திருத்திக்கொள்ளச் சிறிதும் பின் வாங்கமாட்டேன்.

வீரம:—நல்லது; அங்ஙனமே செய்கிறேன். மணிவண்ணா! யான் வருமானவும் குணானேடு இங்கேயே பேசிக் கொண்டிரு.

(வீரமணி போகிறான்)

கலா:—மணி! அம்மாபெரும் மல்லன் யார்? உண்மை வயச் சிறிது உரைத்தருள லாகாதா?

மணிவண்ணன்:—பார்வைக்கு மல்லன்போல் காணாவிடினும், விறல் வீமனென்றே சொல்லலாம்; கரணம் தப்பினால் மாணந்தான்.

கலா:—தேவா! இதுவும் நின் திருவிளையாடல்களில் ஒன்று போலும். பயில்வானில்லை; பரதேசியென்று சொன்னாலும் அப்படுபாவி விடமாட்டான்போலிருக்கிறதே!

மணி:—பேடியென்று ஒப்புக்கொள்வாயானால், இதிலிருந்து தப்பலாம்.

கலா:—ஆணுமற்ற பெண்ணுமற்ற அலித்தன்மை வாய்ந்த பெரும்பாவி யான் என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறேன்.

மணி:—சரி; வா அவர்களிருக்குமிடம் சென்று ஒருவகையாக முடிவுகட்டலாம்.

(வீரமணி வீரசிங்களேடு உரையாடிக்கொண்டு நிற்கிறான்)

வீரம:—சிங்கா! குணானை வெறும் வீணன் என்று நினைத்திருந்தேன். 'மற்போர்' என்றவுடன், நெஞ்சு பூரித்து நிமிர்ந்து நிற்கிறான்.

வீரசிங்:—ஆ! அப்பொழுதே நினைத்தேன்; ஆழந் தெரியாமல், இறங்கிவிட்டுத் தத்தளிக்கப் போகிறோமேயென்று.

வீரம:—இந்தியாவிலுள்ள மல்லர்களையெல்லாம் கால்வேறு கைவேறு ஆக்கியதோடல்லாமல், சிங்கபுரம் முதலிய வெளிநாடுகளுக்கும் சென்று மீண்ட வெற்றிவீரனென்றே தெரிகிறது.

வீரசிங்,—ஐயோ! நான் என் செய்வேன்! ஆலைவாய்க் கரும்புபோல அள்ளி நொறுக்கிவிடுவானே. யானோ ஒரு பூசணிப்பழம்; ஒரு குத்துவிட்டால், என்கதி என்னாகும்? (கைகளிரண்டையும் பிடித்துக்கொண்டு) அண்ணா! எங்ஙனமேனும், என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும்.

வீரம:—‘வலியச் சண்டைக்குப் போவதில்லை; வந்த சண்டையை விடுவதில்லை’ என்பதே அவனுடைய கொள்கையாம். ‘முன்வைத்த காலைப் பின் வையேன்’ என்று ஒரே முதலைப்பிடியில் நிற்கிறான்; என்செய்வது?

வீரசிங்:—நீ சொல்வதைப் பார்த்தால், என் நெஞ்சத்துடிப்பு இப்பொழுதே ஒய்ந்து நின்றுவிடும்போலிருக்கிறது. என் அப்பனே! உனக்குக் கோடி புண்ணியமுண்டு; போர் நின்றுவிட்டால் போதும். அமெரிக்காவினின்றும் யான் வரவழைத்த புதிய என் வண்டியையே ஈடாகக் கொடுத்துவிடுகிறேன்.

வீரம:—சிங்கா! நானிருக்கும்போது, உனக்கென்ன பயம்! எமனே வந்தாலும், தண்ணீர் காட்டி விட நானிருக்கும் போது, ஈயும் எறும்பும் உன்னைவந்து தீண்டிவிட முடியுமா?

(மறையில) உன்னையேயன்றி உன் வண்டியையும் வேறு யாரால் ஓட்டமுடியும்?

(மணீவண்ணன் கலாவல்லியோடு வருகின்றான்)

வீரம:—(மணீவண்ணன் காதில்) 'சிங்கபுர வீரன்' என் றேன்; எங்கே போய் ஒளிவதென்றான் நம் வீரசிங்கள்; மூவாயிரத்துக்கு வாங்கிய வண்டியை ஈடாகக்கொடுக்க முன்வந்துவிட்டான்.

மணி:—பாவம்! குறளனும் நின்றபிணம்போல் நிற்பதைப் பார்; இருவருக்கும் நன்றாகப் பேதிக்குக் கொடுத்து விட்டோம்.

வீரம:—(குறளைத் தனியே அழைத்துச் சென்று) மற் போரை எவ்வித காரணத்தைக் கொண்டும் நிறுத்து தற்கில்லை. உன்னை என்று கண்ணால் கண்டாரோ, அன்றே அவரைப் பிடித்தது வீரப்பேய்; எனவே, கைகலந்து ஒரு முறையேனும் உருண்டு கொடுத்தா லன்றி உடலிலுள்ள திமிர்வாதம் நிமிராதது; உன் உடலுறுப்புக்களுக்கு யாதொரு கெடுதலும் நேராதபடி நடந்துகொள்ளுவதாகவே வாக்குறுதியும் கொடுத்தள்ளார்.

கலா:—(தனக்குள்) அருட்கடலே! ஆதி மூலமே! உடுப்புப் பிடியாய்த் திடுமெனத் தோன்றிய இக்கொடுஞ் செய லினின்றும் தப்ப வழியொன்று முணர்த்தாயோ! ஆ! என் செய்வேன்!

வீரம:—(வீர சிங்களைத் தனியே அழைத்துச் சென்று) இப்பொழுது மற்போரை நிறுத்திவிட்டால், அவன் தன் தோள்வலிமை பிறரால் பழித்துரைக்கப் படுமென்

றும், அது தன் மனதில் தேள் கொட்டினாற்போல் இருக்குமென்றும், வீரனாக் கழகு, வெற்றுவரையாடி 'வெற்றிகரமாக வேணும் பின்வாங்கேல்' என்னும் தன் கொள்கைக்கு மாறுபட நடப்பதில்லை யென்ற விரத முடையவெனன்றும், ஒரே ஒரு வட்டம் சுற்றிவந்தால் போது மென்றும் சொல்கிறான் அச்சிங்கபுரச் செம்மல். வா போகலாம்; வீரப் பார்வையுடன் வெகு கோர மாய் நில்; எடுத்த காரியத்தைத் தொடுத்து முடிப்ப தன்றோ நம் வீரம்!

வீரசிங்:—ஐயோ! கொடுத்த வாக்கைக் காற்றில் விட்டு விடுவானே என்னவோ?

கலா:—(தனக்குள்) புலித்தோல் அணிந்திருக்கும் பசுவே யாயினும், பாயும் புலியாகுமோ? வெண்டிங்கள் வெம்மை பயக்குமோ? காகிதப் பூ, கனிந்து தேன் சொரிவதில்லை யன்றே!

மணி:—ஆ! என் சேவல் மெய் சிலிர்த்து நிற்கிறது பார்!

வீரம:—என் சிங்கச் சேவல் பின் வாங்குமென்று நினைத் தாயா? புலிப் பாய்ச்சலில் நிற்கிறது பார்!

(மறைவில்) பூனைப் பாய்ச்சல் கூடக் காணும்; இரண் டும் வாலே உள்ளே இழுத்துக்கொண்டு நிற்கின்றன.

சலா:—(தனக்குள்) ஒடுவதென்றாலும், பாவிகள் பின் தொடர்ந்து பிடித்தால், என்செய்வது! ஆம்! மக்கள் நடமாடும் தெருவில் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டால் பயமில்லை.

(தேருவை நோக்கி ஓடுகிறான்)

மணி:—ஐயோ! குணான் ஓடுகிறான் ; யாரடா அங்கே!
பிடி, பிடி ; விடாதே அவனை.

வீரசிங்:—பேடிப்பயல் ; ஓடுகிறான் பார் ; இதோ நானும்
வருகிறேன் ; வந்து சுடச் சுடக் கொடுக்கிறேன்.

• (தேருவில் பால்வண்ணன் வருகிறான்)

பால்வண்ணன்:—ஆ! உனக்கு என்ன நேர்ந்தது? இவர்கள் ஏன் உன்னை விரட்டுகின்றனர்? என்ன விழிக்கிறாய்?

கலா:—(பெரு மூச்செறிந்து) எல்லாம் கடவுள் செயல்!

பால்வண்ணன்:—ஓடுகிறவனைக் கண்டால், விரட்டுகிற நாய்கட்கு எளிது தான் ; தனிமையில் எவரேனும் சிக்கினால், எதுவும் செய்ய முன்வருவர் ; உனக்குத் துன்பம் செய்தவர் யார் சொல்? ஒரு கை பார்த்துவிடுகிறேன்.
(பல்லைக் கடிக்கிறான்)

மணி:—மழை பெய்யுமுன் மின்னலும் இடியும் தோன்றுவது இயல்பு தானே!

வீரமணி:—(முன்வந்து) இடிக்கு இடி நானிருக்கிறேன் ; மலை விழுங்கி மகாதேவன் நானிருக்கிறேன்.

பால்:—நான் யார் தெரியுமா? ஆப்பைப்பிடுங்க வழி தெரியாமல் அகப்பட்ட குரங்கைப்போல் விழிக்கப்போகிறாய்?

வீரம:—முகத்தைப் பார்த்தாலே தெரிகிறதே. பிழைக்க வழியற்றுப் பிற நாடு சென்று மீண்ட வீரரென்று! நல்ல மாடென்றால், உள்ளூரிலேயே விலையாகி யிருக்குமே!

பால் :—இதோ மாட்டிற்குக் கொம்பு கூர்மையா இல்லையா என்பதைக் காண்பிக்கிறேன் பார்!

(சேவகர் வருகின்றனர்)

தலைமைச் சேகவன் :—(பால் வண்ணனைப் பார்த்து) ஏனையா! உமக்கு எந்த ஊர்? அவர் யாரென்று தெரியுமா? என்ன நான் கேட்கிறேன்; மீசையை முறுக்கிவிடுகிறாயே!

பால் :—(கலாவல்லியைக் காட்டி) இவன் என் நண்பன்; இவர்களால் இந்நண்பனுக்கு ஏற்பட்ட தொல்ையைப் போக்கவே முன் வந்தேன்.

வீரசிங் :—சின்னப்பயல்! அம்மீசைதான் அவனுடைய கொம்புகளாம்!

தலைமைச் சேவகன் :—ஏ 121. உம்; விலங்கை மாட்டு.

பால் :—கண் தெரியவில்லையா? இதோ எதிரில் நிற்கிறது பார் விலங்கு!

தலைமைச் சேவகன் :—நீ தான் இருகால் விலங்கு என்பதையும், கமலநாதனின் வயல்களில் மாடுகளை மேயவிட்டு அழித்ததோடல்லாமல், உழவனொருவனின் காலேமுறி த்துவிட்டு, இரண்டாண்டுகளுக்குமுன் ஓடி ஒளிந்த பழைய பால் வண்ணன் என்பதையும்றிந்தே இன்று உன்னைச் சிறைப்படுத்துகிறோம்; வாயை மூடிக்கொண்டு வா பின்னல்.

பால் :—ஐய; நானில்லை அக்குற்றவாளி.

சேவகன் :—வடிவிலும் உடையிலும் முடி அழகிலும் மாறுபட்டு நாகரிக மகனாய்க் காணப்பட்டாலும், உன் நெற்றியில் காணப்படும் மச்சம், பழைய பால்வண்ணன் என்

பதை வலியுறுத்திக் காட்டுகின்றது. உம்; இழுத்துச் செல்லுங்கள்.

பால்வண்ணன்:—(கலாவல்லியைப் பார்த்து) அன்ப! நின்னைக் காக்கவந்த பலன் கைம்மேல் கிடைத்துவிட்டது; நடக்கப்போகும் வழக்கில், யான் குற்றவாளியா இல்லையா என்பதைத் தக்க சாட்சிகளுடன் காட்டமுடியும்; ஆனால், உன்பால் கொடுத்த பணத்தைத்திரும்பப் பெற்றுக் கொள்ளும் நிலையை எண்ணி வருந்துகிறேன்.

கலா:—தக்க சமயத்தில் எனக்குச் செய்த உதவியையும், அதனால் தங்கட்கு நேர்ந்த துன்பத்தையும் எண்ணி யான் வருந்தாமலில்லை. முன்பின் அறிமுகமில்லாத நீ எனக்கு எங்ஙனம் பணங்கொடுத்து உதவியிருக்க முடியும்? ஆனால் என்னால் செய்யக்கூடிய கைம்மாறு ஒன்றுளது; என்பாலுள்ள சிறிய தொகையில் பாதியைக் கொடுக்கிறேன்; பெற்றுக்கொள்.

பால்:—ஆ! கைம்மாறு சிறிதுங் கருதாது செய்த உதவிக்கு வந்த பதில் இது! யான் பன்முறை உனக்குச் செய்த உதவிகளை யெல்லாம் மறந்துவிட்டு, முன்பின் அறிமுகமில்லாத ஒருவனென்று கூறத் துணிந்தது நாம் பற்ற உன் நாக்கு.

கலா:—பின், நான் சொல்வதென்ன பொய்யா?

பால்:—கடவுளுக்குத்தான் வெளிச்சம்! அரிச்சந்திரன் பேசும்போது, நானென்ன பதில்சொல்ல முடியும்?

சேவகர்:—உம்; வா வா; போகலாம்.

பால்:—ஒரு விநாடி! ஐய! இவனை யான் எமன் வாயிலிருந்து காப்பாற்றினேன். ஆனால், அவன் பேசும் பேச்சு என் உள்ளத்தை நடு நடுக்கச் செய்கிறது.

தலைமைச் சேவகன் :—எங்களுக்கென்ன அதைப்பற்றி ;
உம் - வா, நேரமாகிறது.

பால் :—மணவாளா ! இன்றே மலர்ந்ததுபோல் விளங்கும்
நின் தாமரைக் கண்களிலிருந்து அன்பென்னும் நீர்
முத்து முத்தாக ஒளிருமென் மெண்ணியிருந்தேன் ;
ஆனால், நின்கண்களோ, இன்று பழுத்த மிளகாய்ப்
பழம்போல் விளங்குகிறது. முகத்தைப் படம் பிடித்
துக் காட்டுதல்போல், அகத்தையும் படம் பிடித்துக்
காட்டவல்லார் இல்லையென்றே வருந்துகிறேன். அகத்
தின் அழகு முகத்தில் தெரியுமென்று சொல்வதெல்
லாம் போலியுரை போலும்.

தலைமைச் சேவகன் :—பித்தம் மேலாடிவிட்டது ; உம்
போ - போ.

பால் :—நல்லது ; வருகிறேன் ; நன்றிகெட்ட மணவாளா !
ஆண்தாசியே ! வணக்கம்.

(சேவகர்களுடன் போகிறான்)

வீரம :—பங்கமில் சிங்கா ! வா வா ; மணி ! நீயும் வா ;
இன்று நடந்த திருவிளையாடலைப்பற்றிப் பேசலாம்.

கலா :—(தனியே நடந்துகொண்டு) ஆ ! என்ன மணி மணி
யான சொற்கள் ! அவன் உள்ளத்திலிருந்து வந்து
உதிர்ந்து மிளிர்ந்தன. அனைத்தும் உண்மையாயிருக்கு,
மானால், எனக்கிணையாவார் எவருண்டு இவ்வுலகில் ?
பாவம் ! மணவாளன் என்றழைத்தான் என்னை. ஆம் !
வடிவிலும் உடையிலும் மணவாளனைப் போல் விளங்கு
கிறேன் என்பதும் உண்மையே. மணவாளன் உயிரோ
டிருந்து இங்கும் வந்திருப்பானே யாயின், பழம் நழு
விப் பாலில் விழுந்து அவ்விரண்டும் நழுவி என்

வாயில் விழுந்தது போலாகும். உவர்க்கடல் போன்
றிருந்த என் வாழ்க்கையும் உவகைக் கடலாக மாறும்
காலம் வந்துவிட்டதென்றே நினைக்கிறேன்.

(போகிறான்)

வீரம :—உயிரினுமினிய தோழனைப். பெருந்துயரத்தில்
கைவிட்டவன் தலை மயிரினுமிழிந்த கயவனே யாவான்;
என்ன மணி! நான் சொல்வது!

மணி :—ஆம் அன்ப! 'மல்போர்' என்றவுடனே வாய்ச்
சொல்லுமிழந்து பல்லைக் காட்டிக் கும்பிடுபோடும் நெல்
பதர் அவன்.

வீரசிங் :—ஓ, அப்படியானால், அவனைப் பலாப்பழம் உரிப்
பதுபோல் உரித்துச் சுவை சுவையாக எடுத்து விடு
வேனே!

வீரம :—சிங்கா! கச்சத்தை வரிந்து கட்டிக்கொண்டு அச்ச
மின்றிச் செல்; பலன் கைம்மேல் நிச்சயம்.

வீரசிங் :—அதோ குறளான் அடுத்த தெருவில் திரும்பி
விட்டானே.

(ஓடுகிறான்)

மணி :—ஏன் நாமும் பின்தொடர்ந்து சென்றுபார்க்கலாமே.

வீரம :—பார்ப்பதென்ன! குச்சிக்காலும் கோண மூஞ்சியும்
தொந்திவயிறுமுடைய இவனைக் கண்டாலே எச்சில்
தின்னும் காக்கையும் வெகு துச்சமாய்க் கருதுமே!

(இருவரும் போகின்றனர்)

பதினேழாம் காட்சி

களம் :—செண்பகமாடப் பூங்காவின் அருகிலுள்ள தெரு.

காலம் :—நண்பகல்.

(ஒப்பிலாமணிப் புலவர் மணவாளனைக் காண்டல்)

ஒப்பிலா மணிப்புலவர் :—குணாளா ! குணாளா ! ஏது பாரா முகமாய்ச் செல்கிறாயே ! புது வாழ்வு வந்து விட்டதோ ?

மணவாளன் :—ஆள் தெரியாமல் பேசுகின்றீரே ! கண்ணென்ன வெள்ளெழுத்தா ?

புல :—ஆம் ; ஆள் தெரியாமல் தேளுடன் பேசுநேன் ; அல்லி நின்னை அழைத்துவரும்படி என்பால் சொல்லவில்லை ; குணான் நீ இல்லை ; நின்னோடு பேசுவது புலவரில்லை ; நம் இருவர்கட்கும் முன் பின் பேச்சுமில்லை ; மூச்சுமில்லை ; காற்றென்பதே சிறிது மில்லாத சூனிய நிலையிலிருக்கிறோம்.

மண :—பித்தரே ! ஒன்றும் பிதற்ற வேண்டாம் ; வழியைப் பார்த்துச் செல்லும்,

புல :—‘பித்தா !’ என்றழைத்த அன்புக்கடலாம் ஆரூர்ச் சுந்தரனைப் பக்திவழி நின்றொழுகச் செய்து முடிவில் முத்திரெறி அடையச் செய்த முழு முதல் கடவுளாம் எல்லாம் வல்ல சிவத்தின் பெருமையை நீ அறிவாயன்றே ! எனவே, என்னையும், ‘பித்தா’—என்றழைத்தா யாதலால், செத்தாலும் என்னை நீ மறவா திருக்கும் நல்வாழ்வை யடைய வேண்டுமென்று வாழ்த்துகிறேன்.

மண :—பெரியவரே! வினையாட்டு வினையாய் விடும் ; இங் குள்ள குளிர் மிகுதியில் தும் மூளை பனிக்கட்டிபோ லுறைந்து விட்டது போலும் ; பாவம்! நீர் என் செய்வீர் ?

புல :—எனக்குக் குல்லாய்ப் போடப் பார்க்கிறாயே! அல் லியோ நின் வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக் கிறாள் ;

மண :—அல்லியையு மறியேன் ; வல்லியையு மறியேன் ; தும் சல்லாபம் ஒன்றும் இங்குச் செல்லாது.

(வீரமணியும் வீரசிங்கனும் மணிவண்ணனும் வருகின்றனர்)

வீரசிங் :—என்கெங்கே தேடியும், பயல் இங்கு அகப்பட்டுக் கொண்டான். இதோ கொடுக்கிறேன் ; பெற்றுக் கொள்.
(ஒரு குத்து விடுகிறான்)

மண :—இதோ உன் தொந்திக்கொன்று ; தொடைக் கிரண்டு ; மூக்குக்கு மூன்று ; போதுமா ? இங்குள்ள அனைவரும் சித்தம் கலங்கிய பித்தர்களா ?

வீரம :—அடே! இதுவோ நின் வீரம்! நன்று! நன்று !! என் னிடம் நின்கை வரிசையகக் காட்டு, பார்க்கலாம்.

புல :—ஐயோ! வேண்டாம்; கலகம் வேண்டாம். பெருங் கூத்தாயிருக்கிறதே! (தனியே) அல்லியிடம் போய்ச் சொல்வதே என் கடமையாகும்.

மண :—நின் மீசை முறுக்கினைக் கண்டஞ்சுவவன் யானில்லை. 'கபர்தார்'

வீரசி :—வீரமணி! இப்பொழுது அவனை விட்டுவிடு ; வேறு வழியில் அவனுக்குக் குழி தோண்டலாம். வழக்குத்

தொடராமல் விடுவதில்லை; நானே முதலில் அடித் தேன்; அதனாலென்ன! நீ தான் சாட்சி.

மண:—பேடிகளே! எல்லோரும் சேர்ந்து 'முகாரி' பாடிக் கொண்டு நீதி மன்றத்தினை நோக்கிச் செல்லுங்கள்.

வீரம:—ஓ! அப்படியே செய்கிறோம்; உன்னை இதே இடத்தில் பொங்கல் வைத்துவிட்டு. இம்மென்னு முன்னே எழுநூறும் எண்ணூறும், அம்மென்னு முன்னே ஆயிரங் குத்தாகாதோ!

(அல்லி மாலை ஓடி வருகின்றாள்)

அல்:—மாமா! என்ன இது! சுயபுத்தி இன்றேனும்—சொற்புத்தி வேண்டாமா?

புல:—மானம் கப்பலேறி விட்டது; பழம் சாப்பிட்டாலும் தொண்டை வலிக்குமோ என்று ஐயுறும் மாமிச பிண்டத்துக்கும் சட சடக் கிடைத்தது.

அல்:—நம் குல ஒழுக்கமென்ன! குடிப்பெருமை யென்ன! செல்வச் சிறப்பென்ன! செய்யும் தொழிலென்ன! ஊர் சிரிக்க, உற்றார் சிரிக்க மானங்கெட்டு மதியிழந்து வாழ்வதும் வாழ்வாமோ. புலவரே!

வீரம:—புலவரே! உண்மையில் யான்,.....

அல்:—பிறவிக் குணம்! கடுப்புலி வாழும் காட்டில் சென்று வாழ வேண்டியவர்களை வீட்டில் வைத்து உணவிட்ட பலாபலன் இது!

(மணவாளனைப் பார்த்து) அன்ப! கலங்கற்க.

(வீரமணி, வீரசிங்கன், புலவர் முதலானோர் போய்விடுகின்றனர்)

வெறும் வீணர்கள் விளையாடிய வெறியாடலைச் சிறிதும் மனங் கொள்ளற்க; என் உள்ளத்தில் வீற்றிருக்கும் அன்பின் கொழுந்தை; காதல் நிதியைக் கலங்கவைத்தனர் பாணிகள். இம்மாபெரும் அரண்மனை தும்முடையதன்றோ! கோபங் கொண்ட தும்முகம் என் தாபத்தைப் போக்கும் புன்முறுவல் பூக்காமலிருப்பது என்? உள்ளே போந்து என் உள்ளங் குளிர உவகைமொழி பகரலாகாதோ! அன்ப! சிறிதும் தயக்கம் வேண்டாம்.

மண:—ஆ! இது கனவோ நனவோ! காண்பதும் வீணோ! என்னோ அறியேன் இப்பெரும் பண்பினை!

அல்:—ஐய! வருக என் இல்லம்! வாழ்க தும் அன்பு!! ஒழிக கவலை!!!

மண:—என் மூளை எனக்கே சீட்டுக் கொடுத்திருக்கவேண்டும்; அல்லது நான் காண்பது கனவாக இருந்தால், இக்கனவு என்னை விட்டு நீங்காமலிருப்பதாகுக.

அல்:—அன்ப! ஒரு குறையும் வராதது; அரண்மனையினுள்ளே செல்லலாமே!

மண.—வளரிள மதியே! நின் விருப்பப்படியே ஆகுக.

அல்:—ஆ! பிழைத்தேன் யான்; பெற்றேன் பெரும்பேறு; பெற்றேன் பெற்றேன் என் உயிரையே பெற்றேன்; இவ்வினிய மொழியை இன்றே யான் கேட்கப் பெற்றேன்.

பதினெட்டாம் காட்சி

களம் :—செண்பக மாடத்தில் ஓரறை.

காலம் :—மாலை.

(முத்தழகியும் மணிவண்ணனும் வருகின்றனர்)

முத் :—மணி! இந்தச் சடை முடியையும் காவி ஆடையையும் எடுத்து அணிந்துகொள்; கௌசிகன் நின்னைக் கண்டவுடன் மௌனகுருவாக எண்ணி வரவேற்பான். நான் சென்று நம் வீரமணியை அழைத்து வருகிறேன். இருட்டறையின் முன்னே நின்றுகொண்டிரு. (போகிறாள்)

மணி :—(தனியே) அரண்மனையில் குற்றேவல் செய்யும் சிறு மகனாயிருந்த போதிலும், நடிப்பதில் வல்லவன் என்பதைப் பலரு மறிவர்; படத்தில் ஒரு முறையேனும் நடித்துவிட வேண்டுமென்று ஒற்றைக்காலில் நின்று தவம் செய்தேன். கடவுளை நோக்கித் தவம் செய்தாலும் இரங்கி யிருப்பார். பட முதலாளிகளின் கல் நெஞ்சம உருகவில்லையே! என் செய்வது! படத்திற்கு வேண்டுவது பாட்டர் நடிப்பா? நடிப்புத் திறமைக்கே முதன்மை கொடுப்பர் மேல் நாட்டார்; நம் தமிழ் நாட்டாரோ பாட்டுக்கே முதன்மை கொடுக்கின்றனர். பாடுவதற்கேற்ற குரல் இயற்கையி லமைந்திருப்பினும், அந்தோ என் வாழ்க்கை பயனற்றதாயிற்றே! பாட்டும் வேண்டியதில்லை யாம் நடிப்புத் திறமையும் வேண்டிய தில்லையாம், பெண்ணாய்ப் பிறந்திருந்தால். ஆணையாயினும் பெண்ணே யாயினும் நடுவு நிலையிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கும் கலை உணர்ச்சியுடைய மேல் நாடு

எங்கே! நம் நாடு எங்கே! சாதி, மதம், சூலம், கோத் திரம், மொழி, இனம், அரசியல் கொள்கை முதலிய வஞ்சகப் பேய்களெல்லாம் ஒன்று கூடி ஒரு காரியத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவர வேண்டுமானால், அதன் முடிவு என்னொருமென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? மெய்யைப் பொய்யாகவும் பொய்யை மெய்யாகவும் புனைந்துரைத்துக் கயிறு திரிக்கும் போலிச் செய்தியை விளம்பரப்படுத்தும் தாள்கள் சில வற்றைப் படித்துவிட்டு மதுவுண்ட வண்டுகள் போல் மயங்கிப் பேசும் பாமர மக்களின் நிலைமைதான் என்னே! கல்வியிலும் செல்வத்திலும் கலையறிவிலும், உயர் ஆற்றலிலும், வாழ்க்கை முறையிலும் அரசியல் துறையிலும் மற்றைய வகையிலும் முன்னேறி வரும் பிற நாட்டைக் கண்டும்,.....

(வீரமணியும் முத்தழகியும் வருகின்றனர்)

வீரமணி:—ஓய் சாமியாரே! என்ன கனாக் கண்டுகொண்டிருக்கிறீரா? ஆண்டிகள் கூடி மடம் கட்டிய கதை தான்.

முத்:—மெளனகுரு வாயைத் திறக்க மாட்டாரே!

வீரம:—வாயைத் திறக்க வில்லையென்றால், அவர் வயிறுமா மெளன விரதம் கொண்டிருக்கும்? உண்ணாமலும், ஒன்றும் பேசாமலும், தூங்காமல் தூங்கி நின்று எங்கும் நிறைந்துள்ள இன்ப வாரிதியை அகக்கண்ணால் கண்டு மகிழ்பவரே மூவாசையையும் முற்றிலும் துறந்த சாவா மூவா, மெஞ்ஞான சித்தராவர். நீர் கசியும் மண்பானைபோல் வயிறுடைய இக்கணபதி பெண்ணாகிய நின்னைக் கண்டவுடன் பல்லைக் காட்டு

மானால், இக்கவி ஆட்சியில் இவரை எங்ஙனம் ரம்ப முடியும்?

முத் :—உண்மைத் துறவிகள் குதிரைக் கொம்பாக விளங்கும் இக்காலத்தில், மண்ணையும் பொன்னையும் வெறுத்துப் பெண்ணைத் தெய்வமாகப்போற்றி ஒழுகும், உய்வகை பயக்கும் எம் மெய்தவக்குருவை இழித்துரைப்பிரானால், 'வாயடைத்துப் போன படலம்' ஒன்று உம் வாழ்க்கைச் சரிதத்தில் ஏற்படும்படி சாமியார் சபித்து விடுவார்.

மணி :—ஆம்! மன்னித்தேம்; அவர் தம் அறியாமையைக் கண்டு மிக இரங்குகின்றேம். சூரியனைப் பார்த்து நாய் குலைத்தால், அதனால் அச்சூரியனுக்கு வருவதோர் இழிவு என்னை!, எல்லாம் வல்ல சிவசக்தியின் முன் யோகியும் யாமே! போகியும் யாமே! ஓம் சாந்தி! ஓம் சாந்தி!!

வீரம :—இரண்டு கண்ணுந் தெரியாதவனை, 'நல்ல கண்ணன்' என்றழைப்பது போலவும் பேசும் மடந்தையைப் பேசாமடந்தை என்பது போலவும், பேசுகின்ற இக்குருவை, 'மௌனகுரு' வென்று அழைப்பது வீந்தையே யாகும்.

முத் :—பல் ஆண்டுகளாகப் பேச்சென்பதில்லாமல், மௌனமாக யோக நித்திரையிலிருந்த இவர் நம் அல்லியின் வேண்டுகோளுக் கிணங்கி வந்துள்ளதால், இன்றே முதன் முதலில் வாயைத் திறந்து பேசினார்.

வீரம :—ஆ! அப்படியா? ஞான சூரியனே! அடியேன் செய்த பிழையைப் பொறுத்தருளி, என் அஞ்ஞான இருளைப் போக்கி அருள்புரிதல் வேண்டும்.

மணி :—நல்லதப்பா! முதலில் இந்த அறையிலிருக்கும் பிசாசைக் காணவே இங்கு யாம் வந்தோம்.

வீரம :—(முத்தழகி காதில்) கண்ணே! பலே பேர்வழி! நன்றாய் நடிக்கிறானே!

கேள் :—(இருட்டறைக்குள்) கிணறு வெட்டப் பூதம் புறப்பட்ட கதையாயிற்றே! ஆ! என் செய்வேன்? குருவே—வருக! வருக! அடியேனைக் கண் பார்த்தருள்க! மாதரசிபால் சென்று யான் படுத்துயரை எடுத்துரைப்பிராயின்,.....

மணி :—சீச்சீ! பெண்ணையே பெரிதும் நினைத்துப் பேசும் பிசாசே! உன் நினைப்பில் வேறொன்றும் வராதோ?

வீரமணி :—(மெல்லிய குரலில்) ஆ! நல்ல குடு கொடுத்தாய்!

கேள் :—ஐயோ! என்னைப் பித்தனென்றும், பேயனென்றும் சொல்லுகின்றனரே மெளன குருவே! வேறு எங்கேனும் இக்கொடுமை நடந்திருக்குமோ! மெய்ஞ்ஞான வடிவமே! பகலவன் ஒளி சிறிதும் பாயப்பெறாத இடம் ஒன்றுண்டென்றால், அஃது இவ்வறைதான். தெள்ளிய பகல் பொழுதெல்லாம் நள்ளிரவுபோல் விளங்கும் இவ்விருட்டறையில் குருட்டெருமைபோல் காலங்கழிக்கு மென்னைக் காக்கவந்த அருட்பெருந்தகையே! அடியேன் உம் அடைக்கலம். தஞ்சமடைந்தோரை, 'அஞ்சல் அஞ்சல்' என்றருள் புரியும் அண்ணலே! இன்றே பொழுதும் புலர்ந்தது யான் செய்த தவத்தால்.

மணி :—‘பளிச் பளிச்’ சென்று வெளிச்சம் நிறைந்து விளங்கும் அறை முழுதும் இருளாகவே தெரிகிறது அஞ்ஞான இருள் குடிகொண்ட மனத்தில், பாவம்!

வீரமணி :—அடிகளே! பூனை கண்ணை மூடிக்கொண்டு, உலகமே இருண்டு விட்டதென்று நினைக்கவில்லையா?

கேள் :—அடிகளே! யான் பித்தனுமில்லை; பேயனுமில்லை; இக்குகையில் தள்ளப்பட்டுப் பலர் நகைப்பிற்கும் ஆளானேன்.

வீரமணி :—ஏ! வராகவதார வைகுந்தமே! எழுந்து பயபக்தியுடன் உட்கார்; சாட்டி நின்ற அண்டமெலாம் சாட்டையிலாப் பம்பரம்போல் ஆட்டிவைக்கும் பேரம் பலவனின் திருக்கூத்தினைக் கண்டுகளிக்கும் மெளனகுருவின் அறிவொளி பட்டாலே, நின்மனப் பேய் நீங்கிப் பனிமலை தாண்டிப் பறந்தோடுமென்பதை இன்னும் நீ அறிந்துகொள்ளா திருக்கிறாயே!

கேள் :—யான் கைகூப்பியவனாய் வீற்றிருப்பது பொய்யென்று இழித்துரைப்பதும் ஏனோ! மெளனகுருவே! யான் பேச முறையிலிருந்தே என்னைப்பற்றி அறிந்திருக்கலாமே! ஐயனே.....

மணி :—பேயிடத்திலும் பேரன்புடைய யாம் கேட்கும் வினாக்களுக்குத் தக்க விடை கொடுப்பாயாயின், நின் கூற்று மெய்யே யாம்.

கேள் :—அடிகளே! அந்நனமே யாகுக.

மணி :—நின் மதக் கொள்கையைப்பற்றி எமக்குச் சிறிது விளக்கிச் சொல், பார்க்கலாம்.

கேள் :—என் மதம் இந்து மதம்; வேத வேதாசுமங்களிற் சொல்லியபடி நடப்பவன்; சிவ வழிபாடுடையவன்;

திருமாலின் இராம, கிருஷ்ண அவதாரங்களின் பெருமையை எண்ணி எண்ணி நினைந்துருகுவதுண்டு; இந் திரன் முதலிய தேவர்களிடத்திலும் தனிப்பற்றுதலுண்டு; புலால் உண்பது பெரும்பாவம் என்ற கொள்கையுடையவன்.

மணி:—நல்லது! நீ இவ்வுலகத்தை விட்டுப்பறப்பட்டு மீளாத யாத்திரையை மேற்கொண்டபொழுது நேரே கைலாயம் போவாயா? வைகுந்தம் போவாயா அல்லது தேவருலகம் செல்வாயா? எருமைவாகனப் பெருமான் தன்னுடைய எம்பட்டணம் அழைத்தால், என் செய்வாய்?

கேள்:—சுவாமீ! இங்ஙனம் கேட்டால், என் செய்வது?

மணி:—என் செய்வதா? நீ ஒரு பாவி; நன்றிகெட்டவன்; உன்னைப் படைத்த பிரமனை வணங்க மறுத்துவிட்டாயே! அது நியாயமா?

கேள்:—ஐயனே! பிரமனுக்கு இவ்வுலகத்தில் கோயிலே இல்லையே! யாரும் வணங்காமலிருக்கும் பொழுது, என்னைக் குறை கூறுவது நியாயமா?

மணி:—‘பிரமம்’ என்று நினைத்துக்கொண்டு செருக்கித் திரியும் பிசாசு நான்தான் என்பதைக் காட்டிக்கொண்டாய்.

கேள்:—தொன்று தொட்டு முன்னோர்கள் கையாண்டுவந்த கொள்கையைப் பின்பற்றாமல், அதைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டிருப்பது பாவம் சுவாமீ!

மணி:—பாவம்! ‘போஸ்’ கண்ட உண்மை ஆராய்ச்சியை உற்று நோக்குவது உனக்குப் பாவமாகத்தான் தெரி

யும். அழகொழுக்கச் செழித்துக் கொழுத்து வளர்ந்து வரும் பச்சைப் பசுங் கீரைகளையும் இளங்காய்களையும் கண்ணீர்வடியப் பறித்துண்பது பாவமாகத் தெரிய வில்லையல்லவா? தாயின் மடியில் பால் சுவைக்கும் இளங்கன்றினை இழுத்துப் புறம்பே தள்ளிவிட்டுப் பாலைக் குவளை நிறையக் கறந்து குடிப்பது பாவமென்று தெரியவில்லையல்லவா? ஆம்; பைத்தியத்துக்குப் பாவ புண்ணியம் எங்ஙனம் தெரியவரும்?

கேள்:—எல்லாவற்றையும் துறர்.....துறந்தவர்களே.....

மணி:—நல்லது; மற்றொரு வினா? போருக்கு உதவி செய்வதும் பாவம்; பகைவர்களிடமிருந்து நாட்டைக் காக்கவும் வேண்டும் என்னும் கொள்கையுடையவர்களைப் பற்றி நீ என்ன நினைக்கிறாய்?

கேள்:—போரைப்பற்றிய செய்திகளை என் காதில் போட்டுக் கொள்வதில்லை. அதைப்பற்றிப் பேசக்கூடாது என் பதே அரசாங்கத்தார் விதித்த கட்டளை.

மணி:—அறிவுள்ள மனிதனென்றால், நாட்டிற்கு நன்மை தரும் வழிகளை ஆராய முன் வருவான்; நீயோ, சுய நலப் பேயாகலின், அதைப்பற்றிய அக்கரையில்லை. மூலையில் உட்கார்ந்து சிரித்துக்கொண்டிரு; நரியென்றால் உனக்குச் சரியாய்ப் பொருந்தும்.

வீரம:—ஐயனே! இது வாலில்லாத நரியாயிற்றே; சரிப்படுத்தித் திருத்தும் வகை ஒன்றில்லையோ!

மணி:—கொளசிகா! பைத்தியக்காரன் ஒருவனுக்குத் திருமணம் செய்தபின் பைத்தியம் தெளியுமா? பைத்தியம் தெளிந்தபின் திருமணம் செய்வது நலமா?

கேள் :—பைத்தியங்களில் எத்தனையோ வகையுண்டு ; பெண் பைத்தியம் பிடித்த ஒருவனுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தால், அப்பைத்தியம் தானாகவே தெளியுமென்பதைச் சொல்ல வேண்டியதேயில்லை.

மணி :—ஒருவன் பெண் பைத்தியந்தானா, என்பதை எப்படி அறிவதென்பது உன் மூளையில் பட்டதா? பைத்தியக்காரன் கையில் அகப்படும் ஒரிளங்கொடியின் கதி குரங்கு கையிலகப்பட்ட பூமலை போலாகுமென்பதைச் சிறிதேனும் எண்ணிப் பார்த்திருந்தால் இந்நன்மையைச் சொல்லியிருக்கமாட்டாய். எனவே, நீயும் பெண் பைத்திய மென்பதைக் காட்டிவிட்டாய்.

கேள் :—மௌன் குருவே! மௌன் குருவே!! ஒரே ஒரு வேண்டுகோள்.....

வீரம :—எல்லாம் வல்ல எம் குருவே!.....

முத்தழகி :—(காதில்) இவ்வேடமின்றியே கௌசிகனுக்குப் பாடம் கற்பித்திருக்கலாம். நின்குரல் மாற்றமே அவனை மயங்கவைக்கப் போதியதா யிருந்தது.

வீரம :—(மெல்லியகுரலில்) மணிவண்ணை! குருவாகவந்து ஆட்கொண்ட படலம் வெகு அழகிது. வழக்கம்போல், நகைச் சுவை ததும்பும் நின் ஆடல் பாடல்களால், கௌசிகனைக் குளிரவைத்து, அவன் மனதிலுள்ள வற்றை அறிந்துசொல். அவன் விரைவில் விடுதலை பெற்று நல்ல முறையில் செல்வதே மேல். குணானுக்கு நாம் செய்த கொடுமையை எண்ணி வருந்தும் அல்லி இதையும் கேட்டால் மிக வருந்துவாள் ; விரைவில் என் அறையில் வந்து பார்.

(வீரமணியும் முத்தழகியும் போகின்றனர்)

மணி :—“ பாபம் செய்யாதிரு மனமே! — நானைக்
கோபம் செய்தே எமன் கொண்டோடிப்போவான் ” (பா)

கேள் :—மணி !

மணி :—“ சாபங் கொடுத்திடலாமோ?—விதி
தன்னை நம்மாலே தடுத்திட லாமோ?
கோபங் கொடுத்திட லாமோ?—இச்சை
கொள்ளக் கருத்தைக் கொடுத்திட லாமோ (பா)

கேள் :—மணி ! மணி ! கூப்பிடுவது கேட்கவில்லையா ?

மணி :— நந்தவனத்தில் ஓர் ஆண்டி—அவன்
நாலாறு மாதமாய்க் குயவனை வேண்டி
கொண்டுவந்தான் ஒரு தோண்டி—மெத்தக்
கூத்தாடிக் கூத்தாடிப் போட்டுடைத்தாண்டி. (பா)

கேள் :—மணி ! ஒரு சிறு உதவி செய்யப்பா ! விளக்கு ஒன்
றும், எழுதுவதற்குத் தாளும் பேனாவும் கொண்டு
வந்து கொடுக்கமாட்டாயா ? அதை என்று மறவேன்.

மணி :—ஆன்ப ! கொள்கா ! நலம் தானே !

கேள் :— உம்.....ம் மணி ! .....

மணி :—ஐம்பெரும் பூதசக்தியை நீ வென்றாயா ? அல்லது
அவை உன்னை வென்றனவா ?

கேள் :—கதைகளில் கண்டதுமில்லை ; கேட்டதுமில்லை நான்
படுத்துயரம் ; ஐம்புலன்களும் உனக்கு வேலை செய்வது
போலவே எனக்கும் செய்கின்றன. ஆனால், சிறார் கை
யிலகப்பட்ட பம்பரம் போலானேன். இருட்டறையில்
தள்ளியதோ டல்லாமல், குருவையும், அம்மட்டோ !
செருப்பையும்சேர்த்து அனுப்பிவைக்கின்றனர் பாவி
கள். ஆ ! என் கும்பி கொதிக்கிறது.

மணி :—நாவை யடக்கிப் பேசு ; கௌசிகா ! இதோ மௌனகுரு யோகத்தில் வீற்றிருக்கிறார்.

கௌ :—மௌன குருவா ? இங்கேயா ?

மணி :—(குரலை மாற்றிக்கொண்டு) நீ ஏன் பிசாசோடு பேசுகிறாய்? குருவே! என்னையா சொல்கின்றீர்? இல்லை; இனிப்பேசமாட்டேன் ஓம் சிவாய நம; ஓம் சிவாய நம.

கௌ :—மணி! மணி! எடுத்துக்கொண்டு வருகிறாயா?

மணி :—பேசாதே யப்பா! குருதான் மௌனமென்றால், எனக்கும் வாய்ப்பூட்டுச் சட்டம்

கௌ :—ஒரே ஓர் உதவி; நான் கடிதமொன்று எழுதுவதற்கு உதவி செய்தால் போதும். அதை அல்லிபால் சேர்த்துவிடு; அவ்வளவே தான். உன்னை நான் மறக்கமாட்டேன்.

மணி :—நீ விரும்பியவற்றைத் தருகிறேன்; ஆனால், நான் செய்தவற்றை மறந்துவிட்டேன் என்று முதலில் சத்தியம் செய்து கொடுத்துவிட வேண்டும். நீயோ பிசாசு. என்னை நீ மறக்காமல் நினைத்துக்கொண்டிருப்பாயே யானால், என் கதி என்னாகும்?

கௌ :—சத்தியமாக என்னை நம்பு; என்னைப் பேய் போல ஆட்டிவைக்கிறார்களே யொழிய வேறொன்றுமில்லை.

மணி :—பழையனார் நீலி கதைபடித்த யான் உன்னை எம் னனம் நம்பமுடியும்? ஆனால், மந்திரங்களால் கட்டுப் படுத்திக்கொண்ட யான் துணிந்து உதவி செய்வேன்; அஞ்சாதே.

மணி :—(பாடிக்கொண்டே)

“கண்ணி கொண்டு வாடா! குறவா! கண்ணி கொண்டு வாடா!
 மீறும் இலஞ்சிக் குறத்தியைக் கொண்ட செவ்
 வேள் குறவன் முதல் ழேவட்டைக்குப் போனநாள்
 ஆறநாட் கூடி ஒரு கொக்குப் பட்டது; அகப்பட்ட
 கொக்கை அலித்(து) ஒரு சட்டியில்
 சாராக வைத்தபின், வேதப் பிராமணர் தாம் உட்கொண்டார்;
 சைவர்தாமும் கொண்டார், தவப்
 பேரூம் முனிவரும் ஏற்றுக் கொண்டார்; இனிப்
 பிக்குச் சொல்லாமலே கொக்குப் படுக்கவே.” (கண்ணி)

பத்தொன்பதாம் காட்சி

களம்:—செண்பகமாடப் பூங்கா.

காலம்:—காலை

(மணவாளன்)

மணவா:—(தனியே)

முழங்கு திரைப் புனல் அருவி, கழங்கென முத்தாடும்
 முற்றமெங்கும் பரந்து, பெண்கள் சிற்றிலைக் கொண்டோடும்
 .....

செழுங்குராங்கு தேமாவின் பழங்களைப் பந்தடிக்கும்
 தேனலர் சண்பகவாசம் வானுலகம் வெடிக்கும்
 வழங்குகொடை மகராசர்; குறும்பலவில் ஈசர்
 வளம்பெருகும் திரிகூட மலையை”

யான் கண்ணால் காண்பதும் மெய்யே; காகம் அணு
 காம்பலையில் மேகநிரை சாய்ந்து தவழ்தும் மெய்யே; காதால்
 கேட்டதும் மெய்யே; மூக்கால் முகர்வதும் மெய்யே; இம்

மாதரசிபால் யாதொரு பேதமும் காணப்படவில்லை. ஆ!
அவளும் வருகிறாள்.

(அல்லிமலை குல குருவை அழைத்துக்கொண்டு வருகிறாள்)

அல்லி :—அன்பு! நாமிருவரும் குலகுருவோடு திருக்
கோயிலுக்குச் செல்வோம்; சென்று இறைவன் திரு
முன், என்னை நும் வாழ்க்கைத் துணையாக ஏற்றுக்
கொள்வீர்; நிலைமை செம்மைப்பட்டபின், உற்றாரை
யும் மற்றாரையும் அழைத்து விருந்து முதலிய நிகழ்
ஏற்பாடு செய்யலாம்; குருவும் மறை பிறரறியாமல் காப்
பாரா. இன்று நன்னாளாக இருப்பதாலும், மற்றும் பல
காரணத்தாலும், டான் விரைவுபடுத்துகின்றேன்;
எல்லாமறிந்த தங்கட்கு நான் சொல்லவேண்டியதில்லை.
பெண் தன்மைக்கு ஏலாதவற்றை வலிந்து செய்வதாக
நினையற்க.

மணவா :—என் நினைப்பில் வேறொன்றுமில்லை. கரும்பு
தின்னக் கூலி கேட்பவருண்டோ! இறைவன் தன்
திருவுளக் கருத்து அதுவாயின், எல்லாம் இனிது
நிறைவேறுவதாகுக.

அல்லி :—எம் நலத்தைக் கோரும் குலகுருவே! வாழ்வென்
னும் படகில் தாழ்வற ஏற்றுவீர்! ஏற்றி, இன்பக்
கரையை எளிதில் அடையச் செய்வீர்;

இருபதாம் காட்சி

கனம்:—செண்பகமாடப் பூங்கா.

காலம்:—காலை.

(ஒப்பிலாமணிப் புலவரும் மணிவண்ணனும்)

மணி:—வருக! வருக! புலவர்மணியே வருக! கட்டளைக் கல்லே வருக! காளமேகமே வருக!

புலவர்:—என்னப்பா கொண்டாட்டம் பலமாயிருக்கிறதோ?

மணி:—‘ஆடினார் காளி காண ஆலங்காட்டிகளாரே! என்பது போய், வீட்டிலுள்ள காளிகள் ஆட்டம் பலமாயிருக்கும்போது, இக்கோமாளி ஆட்டந்தான் பெரிதாகத் தெரிகிறது போலும். கௌசிகன் களியாட்டமும் வெட்ட வெளிச்சமாகாமல் போய்விடுமா?’

புலவர்:—என்ன! என்ன! சொல்வதொன்றும் புரியவில்லையே!

மணி:—புரியுமா? நேற்று அவனோடு தாங்கள் கொஞ்சிக் குலாவி விளையாடியதன் விளைவுதான் இக்கடிதம்.

புலவர்:—யார்? நானா! கடிதத்தைக் கொடு; பார்க்கலாம்.

மணி:—யான் கேட்கும் ஒன்றைக் கொடுப்பீரா?

புலவர்:—ஓ! கேட்பதைக் கொடுக்கிறேன், என்னால் கொடுக்கக்கூடியதா யிருந்தால்.

மணி:—‘இக்கடிதத்தை இப்புலவர் இப்பொழுது கேட்கக் கூடாது’ என்ற வரத்தையே கொடுக்கும்படி கேட்கிறேன்.

புலவர்:—வரங்கொடுத்த சிவன் தலையிலேயே கை வைக்க

நினைத்த அசுரனிலும் கொடியதாக வன்றோ இருக்கின்றாய்! கொடுத்ததை அடுத்துப் பறிக்கலாமோ!

(கடிதத்தைக்கொடுத்து மணிவண்ணன் செல்கிறான்)

(கமலநாதனும் கலாவல்லியும் வருகின்றனர்)

வருக! வருக!! வள்ளல் நாயகமே!

கமல:—எச்சிற் கையால் காக்கையையும் ஓட்ட நினைக்காத கயவர்களெல்லாம் புலவர் வாயில் வள்ளல்களாக மாறி மிளிர்வர்; அல்லிமலை வள்ளன்மையிற் சிறந்தவளென்று தலைகீழாகப் புகழ்கின்றீரே! உண்மையை அறிவோமென்று தான் வந்தேன்.

புலவர்:—அர்ச்சுனனின் காண்டபத்தைப் பழித்துரைத்த உடன் பிறந்தோன் உயிரும் ஒரு நொடியில் பறந்திருக்குமன்றோ கண்ணன் குறுக்கிடாவிட்டால்! எனவே, எம்மை இகழினும் இகழுக; பண்டைத் தெய்வப் புலவர் தம் பொய் இல் வாழ்வையும் ஒருங்குசேர எண்ணி இகழ்ந்துரை யாடற்க. முடியுடை மூவேந்தரும் அரியணையினின்றும் எழுந்து நின்று புலவரை வரவேற்றுத் தாங்கித் தடுக்கிடுவரென்றால், முரசுக் கட்டி வென்று அறியாது ஏறித் துயின்ற ஒருவரைப் புலவரென்று அறிந்ததும், வாளெடுத்த தன் கையால், கவரி தூக்கித் தன் முழுவொத்த தோள் குறுங்க வீசித் துயிலுணர்த்திய ஓர் அரசனும் உளனென்றால், அவரெல்லாம் தாய்மொழிமீது வைத்துள்ள பேரண்பையும் புலவர் பால் வைத்துள்ள பெருமதிப்பையு மன்றோ காட்டுகின்றது! நன்னயமில்லாப் புன்னெறிச் செல்வர்பால் பல்லெல்லாம் தெரியக்காட்டிச் சொல்லெல்லாம் சொல்லி நாட்டி இல்லையென்று இருகரமும்

விரித்து நீட்டி நிற்கும் இக்காலப் புலவர் நிலை, அந்தோ கொடிது! கொடிது!! மிகமிகக் கொடிது!!! மலைக்கும் மடுவிற்குமுள்ள வேறுபாடு! இவற்றால் அறிந்து கொள்ளப் படுவதென்ன! தும் போன்ற செல்வர்க்கும் செல்வியர்க்கும் தாய் மொழிப்பற்று ஒரு சிறிதும் இல்லாமையே யாம். தாய்மொழிப்பற்றும் ஈகைக்குணமும் அற்ற ஒருவனையும் பாரி யென்றும் மாரி யென்றும் கூறினாலும் அவனை நல்வழிப்படுத்துதற்குப் புலவேருமவர் தூவுகின்ற விதை யாகுமேயன்றி வேறன்று.

கமல:—புலவரே! யான் பொன்மாரி பொழியாவிடினும் நீர் சொன்மாரி பொழிந்து விட்டீர்; சடையப்பர் போன்ற வள்ளல்களை நாம் இக்காலத்திலும் காணலாமாயினும், தாய் மொழிப்பற்று இல்லாத இக்காலச் செல்வியர் வயிற்றில் கம்பரும் வள்ளுவரும் எங்ஙனம் தோன்ற முடியும்? நல்லது! தும் வறுமை முற்றிலும் நீக்கிவிடுமேயானால், நீரும் கம்பராகி எம்புகழுடம்பை நிலைநாட்டி விடுவீரன்றோ?

புலவர்:—தும் நகைக் குறிப்பை அறிவேன். பொன்னி பாயும் நன்னிலத்தில் விதைபோட்டால் முளைக்குமா? வெங்கதிரோன் வீற்றிருந்து செங்கோல் ஒச்சும் பாலை நிலத்தில் போட்டால் முளைக்குமா? என்பதை சடையப்பவள்ளல் அறிந்தே செய்தார்.

கமல:—தும்க்குப் போதிய பொருள் இல்லாமையால் வரும் துன்பம் நீங்க வேண்டுமானால், எனக்கு அல்லியின் அருள் இல்லாமையால் வரும் துன்பத்தைப் போக்கி விடுவீரா?

புலவர் :—தையலார் பால் தூது சென்று வாழும் நிலைமையில் அடியேனில்லை.

கமல :—அடியவர் போற்றும் ஆண்டவனே, கங்கையைச் சடையில் வைத்த மங்கை பாகனே, பரவையார் பால் தூது சென்றனென்றால், ஒற்றியூர்ச் சங்கிலியால் பற்றப்பட்ட ஆரூரன்பால் வைத்த அளவிறந்த அன்பன்றோ அதற்குக் காரணம்! எனவே, என்பால் உமக்கு அன்பில்லை என்பதைக் காட்டி விட்டார்.

புலவர் :—யானையும் யானையும் ஒன்றோடொன்று மோதிக் கொள்ளும்போது, இடையில் அகப்படும் ஈயைப் போன்ற எளிய நிலையிலுள்ள யான் என்செய்ய வல்லேன்! எனவே, விலகி நிற்குங் கருத்துடையேன்.

கமல :—மதில்மேலுள்ள பூனை எப்பக்கம் பாயுமென்று யார் சொல்ல முடியும்? அதுபோல இருக்கிறது நாம் பேச்சு.

புலவர் :—பூனை பசை கண்ட விடத்தில் பாயும்; ஆனால், புலி, பசித்தாலும் புல்லைத் தின்னாதன்றோ!
(புலவர் போகிறார்)

கலா :—என்னைக் காப்பாற்றிய மனிதன் அதோ சேவகர்களுடன் வருகிறானே அவன்தான்.

(பால்வண்ணன் சேவகர் சூழ வருகின்றான்)

கமல :—ஆம்; இவனே என் பகைவன்; தொல்லைகள் பல கொடுத்துவிட்டு ஓடி ஒளிந்தவன். என் தோட்டங்களும் பயிர்களும் நாசமடைதற்குக் காரணமாயிருந்தவன்;

தலைமைச் சேவகன் :—பால் வண்ணன் இவனே; இன்று தெருவில் நடந்த குழப்பத்தில் சிக்கிக்கொண்டான்.

கலா :—உண்மையில், என்னைக் காக்கவே ஓடிவந்தான். முடிவில் இவன் பேசிய பேச்சு ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதாயில்லை.

கமல :—சீழ் மகனே! தீமையே தொழிலாகக் கொண்டோய்! என்னை நின் துணிவு! மீண்டும் தொல்லை கொடுக்கவோ ஈண்டு வந்தனை! யாது காரணத்தால் நீ என்னைப் பகைக்கின்றாய்?

பரல் வண்ணன் :—சீழோர் மேலோர் ஆவதும்; மேலோர்-சீழோர் ஆவதும் உலக இயல்பு. இவ்வுண்மையை யறிந்து நடந்திருப்பிரேல், என் மனம் உம்மைப் பகைத்திருக்காது. உம் அருகில் நிற்கும் இவனை என் உயிரினுமினிய தோழனாகக் கருதி உதவி செய்தேன்; என் உயிருக்கே உலைவைக்கும் கொடிய கள்வனாக மாறிவிட்டான். கருங்கடலில் உயிர்விடும் நிலையிலிருந்த இவனைக் குணக்குன்றெனக் கருதினேன்; காத்தேன் என் கண்ணுள் மணியேபோல்; அனைத்தும் அன்பின் பெருக்கால்; இங்கும் இவனுக்கு நேர்ந்த இடையூற்றைப் போக்க முன் வந்தேன்; வந்தது மோசம்; பந்தமொன்றும் இல்லாதவன்போல் பாவனை செய்தான்; கொடுத்த பொருளை அடுத்துக் கேட்டால், அறியேன் நீ யார் என்றான்.

கலா :—ஆம்! நீ யார் என்பதை யானறியேன் சிறிதும்; பின் நீ சொல்வது உண்மையாவது யாங்ஙனம்?

கமல :—நீ இங்கு வந்தது எப்பொழுது?

பரல் :—நேற்றுக் காலையில் ஐய.

கமல :—நீ சொல்வது வியப்பாயிருக்கிறது!

இவனே இரண்டு மாதமாக நிழல்போல் விட்டுப் பிரி

யாமலிருக்கிறான் என்னை ; ஆ ! அல்லியே வருகிறாள் ; இவனை அழைத்துக் கொண்டு அரண்மனைக்குச் செல்லுங்கள் ; வந்து விடுகிறேன்.

(பால்வண்ணன் சேவகர்களுடன் போகிறான்)

அஞ்செஞ் சீறடி அணி சிலம்பு மிழற்றவும், பங்கயச் செல்விதன் பொங்கு பேரொலியும் பெண்ணிற்கே யுரிய எண்ணீர்த் தோற்றமும் என் கண்ணையுங் கருத்தையும் கவர்ந்துவிட்டன.

அல்லி :—பெரியீர் ! தாம் இவண் எழுந்தருளப் பெற்றது என் பாக்கியமே ! (குணாளனைப் பார்த்து) கொடுத்த வாக்கை மறந்துவிட வில்லையே ;

கலா :—ஆம்ம!.....

கமல :—அல்லி மணியே ! யான், ...

அல்லி :—அன்ப ! குணாள ! மெளனம் ஏன் ? உண்மையை உரைத்து விடுவதுதானே.

கலா :—அன்பரே தங்களைக் காண வந்திருக்கும் பொழுது, அடியேன் குறுக்கிடுவது ஏன் ?

அல்லி :—இன்னுமா பழைய பல்லவி ? குணாளன இங்நணம் பேசுவது ? கமலநாதரே ! தங்கள் பழம் பாட்டினை யான் கேட்க விரும்பவில்லை ; விதிவலி பெரிது.

கமல :—மாதே ! நின் மதி வலியே பெரிதாக உள்ளது, காலச் சக்கரம் வெகு வேகமாய்ச் சுழன்றுவிட்டது போலும் ! “ இல்லை இல்லை ” காலனின் சக்கரமாகச் சுழற்றிவிட்டால்,—ஆம் ! அப்பொழுது தான் விதி வலி பெரிது.

அல்லி :—பெண்கள் ஆண்களுக்கு அடிமைப்பட்டு வாழ்ந்

காலம் மலையேறிவிட்டது. உரிமைபுடன் வாழ்ந்த பண்டைத் தமிழ்ப் பெண்களின் வீர உணர்ச்சி மீண்டும் தலைநாக்கிவிட்ட தென்பதை மறந்துவிடாதீர்.

கமல :—சூரிய காந்திப் பூப்போல அருமைக் குணாளையே விருப்புடன் நோக்கி, அன்ப! அன்ப! என்றழைக்கும் பெண்ணே! சூதிரை தூக்கி வாரிப்போட்டது மல்லாமல் சூழி வேறு பறித்ததாம். சும்பியோ கூழுக்கு அழுகிறது. கொண்டையோ பூவிற்கு அழுகிறதாம். ஆம்; கொட்டினுல்தானே தேள்; கொட்டாவிட்டால் பிள்ளைப்பூச்சி; என் உப்பைத் தின்று எனக்கே தீங்கு நினைத்த இவன் காதல் நாடகம் சாதல் நாடகமாய்ப் முடிவதைப் பார்க்கிறேன். வளர்த்த கடா என்மார்பில் பாய்ந்தது.

கலா :—வளர்த்தவரே கிடாமேல் பாய்ந்தால், குற்றமில்லை. என் கொண்டை பூவிற்கு அழுகிறது என்பது என்னவோ உண்மைதான் (புறப்படுகிறாள்)

அல்லி :—எங்கே போகிறாய்? குணாளா,—

கலா :—உயிரினும் இனிதாக மதிக்கும் என் தலைவர் பின். உருவை விட்டு விலகி நிற்கும் நிழலும் உண்டோ அம்மா! ஆருயிரணைய என் அன்பர் வெறுப்பினும் செஞ்சோற்றுக் கடன் கழிப்பதுவே எனக்கு இனிப்புக்கும், கருமமும் தருமமுமாகும்.

அல்லி :—இதுவும் முறையோ! நம்பினோரை நட்பாற்றில் கைவிடுவதும் நீதியோ! ஆ! என் வாழ்வு என்னாவது?

கலா :—அம்மா! பகலவனைக் கண்டன்றோ பங்கயம் மலரும்? நெருப்பைக் கண்டுமலருமோ? தங்கள் வாழ்வும் என்

னூல் மலராது-நெய் பாலாகுந் காலம் வந்தால், தங்கள் வாழ்வும் என்னால் மணம் பெறும்.

எண்ணியே என்னை நீயும் இரங்குதல் வேண்டாம் அம்மா! வெண்ணிலா வெயிலைத் தந்தும் வெஞ்சுடர் குளிர்த்துந் காணும் புண்ணிய நன்னு ளொன்று பூவையே! காண்பா யாகில் கண்ணுறு மணை னுகிக் கடிமணம் புரியக் காண்பாய்

கமல:—குணை! உம்-வா, போகலாம்; பாடல்பாடி உன் ஆடலைக் காட்டவேண்டாம்.

(வீரசிங்கன் ஓடி வருகிறான்)

வீரசிங்:—ஐயோ! 'டாக்டர்' எங்கே? டாக்டர்! வீரமணிக் கும் ஒருவரை உடனே அனுப்புங்கள்.

அல்லி:—என்ன...என்ன...செய்தி!

வீரசிங்:—தேங்காய் என்றே நினைத்து விட்டான் மண் டையை; ஆம்; ஆம்; அப்படித்தான்.-'கணீர்' என்று ஓரடி வீரமணிக்கும். உதவி செய்யுங்கள்; பணம் என்னவானாலும் கொடுத்து விடுகிறேன்.

அல்லி:—செய்தது யார்? சிங்கா?—

வீரசிங்:—அவன்தான் கமலநாதரின் ஆள், குணைன்; கோழையென்று நினைத்தோம்; கொடும் பிசாசாய்க் காணப்படுகிறான்.

கமல:—என்ன? குணைனா? இதோ இவனா செய்தான்?

வீரசிங்:—ஓ, இங்கு இருக்கிறீர்களா? ஆம்; வினையாட்டு வினையாய் விட்டது. குணை! அடித்தாலும் அடித் தாயே; இவ்வளவு பலமாக அடிப்பாயென்று நினைக்க வில்லை; உம்.....வீரமணி என்னைத் தூண்டி யிராவிட் டால்,—

கலா:—பழிக்கும் பாவத்திற்கும் நானில்லை ஆள் ; யாதுமறி யேன் நான் ; வலியப்போர் தொடுத்தது சிங்கமா நாளு ?

வீரசிங்:—பின், தலையிலிருந்து சொட்டுவது என்ன, சிவப் புமையென்று நினைத்தாயா ?

(வீரமணியும் மணிவண்ணனும் வருகின்றனர்)

அதோ வீரமணியையும் கேட்டுப் பாருங்கள் ; பாவம் !

கமல :—அன்ப ! காயம் ஒன்று மில்லையே !

வீரமணி :—சாயம் என்னவோ வெளுத்துவிட்டது ; அவ் வளவுதான் ; நிகழ் காலத்திலிருக்கும் யான் இறந்த காலத்தையும் எதிர் காலத்தையும்பற்றி நினைப்ப தில்லை. மணி ! நம் 'டாக்டர்' எங்கே ? பார்த்து வா.

மணி :—அவர் அகாலத்திலிருக்கிறார் ; எப்பொழுதும் வெள்ளைக் குதிரைச் சவாரி தான் ; எமகண்ட யாத் திரைதான்.

வீரமணி :—குடி ! குடி ! குடியால் வந்த கேடு ! குடிகாரனை எட்டிப் பார்க்கவும் கூடாது.

வீரசிங்:—ஏன் ? நானே உதவி செய்கிறேன்.

வீரமணி :—நீயா ? முந்திரிக்கொட்டை ! எடுத்ததற்கெல் லாம் நான் ; நானென்று வருவது ! சுரைக் குடுக்கை !

மணி :—இருவரும் வாருங்கள் ; வெள்ளைத் தலைப்பாகை சுற் றிக்கொள்ளலாம் ; இயற்கை பானம் அருந்தினால், எல் லாம் மறந்துவிடும்.

அல்லி :—மணி ! போ அழைத்துக்கொண்டு போ ; படுக்க வைத்து ஆவன செய் ; மதிமயங்கிப் போயிருக்கின் றனர்,

கமல:—அல்லி! இன்றோடு உன் தொடர்பும் நீங்கியது; விடைபெற்றுக்கொள்கிறேன்.

வீரமணி:—மணி! வாயிற் கதவைத் தாள்போடு; உம்; போடு சீக்கிரம்; (கையில் கத்தியை எடுத்துக்கொண்டு) குணாளா! என்ன சொல்கிறாய்? ஒரு பெண் எளிதில் சிக்கிக்கொண்டால், படாதபாடு படுத்திப் பல்வகையிலும் தொல்லை கொடுப்பதுதான் ஆண்மையோ? நானும் ஒர் ஆடவன் இங்கிருக்கிறேன் என்பதை நினைத்துப் பார்த்தாயா நீ? உண்மையனைத்து மறிவேன்; யானையைப் பார்க்க வெள்ளெழுத்துக் கண்ணாடி வேறு வேண்டுமா? யான் உயிரோடிருக்கும்போது, என் அல்லி கண் கலங்கி நிற்கப் பார்க்கமாட்டேன்; என் குலத்தை இழிவுபடுத்த வேண்டுமென்ற நோக்கமிருந்தால், என் ஆண்மையைக் காண வேண்டுமென்ற எண்ணமிருந்தால், இதே இக்கத்தியால் உன்னைக் குத்திவிட்டு நேரே தூக்கு மேடைக்கும் செல்வேன். இன்றேல், இக்கணமே எங்கள் முன்னிலையில் மணமாலை சூட்டி அல்லியை ஏற்றுக்கொள். என்ன சொல்கிறாய்?

கலா:—இல்லை இல்லை! இப்பொழுதே மாலை சூட்டுகிறேன்.

அல்லி:—மணி! என்ன பேசாமலிருக்கிறாய்; அழைத்துக் கொண்டு போ; வானத்தைக் கீறி வைகுந்த பதவி அடையும் முயற்சி வேண்டாம்.

(மணிவண்ணன் வீரமணியையும் வீரசிங்களையும் கூட்டிக் கொண்டு செல்கிறான்)

குணாளா! இவ்விடத்தைவிட்டு நகரக்கூடாது; இன்று காலையில் குலகுருவின் முன்னிலையில், இறைவன் திரு முன் மாலைமாற்றிக்கொண்டதை மறந்துவிட்டாயோ! வாழ்வி

லும் தாழ்வினும், இன்பிலும் துன்பிலும் ஒரு மனப்பட்டு ஒத்துழைப்பேன் என்று கூறிய உறுதிமொழி எங்கே போயிற்று!

கமல:—கோயிலில் திருமணமா? நா.....யகன் குண ளானா? உண்மையாகவா?

கலா:—நானா? இல்லவே இல்லை; பொய், பொய், முற்றிலும் பொய்.

அல்லி:—அன்ப! இச்செல்வ மனைத்தும் தமக்கே உரியதாயிருக்க, அன்பை மறந்து அச்சங்கொண்டு பேசுவது ஏன்? யாருக்காகப் பயப்படுகிறீரோ அவரைப்போல் தாமும் ஒருவரென்பதை இன்னு மறியாதிருப்பது ஏனே?

கமல:—குறளானே என் ஆள்; அவனும் நின் மறளானில்லையென்று சொல்லிய பின்னும், அவனைத் தடுக்க யாருக்கும் உரிமையில்லை.

(கமலநாதன் பின்னால், குறளானும் போகிறான்)

அல்லி:—(தனியே) ஆ! இதுவும் விதியின் விளையாட்டே; குறளும் நானைக்கே வருவார்; என்ன இருந்தும் என்? குறளானின் குணங்கெட்ட செயல், கொடிது கொடிது! இந்நிலையில், என்போன்ற பெண்ணைத் தனியே விட்டுச் செல்வது ஒர் உண்மை ஆடவனுக்குப் பொருந்திய செயல் இல்லையே! எப்படியும் இரவிலாவது வரவேண்டும். என் அவருக்குப் பயப்பட வேண்டுமென்று தெரியவில்லை. யார் அங்கே! முத்தழகியா? பால் பழம் ஒன்றும் எனக்கு வேண்டாம்; பள்ளியறையைத் திறந்துவை; ஒரே மயக்கமா யிருக்கிறது.

(படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டு) குணானுகு ஏதே னும் அவர் தீங்கு செய்துவிட்டால்,—ஆ! என் செய்வேன் ; மனம் ஒரு நிலையில் இல்லையே! நொடிப் பொழுதுங் கொடிய யுகம்போல் கழியுமானால், விடியமுன் அடியேன் மடிவது திண்ணம் ; அல்லி! அல்லி!—என்றழைப்பது யார்? குண ளானா? அப்படித்தானிருக்க வேண்டும். (எழுந்து பார்த்த பின்) இப்பொழுது ஒன்றுங் கேட்கவில்லையே! (மறுபடியும் படுக்கையில்)

“காதலற் காண்கிலேன் கலங்கினோய் கைம்மிரும்
ஊதுஉலை தோற்க உயிர்க்கும்என் நெஞ்சன்றே!
ஊதுஉலை தோற்க உயிர்க்கும்என் நெஞ்சாயின்
எதிலார் சொன்ன(து) எவன்வாழி யோதோழி!”

(முத்தழகி வருகிறாள்)

முத் :—அம்மா! அம்மா! கமலநாதனின் ஆள்,—குணான் விரைவாக வருகிறார்.

அல்லி :—ஓ! அப்படியா? வரட்டும்; அவர் இங்கேதான் சாப்பிடப் போகிறார்; எல்லாம் எடுத்து வை.

(முத்தழகி போகிறாள்)

(மணவாளன் வருகிறான்)

மண :—அல்லி! அல்லி! என்ன தூக்கமா? (படுக்கைமீது அமர்ந்துகொண்டு) ஏன் பேசமாட்டேன் என்கிறாய்! நின் உறவினர் ஒருவரைப் புண்படுத்திவிட்ட கோபமா? என்னுயிரைக் காக்கவேண்டுமானால், வேறு வகை யொன்றும் காணாமல், அங்கனம் நடக்கும்படி யாகிவிட்டது. என் கூடப் பிறந்த துணைவனே யாயினும், அதே கதிதான் ஏற்பட்டிருக்கும்; மன்னித்தருள் வாய் அல்லி!

அல்லி :—அதைப்பற்றியில்லை ; அவர் முன்னிலையில் பேடி போல் நடந்துகொண்டு, பின்னால் சென்றதை நினைத்துத் தான் வருந்துகிறேன்.

மண :—நீ என்ன சொல்கிறாய் ? ஒன்றும் விளங்கவில்லையே !

அல்லி :—விளங்குமா குணாளா ? நானே நெருப்பு ; என்னைக் கண்டு பங்கயம் மலருமா ? உயிரினுமினிய அன்பர் அவர் ; கோயிலுக்கு வந்தது பொய் ; மாலை மாற்றிய தும் பொய் ; வாழ்வே பொய் ; எல்லாம் பொய் ; நீயும் பொய்.

மண :—பொய் யென்று சொல்லியது யார் ? ஏன் இவ்வளவு படபடப்பு ; நெற்றியில் வியர்வைத் துளி முத்த முத்தாக உதிர்கின்றனவே ! கண்கள் கலங்கக் காரணமென்ன ? யார் உன்னைக் குறைகூறினர் ? எவர் அன்பர் ? நீ பேசுவதெல்லாம் குழறுபடையா யிருக்கிறதே, ஆம் ; நான் முன் நினைத்தது சரியே ; நின் சித்தம் அடிக்கடி கலங்கிவிடும் போலும்.

அல்லி :—குணாளா !

மண :—கோயிலில் வாக்குறுதி செய்யும்போது, “நான் மணவாளன் என்று கூறிய பெயரையும் மறந்துவிட்டாயே ! ‘குணாளன்’ என்று கூப்பிடுவதிலிருந்தே நின் அறிவு நிலை கலங்கிவிட்டதென்று தெரிகிறதே.

அல்லி :—‘என் மணாளன்’ என்று நீர் கோயிலில் சொல்லியதைப் பெயரென்று சொல்வது பொருந்துமா ? ஐயோ ! நான் என் செய்வேன் ! பாவி பழிவாங்கி விட்டாரா ? என்னவோ மாயமந்திரம் செய்து உன்னைப் பைத்தியமாக்கிவிட்டாரே.

மண :—அல்லி ! அலருதே ; நான் நல்ல நிலைமையில் தான்

பேசுகிறேன் ; உன்னை மந்திரத்தாலும் மாயத்தாலும் யாரோ கட்டுப்படுத்திக் காதல் கொள்ளும்படி செய்தார்களே யொழிய என்னையிலலை. யானே என் ஆருயிர் நண்பன் பால்வண்ணனைக் காணாமல் தேடித்திரிந்து வருகிறேன்.

அல் :—பால் வண்ணனா ? அவன் யார் ? ஏன் ? கமல நாதனை விட்டுவிட்டாரா ?

மண :—கமலநாதனா ? யார் அவர் ? ஆம் ; பால் வண்ணன் தன் பகைவனென்று சொல்லிய ஞாபகமிருக்கிறது ; ஊருக்குள்ளே கூட வரமாட்டேன் என்று சொன்னான். அக்கமலநாதன் இருப்பது எங்கே ? அவர் உனக்குச் சொந்தமா ?

அல் :—ஐயோ ! பைத்தியம் போலவே பேசுகின்றீரே ! சற்று முன் கமலநாதனோடு தாம் இங்கு வந்திருந்ததும் என்னோடு வழக்காடிச் சென்றதும், கைது செய்யப் பட்ட ஒருவனைச் சேவகர்கள் அழைத்துச் சென்றதும் கனவு தானோ ?

மண :—ஒருவன் கைது செய்யப்பட்டானா ? யார் ? ஒருக்கால் பால்வண்ணனா யிருக்கலாமோ ! அதுவும் நீ சொல்லும் கமலநாதன் முன் ; அவரை இக்கணமே பார்க்க வேண்டும்.

அல் :—இரண்டுமாதமாகக் கமலநாதனுக்குத் தொண்டு செய்துவரும் உமக்கு யார் அவரா ? ஐயோ ! மயக்க மருந்தைக் கொடுத்துவிட்டார் போலிருக்கிறது. முத்தழகி ! முத்தழகி ! விரைவில் சென்று, மருத்துவரை அழைத்து வா !

மண :—அல்லி வேண்டாம் ; மருத்துவரும் வேண்டாம் ;

மருந்தும் வேண்டாம் ; என்னவோ சூழ்ச்சி நடந்திருக்கிறது ; நீ இரு ; நான் போய்ப் பார்த்து வருகிறேன். அக்கமலநாதர் என்கே இருக்கிறார் ?

(புறப்படுகிறான்)

அல்லி :—(பின் தொடர்ந்து) ஐயோ ! அந்திப் பொழுது மயங்கி நிற்பதுபோல் நின் அறிவும் மயங்கிவிட்டதே. நாளைக்குப்போய்ப் பார்த்துக்கொள்ளலாம் ; இன்றேல், ஏன், நானும் கூடவருகிறேன்.

(இருவரும் கமலநாதன் அரண்மனையை நோக்கிச் செல்கின்றனர்)

இருபத்தியொன்றாம் காட்சி

களம் :—செண்பகமாடத்தில் ஓரறை.

காலம் :—அந்தி மாலே.

(வீரமணி முத்தழகி மணிவண்ணன்)

வீரம :—(படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டு) மணி ! வைத்திய விடுதிக்குப் போய் வந்தாயா ?

மணி :—போனேன் ; பார்த்தேன் சிங்களை ; திருமகளுக்கு மூத்தவள்தன் பேரருட் பெருக்கத்தில் விளங்குகிறான் வீர சிங்கன்.

வீரம :—கௌசிகன் கடிதத்தை அல்லிபால் சேர்த்துவிட்டாயா ? இனியும் அவனை இருளுலகில் விட்டு வைத்திருக்கக் கூடாது.

மணி :—ஓ ! உடுக்கையை கையில் எடுத்துவிட்டால், அவ்வளவுதான் ; அடிக்கிற அடியில் ஆடாத பேயெல்லாம் ஆடிவிடும்.

முத்தழகி :—மணி! உம்—விரைவில் முடி காரியத்தை; பேயை விரட்டிக் கொண்டுபோய் கமலநாதன் அரண்மனையில் விட்டுவிடு; அல்லியும் அங்கே தான் போயிருக்கிறாள்.

மணி :—(இருட்டறைக்குள் பார்த்து) கௌசிகா! கடிதம் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டது. போகும்காலம் வந்துவிட்டது, பேயும் நீயும் பிரிந்து; ஏனென்றால், பேயோட்டும் மாயமுத்து கையில் உடுக்கையுடன் வந்திருக்கிறான்.

கௌ :—ஐயோ! மணி! வேண்டாமப்பா உடுக்கை; உனக்குக் கோடி கோடி புண்ணியமுண்டு.

மணி :—உடுக்கை யென்ற பெயரைக் கேட்டாலே பேய் அஞ்சி நடுங்குகிறது. மாயமுத்து! எடு உடுக்கையை; பேய் செய்யும் வேலையில், பாவம்! கௌசிகன் வெளவால்போல் இருளில் ஒட்டிக்கொண்டு கிடக்கிறான்; (வேறு குரலில்) பேயின் வடிவமே இருந்தானே சுவாமி! இதோ நொடியில் பறக்குது பார்.

கௌ :—மாயமுத்து! உடுக்கை யடிக்காதே யப்பா! எனக் கொன்றுமில்லையே! ஏன் இப்படி எல்லோரும் கும் மாளம் போடுகின்றீர்கள்.

வீரம :—பலே கில்லாடிப்பயல்! வெளுத்து வாங்குகிறான். மிக அழகாகவும் பாடுகிறானே.

மணி :—பேயே! புறப்படு வெளியில்; இக்கல்லைத் தூக்கித் தலையில் வைத்துக்கொள்; மாட்டாயா? மாயமுத்தினிடம் உன் மாயமெல்லாம் பலிக்காது; தூக்காவிடல் பிரப்பம் பழம் சுடச்சுடக் கொடுப்பேன்.

கௌ :—ஐயோ! மாயமுத்து! நான் பேயில்லை யப்பா; கல்லை ஏன் தூக்கச் சொல்கிறாய்?

மணி :—(பிரம்பை ஒங்கிய கையுடன்) பின்னி விடுவேன் ;
உம்.

கேள் :—அடித்துவிடாதே ; தூக்குகிறேன்.

(கௌசிகன் கல்லைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓட, மணிவண்ணன்
பின் தொடர்ந்து செல்லுகிறான்)

இருபத்திரண்டாம் காட்சி

களம் :—கமலநாதன் அரண்மனை வாயில்.

காலம் :—அந்தி மாலை.

(கமல நாதன்)

கமல :—அழகுமலே ! இங்கே வா ; என்றும் அருவிக்குச்
செல்லாத குணளன் இன்று இவ்விரவில் போய் வருவ
தாகச் சொல்லிச் சென்றான் ; அங்கு இருக்கிறானு இல்
லையா ? என்பதைப் போய்ப் பார்த்து வா ; உம்-விரை
வில்—

அழகு :—இ...இ...இதோ ! ஓ ஓ ஒரு-நிரிநி...நிமி...நிமி...
நிமிஷத்தில். (அழகுமலை போகிறான்)

(அல்லி மாலையுடன் மணவாளன் வருகிறான்)

கமல :—ஏன் ? அருவி சென்றாயா ? அல்லது அம்மையின்
'தெரிசனத்தை' நாடிச் சென்றாயா ? உண்மையை இப்
பொழுதே அறிந்தேன்.

மணவா :—ஐய ! யான் தங்களைக் காணவந்தது,—

கமல :—அறிந்தேன் அல்லியாம் மெல்லியலின் நட்பைக்
காட்ட வந்ததை. உரமற்ற உள்ளமும், நரம்பற்ற
நாக்கும், திருவற்ற செயலுமுடைய சிறியோய் ! என்
கண்முன் நிற்காதே ; செல் அப்பால்.

மண :—அல்லி ! என்ன இவர் இங்ஙனம் பேசுகிறார் ? உனக்கும் இவருக்குமுள்ள தொடர்பென்ன ? உண்மையைச் சொல் ; என்போன்ற ஆண்மகன் இச்சூடு சொல்லைக் கேட்கப் பொறுன்.

கமல :—ஓ ! உனக்கு இப்பொழுது அவ்வளவு துணிச்சல் வந்துவிட்டதா ? ஏன் வராதா, சக்தியின் அருள் இருக்கும்போது ? ஆம் ; நான் அளித்த பாலே நஞ்சாக மாறிற்று, பரம்பே !.....

அல் :—என்னைக் கேட்கவும் வேண்டுமா ? கமலநாதா ! கோபம் வேண்டாம். இங்கு வந்தது இவருடைய அருமை நண்பர்,——

மண :—ஆம் ; என் நண்பன் பால் வண்ணனைக் காணவே ;

கமல :—பால் வண்ணன் நண்பனா ? என்ன திருகு தாளம் ! பெருஞ்சூழ்ச்சியா யிருக்கிறதே ! அதோ சேவகர்கள் அவனையும் கூட்டிக்கொண்டே வருகின்றனர்.

(கையில் விலங்குடன் பால் வண்ணனைச் சேவகர்கள் கொண்டுவந்து நிறுத்துகின்றனர்)

மண :—ஆ ! பால்வண்ணா ! (தழுவிக்கொண்டு) உன் கதி இப்படியும் ஆயிற்று ? உன்னை எங்கும் தேடித்திரிந்து வாடி நொந்தேன்.

பால் :—இப்பொழுதுதான் அன்பு பாய்கிறதோ ! பச்சோந்தியாய் மாறிவிட்டாயே ! குணமுள்ள மணவாளா ! இரண்டு மாதமாக என்னோடிருந்த நீ,——

கமல :—உண்மையறியாத பேதைப் பெண்ணே ! அறிந்தாயா சூழ்ச்சியினை ? குணான் என்ற பெயர் போய் மணவாளானகிவிட்டது. இரண்டு மாதக்காலம் அவன் இங்கிருந்தது பொய்யாம் ; பால்வண்ணனோ டிருந்தது

மெய்யாம் ; இச்சூழ்ச்சியனைத்தும், அல்லியே ! நின் செல்வத்தைக் கவர்தற்கே ; மந்திர தந்திரங்களால் பேதைப் பெண்ணாகிய உன்னையும் மயக்கிவிட்டனர். பாவம் ! நீ என் செய்வாய் ! அவர்கள் வலையில் வீழ்ந்துவிட்டனை ; இப்பொழுதும் ஒன்றும் முழுக்கிப் போய்விடவில்லை ; என்னை நீ உண்மையில் நம்பினால், காப்பாற்ற முடியும். இங்ஙனம் பெயரையும் மாற்றி, மெய்யைப் பொய்யாக்கிப் பெண்ணை ஏமாற்றிப் பெருங்குற்றம் செய்த இவனுக்கும், சேவகர்களே ! விலங்கிட டுச் சிறைப்படுத்துமின்.

அல் :—ஆ ! விலங்கு ! குறளானுக்கா ?

மண .—சேவகர்களே ! நெருப்பென்று நினைமின், என் அருகில் நெருங்குதற்கு ; பட்டாங்கு யானுமோர் பண்புடையனாகில், ஒட்டேன் சிறையும் ; வெட்டுவேன் கிட்டவரும் எவரையும் ; மறை முழங்கும் இறைவன் திருமுன் முறையாக மணம் புரிந்த இம்மங்கையைப் பங்கப்படுத்த நினைந்து, இவ்வல்லியைப் புல்லிய நெறியால் வெல்லக் கருதிச் சூழ்ச்சி செய்யும் இவரைச் சிறை செய்யுமின்.

கமல :—இரண்டு மாதமாக எனக்குக் குற்றேவல் செய்து வருவதை மறைக்குங் குற்றம் ஒன்று ; போலிப் பெயரால் பிறரை ஏமாற்றிய குற்றம் ஒன்று ; யான் மணக்க விரும்பிய மங்கையின் மனதை மாய வித்தையால் மாற்றி யாருமறியாமல் முறையற்ற வகையில் திருக்கோயில் சென்ற குற்றம் ஒன்று ; தொல்லைகள் பலசெய்து கால் வாரிச் சென்ற ஏன்பகைவனாகிய இப்பால் வண்ணனேடு உறவாடி என்னை அறவே ஒழிக்கச் சூழ்ச்சி செய்த மாபெருங் குற்றம் ஒன்று ; பலர்

முன்னிலையிலும் என்னை இப்பொழுது இகழ்ந்து பேசிய குற்றம் ஒன்று; ஆகிய ஐம்பெருங் குற்றத்திற்கும் ஆளாகும் இவனை, சேவக! விலங்கிட்டுச் சிறை செய்க.

தலைமைச் சேவகன்:—ஐயனே; நான்,—

மண:—அருள்வள்ளலே! தாம் மருள் கொண்ட மனமே பொருளற்ற செயலைச் செய்யத் தூண்டிற்று. உண்மையை அறிவீர் நீதி மன்றத்திலே.

அல்:—என் அன்பனே! தாம் இவ்வுருக்கு வந்தது எப்பொழுது?

மண:—நேற்றுக் காலையில், —

கமல:—அல்லி! நின் திருமணம் சட்டப்படி செல்லாது. இனியும் அவனுக்குப் பரிந்து பேச விரும்புவாயானால், நீயும் என் பகைவனோடு சேர்ந்து எனக்கு எதிராகச் சூழ்ச்சி செய்த குற்றத்திற் காளாவாய்.

அல்:—அல்லியோ அஞ்சுபவள்? நல்ல தன்மையிலிருந்த குணளன் மனத்தை, என் திருமண நிகழ்ச்சி அறிந்த தன்பின், மாய மருந்துகளால் மாற்றிக் குற்றவாளியாக்கிய தாம் நற்றிறமில்லாத் தன்மையைக் காட்டுகிறது.

கமல:—உற்றான் ஒருவனை அற்றம் பார்த்து அடித்துத் துன்புறுத்தியதையும் பொருட்படுத்தாது நற்றிறமில்லா நயமிலான பால்வைத்த மையல் நோயால் ரையலுறும் நங்கைக்கு நான் சொல்வது ஏற்குமோ? சேவகர்களே! அவ்விருவரையும் இழுத்துச் சென்று தனித்தனி அறையில் பூட்டி வையுங்கள்.

(புலவர் வருகிறார்)

புல:—அல்லி! உன்னைத் தேடியே வருகிறேன். கொள்கினைக்

காணொமென்று அவன் வீட்டிலுள்ள அவன் மனைவி அலறிப் புடைத்துக்கொண்டு கிடக்கிறாள். நானும் அவனைப் பார்க்கவே இல்லை; மூளைக் கொதிப்பு என்று மணிவண்ணன் கூறினான். கௌசிகன் எழுதிய கடித மென்று, இதனை எடுத்துக் கொடுத்தான்; வாங்கி வந்தேன்.

அல் :—அப்படியா செய்தி? தாங்களே பிரித்துப் படிக்க லாமே.

புல :—அன்பு நலங் கனிந்த அல்லியே!

என்னை வன் சிறையில் மாட்டிய பெருமை தங்கட்கே உரியது; இருள் மிகுந்த அறையில் மருள்கொண்ட ஆந்தை போல் பேந்தப் பேந்த விழித்துக்கொண்டிருக்கும் கௌசிகன் நிலையைக் கணவிலும் எண்ணிப் பார்த்தீர் அல்லீர். எரி கின்ற தீயில் எண்ணெய்க் குடமும் சாய்ந்தாற்போல், வீர மணியை மிக அன்புடன் அனுப்பிவைத்தீர்; காற்றும் கலந்தடித்தாற்போல் முத்தழகியும் ஒன்று சேர்ந்தாள். தாசி வீட்டில் விட்டுவைத்த இளம்பெண்ணின் கதியானேன். ஆடிய பம்பரம்போல் என்னை அல்லோல கல்லோலப் படுத்தி விட்டனர். என் வடிவத்தையே வேறுபடுத்தியது தாங்கள் எழுதிய அரியதோர் கடித மன்றே! மௌன குருவை அனுப்பி ஏளனஞ் செய்து பெருந் துன்பக்கடலில் மூழ்கச் செய்த தாங்கள் என் தலைவியா யிருப்பதால், எந்நன்றி செலுத்துவதென்று எளியேனுக்கு விளங்கவில்லை.

இங்ஙனம்,

இருள் கவிந்த குகையில் சிக்குண்ட கௌசிகன்.

அல் :—எழுதியது ஒவ்வொன்றும் முத்து முத்தாக விளங்குவதோடு, சித்தம் சிறிதும் கலங்கியவனில்லை என்றும் தெரிகிறது.

புலவர்:—ஆம்; உண்மையில் அவனுக்கு ஒன்றுமில்லை யென்றே நினைக்கிறேன்; அதோ ஓடிவருவது யார்? ஒருவன் உடுக்கை யடித்துக்கொண்டு வருகிறான்.

அல்:—அட பாவி! கௌசிகள் தலையில் கல்லைவைத்துச் சுமந்துகொண்டு வருகிறான்.

(கல்லை வீசி எறிந்துவிட்டு பேருழச்சுடன்

கௌசிகள் அல்லி முன் வருகிறான்)

கௌசிகா! வா; நலம் தானே.

கௌ:—நலமா? எல்லாம் ஒரே அவலம்; தங்களால் தான்,—

அல்:—என்ன நாளு? ஒருக்காலுமில்லை.

கௌ:—இதோ தங்கள் கைப்பட எழுதிய இக்கடிதம் செய்தவேலை; நம் பண்ணைக்குரிய அடையாளத்துடன் விளங்குகிறது. ஒவ்வொரு எழுத்தும் தங்களுடையதே; வடிவிலும் செயலிலும் ஒரு நடிகன்போல் மாறினேன்; முடிவில், இருளென்னும் அருள் இலாத தேவியின் திருவடி மலர்களுக்கு அடைக்கல மாக்கப் பட்டேன். அம்மட்டோ! பேய்! பேய்! என்று சொல்விப் பெருங்கல்லைத் தூக்கச் செய்தான்; தூக்கா விட்டால், பிரப்பம் பழம் சுடச் சுடக் கிடைக்குமென்றான்; உடுக்கை யடித்துமே ஒடோடி வந்தான் மாயமுத்து: உம் வீட்டகத்தில் வேலை செய்து வயிறு வளர்ப்பதைக் காட்டிலும் பெருங் காட்டகத்தில் சென்று கடுந்தவம் செய்யலாம் போலும்.

அல்:—கௌசிக! கவலற்க; சிறுவர்கள் வீசிய வலையில் பெரிதும் மயங்கிச் சிக்கிவிட்டாய்; என் கையெழுத்தைப் போலப் பெரிதும் காணப்படினும், முத்தழகியின்

சூழ்ச்சியே யாகும், விரைவில் நீ குணமடைய வேண்டுமென்னும் பேராவல் உடையேனாயினும், நேரில் வந்து காணக் குறையால் சூழ்ச்சி உயர்நிலையை அடைந்து விட்டது. இச்சூழ்ச்சிக்கு அடிப்படையாயிருந்த ஒவ்வொருவரையும் தண்டிக்கும் முழு உரிமையும் உனக்கே தந்தேன்.

மணி :—ஏன் ? (முன்னே வந்து) சிலர் உயர் குடிப் பிறந்த பெருமையினை யுடையர் ; சிலர் சீருந் திறப்பும் செல்வமும் பெற்று உயர்கின்றனர் ; இன்னுள் சிலர் உயர்த்தப்படுகின்றனர் ; சிலர் உயர்த்தப்பட்டதாகக் கனவு காண்கின்றனர் ; ஆனால், நான் உண்மையில் உயர்த்தப்பட்டேன் ; கோடாங்கி முத்தானேன் ; குரு சிரோமணியானேன் ; அவ்வளவே ; சிறுமையாக மதித்திருந்த கௌசிகனும் என்னைப் பெருமையாக மதிக்குந் காலம் வந்து விட்டதென்றால், என்னே என் மாண்பு இருந்த வாறு !

அல் :—ஐயோ ! பாவம் ! கௌசிகனைப் படாதபாடு படுத்தி விட்டனர் ! அழாக் குறை ஒன்றுதான்.

கோ :—ஓகோ ! இங்ஙனம் சும்மாளமடித்த உங்களனை வரையும் பழிக்குப் பழி வாங்காவிடில், யான் கௌசிகனில்லை. (போகிறான்)

கமல :—அல்லியே ! இவையெல்லாம் உன் ஊழலை எடுத்துக் காட்டுகிறது. சேவக ! இவ் வழக்கெல்லாம் நீதி மன்றத்திற்கு வரவேண்டியதொன்று. விலங்கிட்டு 'இழுத்துச் செல்லுக எல்லோரையும்.

தலைமைச் சேவகன் :—ஓ, அப்படியே செய்கிறேன்.

(மணவாளனுக்கு விலங்கு பூட்டுகிறான்)

அல்லி :—ஆ! குணா! என் செய்வேன் யான்! கடவுளை
புலவர் :—ஐயோ! சேவகரே! என்ன கூக்குரல்! அங்கு
யாரோ அலறிக்கொண்டு வருகின்றனரே!

(அழகுமலை ஓடிவருகிறான்)

அழகுமலை :—ஐ-ஐ-யை-யோ! குகுகு.....குணா னுக்கு
முமு முச்சுமில்லை; பே பே பே.....பேச்சுமில்லை!
எ எ எ.....எல்லோரும் வா வா வாருங்கள்; வ வ வ
.....வந்து வ வ வ வண்டியில் பா பா.....பாருங்கள்,
அ அ அ அவன் க க க.....கதியை.

கமல :—என்னடே! உளறுகிறாயே!

அழகுமலை :—உ உழற விவி வில்லை; பா-பா-பாறை வ வ
வழுக்கிக் கி கி கிழை வி வியந்தான்; அ அ அலைகள்
அ அ அடித்து நீ நீரில் த த தள்ளியது; நா நானே
கு கு குதித்தேன்; எ எ எடுத்து வ வ வந்து க க
கரை சே சேர்த்தேன்.

கமல :—உன் முன்னால் நிற்பது யாரென்று பார்த்தாயாடா?

அல் :—(ஓடிச்சென்று வண்டிக்குள் பார்த்துவிட்டு) ஆ!
என்ன! இங்கும் ஒ ஒரு குணானு! ஆம்; எல்லோரும்
வந்து பாருங்கள்.

(எல்லோரும் ஓடிச்சென்று பார்க்கின்றனர்)

மணவா :—ஆம்! ஆம்! என்னைப்போல் ஒருவன்!

கமல :—ஆம்; எல்லோரும் விலகிச் செல்லுங்கள்; உண்மை
எவ்வாறாயினும், இவனுயிரைக் காப்பாற்றவேண்டியது
என் கடமை. அழகுமலை வண்டியைக் கவிழ்த்து
விட்டுச் சக்கரத்தில் வைத்துச் சுற்று; உம்; சிக்கிரம்,

அல்:—ஆம்; ஆம்; நீரெல்லாம் கொட்டும்படி செய்;

(அழகுமலை கலாவல்லியைச் சக்க
ரத்தில் வைத்துச் சுற்றுகிறான்)

அல்:—ஐயோ! நீர் சிறிதுதான் கொட்டுகிறது. வைத்திய
ருக்கும் ஆள் அனுப்பவேண்டும்; தலையில் குருதி
பெருகி வருகிறது; நிலைமை கவலைக்கிடம்.

கமல:—அப்படியொன்றுமில்லை; தலையில் எளிதாக அடி
பட்டாலும், பெரிதாகத் தோன்றும்; மயக்கம் விரைவில்
தெளிந்துவிடும்; போதும் போதும் போதும்; அழகு
மலே! உள்ளே தூக்கிக்கொண்டு வா.

(சேவகர்களும் உதவி செய்கின்றனர்)

அல்:—இதோ இக் கட்டிலில் படுக்க வையுங்கள்;

கமல:—அடே அழகுமலே! அப் பெட்டியிலிருந்து வேறு
ஆடைகள் எடுத்தவாடா; அல்லி! சிறிது காரப்
புகையை மூக்கில் காட்டு.

(புகையைக் காட்டுகிறான்)

அல்:—ஐயோ வைத்தியருக்கும் ஆள் அனுப்பலாமே
அப்பா! மூச்சு வந்துவிட்டது. நல்லவேளை.

கலா:—ஐயோ! அம்மா! அம்மா! எனக்கு யார் துணை
யம்மா!

கமல:—குணை! பயப்படாதேயப்பா! சிறிது கண்ணைத்
திறந்துபார்; நான் யார் தெரிகிறதா? ஐயோ கண்ணை
மூடிக்கொண்டாயே! இந்த ஈர ஆடையைக் களைந்து
விட்டு, இவ் வுலர்ந்த ஆடையை உடுத்திக்கொள்ளலாம்.
உன்னைத் தூக்கட்டுமா?

கலா:—ஐயோ வேண்டாம்; வேண்டாம்; ஆடையை என்
கையில் கொடுத்துவிடுங்கள்; நானே அணிந்துகொள்

கிறேன். ஆ! தங்களை உயிரோடு காணப்பெற்றதே போதும்.

கமல :—இல்லை ; நானே உன்னைத் தூக்கி உட்காரவைக்கிறேன் (மார்பில் கையைக்கொடுத்துத் தூக்கிவிட்டு மெல்லிய குரலில்) ஆ! நீ குணான குணவதியா? ஒன்றும் புரியவில்லையே?

அல் :—என்ன! என்ன!

கலா :—அம்மா! அல்லி! என் அருகில் வாருங்கள்; இக்கதவைச் சிறிது அடையுங்கள் (காதில்) பெண்ணை கிய யான் .....

அல் :—பெண்ணை நீ! என்ன ஆச்சரியம்! ஐயோ சிரிப்பாய் வருகிறதே.

(ஆடையை உடுத்த உதவிசெய்து கலாவல்லியைப் படுக்கவைத்துவிட்டு கதவைத் திறக்கிறாள் அல்லி)

மணவா :—வியப்பாயிருக்கிறது, என்போல் ஒருவனைக் காண! (கமலநாதன் குறிப்புணர்ந்த சேவகர்கள் மணவாளன் கைவிலங்கை நீக்கிவிடுகின்றனர்)

பால் :—சிக்கங்கள் இரண்டில் பொய்ச்சிக்கமெது? மெய்ச்சிக்கமெது?

கமல :—(மணவாளனைக் கலாவல்லி முன்னே கொண்டு போய் நிறுத்தி) பார் உன்னைப்போல் ஒரு வடிவம்;

மணவா :—எனக்கு ஒரே ஒரு தங்கைதான் உண்டு; அங்ஙனமிருக்க.....

கலா :—அண்ணா! அண்ணா! அடியேன் நும் தங்கை கலாவல்லி (கண்ணில் நீர் ததும்ப) மணவாளக் கண்ணா!

உம்மைக் காணப்பெற்ற யானே பாக்கிவதி! சிங்க
புரத்தில் விட்டுப் பிரிந்த யான், உம்மைக் காணாமல்,
அந்தோ!

மணவா :—(கண்கள் கலங்கி) கலா! என் தங்கை கலாவா?
ஆ! உன்னை உயிரோடு காணவும் பெற்றேன் (கலா
வல்லியின்மீது சாய்ந்துகொண்டு) பெற்றேன், பெற்
றேன் பேசவும் பெற்றேன்! இந் நிலையிலேனும் காணப்
பெற்ற என் கண்களே கண்கள். நீ இறந்திருந்தால்,
ஆ! இறந்திருந்தால், நான் இவ்வுலகத்திலிருந்து.
(விம்மி விம்மி அழுகிறான்)

அல் :—(கண்ணில் நீர் ததுப்ப) ஐயோ! பாவம்.

கமல :—(கன் கண்கள் சொரியும் அன்பு நீரை வெளிக்காட்
டாமல், கண்ணைத் துடைத்துக்கொண்டு) ஆ! இது
மிகவும் பரிதாபமான காட்சி!

பால் :—(துன்ப நீர் சொரிந்து) மணவாளா! உன் அருமைத்
தங்கையைக் காணப்பெற்றாயா!

கலா :—(பெருமூச்சுடன்) தங்கள் உடையெல்லாம் என்
பேழையில் இருந்தபடியாலும், பெண்ணாகிய யான்
தனிமையிலிருக்க இயலாதென்று கருதியதாலும், குற
ளன் என்ற பெயருடன் இவ் அன்பருக்குப் பணியாற்றி
வந்தேன்.

மணவா :... அறிந்தேன். அறிந்தேன். (பெருமூச்சுடன்
முகத்தை மறைத்துக்கொண்டு) ஆ! நம் பெற்றோர்கள்
இருந்து நம்மைப் பார்க்கக் கொடுத்துவைக்கவில்லையே!

கமல :—மணவாளா! வருந்தாதே! வேண்டாம்; உன்
தங்கையின் மனம் வருந்துமாபடி ஒன்றையும் இப்
பொழுது நினைவுபடுத்தாதே; தலையில் நேறு காயம்.

மண :—நல்லது ஐய! (அல்லியைப் பார்த்து) தேவி! அறிந்து கொண்டாயா? உண்மையை! பெண்ணாய்ப் பிறந்தும் பெண் வயப்பட்டாய்! அல்லி! நீ ஓர் ஆணிற்றுகும் பெண்ணிற்றுகும் ஆளாகிய விந்தையே விந்தை! (அல்லி தலை குனிந்த வண்ணமாய் நிற்குறள்)

கமல :—(அல்லியைப் பார்த்து) பேதுற்றனையோ பெண்ணே! இந்நம்பியும் நற்குடிப் பிறந்த ஒரு பொற்புடைச் சீலன், இந்நல் முடிவைக்கண்டு நனி மகிழ்வாயாக; அனைத்தும் உண்மையேயாயின், எனைவிட மகிழ்வார் எவருண்டு இவ்வுலகில்?

மண :—கலா! நின் ஆடை அணியெல்லாம் எங்கே?

கலா :—‘திருவரசி’ என்னும் அம்மையாரிடத்திலு; அவ்வம்மை கௌசிகனுக்குப்பட்ட கடன் வழக்கின் முடிவு என்ன வாயிற்றோ தெரியவில்லை; மாங்காடு போய் வந்தால், உண்மை தெரியும்?

பால் :—என்ன? திருவரசியா? என் தாயாரா உதவி செய்தாள்?

மண :—நண்ப! உன் தாயாரும் நலமுடன் இருப்பதையறிந்து மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

கமல :—அழகுமலே! வண்டியை எடுத்துக்கொண்டு மாங்காட்டுக்குச் சென்று திருவரசி என்னும் அம்மையை அழைத்துக்கொண்டு வா; ஏன் கௌசிகனைக் கேட்டால் தெரியுமே!

அல் :—அண்ணா! கமலநாத! அடியேன் வேண்டுகோள் ஒன்றுளது; மணவிருந்தும் மற்றைய நிகழ்ச்சியும் என் சிறு மனையில், என் செலவிலேயே நிகழ்தற்கு அன்பு கூர்ந்து இசைய வேண்டும்.

கமல :—தங்காய்! வசையொன்று மிலதேல், இசைவதற் கென்ன? (கலா வல்லியைப் பார்த்து) கலா வல்லியே! என் காதற் களஞ்சியமே! அடைக்கல மென்று எனை வந்தடைந்த அரும்பெரு நிதியே! தாமரைச் செல் வியே! என் இல்லினை ஆளும் நல்லாளாய் மாறுவதைக் குறித்து நனி நாணிணையோ! நின் கனிவாய் மலர்ந்து காதல் மொழி பகரலாகாதோ! காளமேகம் போல் பொழியும் நீ வாளா விருப்பதென்றே அறிகின்றி லேன். நின்னை அடிமையென்று ஆட்கொண்ட என் சிறுமையை என்னென் பேன்! முழு மதிக்கலையே! கூர்த்த நின் அறிவினைச் சீர்கெடப் பழித்துக் கூறிய யானே வெய்யன்; பொய்யன்;

அல் :—ஐய! நாணிக் கண் புதைத்தவளாய் அன்புற்றமர்ந்து கிடக்கும் கலா இப்பொழுது என்னபேச வேண்டு மென்று எதிர் பார்க்கின்றீர்? என்ன கலா! நின் ஆண் உடையை அகற்றிவிட்டு யான் கொடுக்கும் நீலப் பட் டாடையை அணிந்து கொள்கிறாயா? ஆம்! மறுக்காதே; எடுத்துவரச் செய்கிறேன்.

மண :—(கலா வல்லியின் படத்தைத் தன் பையிலிருந்து எடுத்துக் கமலநாதனிடம் நீட்டி) இதோ கலாவின் படம்!

கமல :—ஆ! என் அருமை மைத்துனா!—(இருவரும் ஒரு வரை யொருவர் தழுவிக்கொள்கின்றனர்)

மண :—(கமலநாதன் கையைப் பிடித்து கலாவின் கையோடு வைத்து) என் தங்கை அருமைக் கலாவைத் தங்கள் வாழ்க்கைத் துணையாக ஏற்றுக்கொண்டு, மலரும் மண மும்போல் வாழவேண்டும் என்று இன்பக் கடலாம் இறைவனை வழித்துகின்றேன். ஆனால், இங்கு வீற்றி

ருக்கும் புலவர் பெருமானே மண மக்களுக்கு ஆசி கூறக் கடமைப்பட்டவர்.

அல்லி :—ஆம்! 'உலகமென்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே' புலவர் தம் வாயுறை வாழ்த்தே பெரிதும் வேண்டற்பாலது.

புலவர் :—உள்ளமென்னும் கடலில் ஊற்றெடுத்துப் பாயும் உவகையமிழ்தினைக் கண்டு திளைக்கும் மறைய மணிகடீள்! கடலுபயும் மலைநாத்தையும் ஒன்றுபட்டுத் தன்மைபோல காதற்கடி மணம் கவின்பெற நிகழ்வுறுங்கால், அடியேன் உள்ளத்திலும் தோன்றிய உவகையை வெளிப்படுத்தும் நிலை ஏற்பட்டதை யறிந்து மகிழ்கிறேன். சாதமத வேறுபாடொரு சிறிதுமின்றி அன்பு வயப்பட்டு ஒற்றுமை உணர்ச்சியுடன் இங்கு நடைபெறப்போகும் திருமணம் பண்டைத் தமிழர் தம் நாகரிகப் பண்பினை நனி விளக்குகின்றது.

புத்தர் நெறி போற்றி யொழுகிய கோவலனும் கண்ணகியும் சமண சமயத் துறவியாகிய கவுந்தியடிகளைத் துணைக்கொண்டு மதுரைமாநகர் புகுந்ததும், வைணவத்தில் வாழையடி வாழையாய்த் தோன்றிவந்த ஆயர்குல மங்கை மாதரிபால் கண்ணகியை ஒப்புவித்ததும், கோவலனுக்கு ஊறு ஒன்றும் நேராவண்ணம், கண்ணனை நினைந்து குரவைக்கூத்து ஆடியதும், கற்புக்கரசியாகிய கண்ணகிக்கு ஆதவனும் அக்கினித் தெய்வமும் ஏவல் கேட்டதும், செஞ்சடை வானவனும் சிவன் அருளால் வஞ்சியில் தோன்றிய சேரன் செங்குட்டுவன், சமண சமயத் துறவியென்று சொல்லப்படும் தன் தம்பியாகிய இளங்கோவடிகளைக் கொல்லிமலைச் சாரலுக்கு அழைத்துச் சென்றதும், மணிமேகலையைப் பாடிய யருளிய சீத்தலைச் சாத்தனார் இளங்கோ இயற்றியசிலம்

பினைக் கேட்டு மகிழ்ந்ததும், சங்க காலச் சமரசப் பான்மையை யன்றோ தெரிவிக்கின்றது.

பல் வகையிலும் வேற்றுமைப்பட்டு விளங்கும் நம் நாட்டில் ஒற்றுமை உணர்ச்சி காணவேண்டுமாயின், அன்பு மலராய், அருட்பூவாய், காதல் தேனாய், கற்புக்கனியாய், இன்பச் சுவையாய், இறை மணங்கமழுவதாய் விளங்கும் ஒன்று உளது. அஃது எது? உண்மையையும் செம்மையையும் நடுவு நிலைமையையும் முப்பெருங் கண்களாகக் கொண்டு கல்வி செல்வமென்னும் காதணி இரண்டும் கவின்பெறத்திகழ 'அறச் செல்வி'யாய் விளங்கும் நம் 'தமிழ் மறையை, வள்ளுவர்தம் வாய்மொழியை, மறக்கலாமோ சொன்மின்கள். இருள் கவிந்த வானில் எழும் விடி வெள்ளிபோல் விளங்கும் நம் தமிழ் வேதம் வாழ்க! வாழ்க வாழ்க! மணமக்கள் வாழ்க! காதல் செல்வமும் வாழ்க.

கமல :—நல்லது; வாருங்கள் எல்லோரும்; புலவர் தம் செவி விருந்தினைக் கேட்டு மகிழ்ந்த நீங்கள் யான் அளிக்கும் சிறு விருந்தினையும் உண்டுகளித்துச் செல்லுங்கள்.

(விருந்தில் நிகழும் பேச்சு)

கமல :—பாவம்! கொள்கிகள் மிகவும் புண்பட்டு விட்டான்; இல்லாவிடில், அவனையே மாங்காட்டுக்கு அனுப்பித் திருவரசியை வரவழைத்திருக்கலாம்.

அல்லி :—அவனுக்கு ஆறுதல் அளிக்க வேண்டியது என்கடமை; அவனுக்கு எதிராகச் சூழ்ச்சி செய்து மானம் போகும்படி செய்த பலருக்கும் தண்டனை கொடுக்க வேண்டியது அவசியமே!

புலவர் :—புதுமண முறுவலிற் பொலிந்திலங்கும் பூங்கொடியே! அன்பொன்றினையே ஆணியேவராகக்

கொண்டு வளர்ந்து முதிர்ச்சிபெற்ற இந்நிகழ்ச்சியாகிய இளமரம் ஒன்றில் காணப்படும் முள்களை ஆராய்ந்து கோடரி கொண்டு ஒறுக்க நினைப்பது, இனிய நறுந்தேன் பொதுளிய நன்மணப் பூவினைச் சிதைப்பதாகும். திருமண விழாவின்போது, ஆடலும் அமிழ்தின் ஆன்ற பாடலும், அறுசுவை விருந்தும் கொண்டு மகிழாமல், ஊடலும் பிணங்கலும், சாடலும், மனங்கோடலும் கொள்ளற் பாலதன்று. ஒருவன் மனத்திலெழுந்த ஆணவமென்னும் தீ பலர் மனத்திலும் சென்று தாக்கி எரியூட்டிச் சொக்கப்பனையாக வளர்ந்து, முடிவில் சாம்பலாயிற்று. நீறுபூத்த நெருப்பையும் கங்கையில் விட்டு மகிழ்வதே கற்றறிந்தோர் செயலாகும்.

கமல :—ஆம் ஆம்! புலவர் சொல்வது உண்மையே.

(விருந்துக்குப் பின்)

இனிப் புலவர்தான் மங்கலமாம் மணவினைகள் நிகழ்தற்குரிய நன்னொன்று குறித்துத் தரவேண்டும்.

மணவா :—ஆம்! புலவருடைய மகிழ்ச்சிதான் அளவிடற் பாலதாயிருக்கிறது. அல்லி! உன் அண்ணாவிடத்திலும் மதினியாரிடத்திலும் விடைபெற்றுக் கொள்ளேன்; காலமாகி விட்டது! கலாவும் அயர்ந்து தூங்கவேண்டும்.

அல்லி :—(புன்முறுவல் பூத்தவளாய்) மதினியாரே! மதினியாரே! இப்படி ஆண்வேடங் கொண்டீரே மதினியாரே.

கலா :—(முல்லைச் சிரிப்புடன்) அண்ணியாரே! அண்ணியாரே! இப்படிப் பெண்ணாய்ப் பிறந்தும் பேதைமை அடையலாமோ அண்ணியாரே.

(எல்லோரும் கமலநாதன் அரண்மனையிலிருந்து போகின்றனர்)

கமல :—(கலாவின் படுக்கைமீது அமர்ந்துகொண்டு) கலா !
என்பது உனக்கேற்ற பெயர்தான். நீலச் சிற்றுடையில்
விளங்கும் உன் அழகே அழகு! நீ முன் பேசிய அன்பு
மொழி ஒவ்வொன்றும், ஆ! காமப் பூந்தட்டில் கற்கண்
டுகளாக மாறி மிளிர்கின்றன. உன் நாட்டியமோ இன்
னும் என் அகக்கண்களில் தாண்டவம் நிகழ்த்திக்
கொண் டிருக்கின்றது.

கலா :—(நீலக் கடைவிழியில் நாணந்தவழி) அன்ப! யானே
தங்கள் அடிமை அன்றும், இன்றும், என்றும்!

கமல :—“ மாசறு பொன்னே! வலம்புரி முத்தே!
காசறு விரையே! கரும்பே! தேனே!
அரும்பெறல் பாவாய்! ஆருயிர் மருந்தே!”

நின்னை, மலையிடைப் பிறவா மணியே என்று சொல்லு
கேனோ! அலையிடைப் பிறவா அமிழ்தமே என்பேனோ!
யாழிடைப் பிறவா இசையே என்று சொல்லுவேனோ! மற்று
யாங்ஙனம் புகழ்வேன்! நீயும் ஒரு பெண்ணென்று நினைக்
கும்போது, இந்திர உலகமே கிடைப்பதாயினும் விரும்பு
வேனோ!

கலா :—அன்ப!

திரிகுடத் தேனருவி காணப் பெற்றேன்
செந்தமிழாம் தென்றலிலே திளைக்கப் பெற்றேன்
அருவினயா(ல்) ஈன்றெடுத்தோர் அகன்றிட் டாலும்
அன்புடைய தமையினயான் அடையப் பெற்றேன்
பெருங்காதல் கடலில்யான் பேது ருமல்
பேரன்பிற் குரியநின்கை பிடிக்கப் பெற்றேன்
எரிசின்ற தீப்போல இருந்த வாழ்வும்
இன்பமதாய் மாறியதை என்சொல் வேனே!
மங்களம்! மங்களம்!! மங்களம்!!!

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
1	1	திருமணம்	திருமணல்
8	5	சில்வாண்டு	சிலவாண்டு
21	13	முகங்கெடுத்து	முகங்கொடுத்து
58	17	பேணி	பேணித்
60	6	கமல	கலா
69	25	அமைக்குமொலி	அழைக்கு மொலி
99	12	மணவாளா	பால்வண்ணை
136	2	தவழ்தும்	தவழ்வதும்
143	5	பேரொலியும்	பேரொளியும்

ஒற்றுமை ஆபீஸ் வெளியீடுகள்

1	தமிழும் தமிழரும் (சு. அ. ரா)	3	0	0
2	தமிழர் சரித்திரம் (ந. சி. க)	2	4	0
3	தமிழகம் „	2	8	0
4	பழந்தமிழர் „	1	12	0
5	பத்துப்பாட்டு வசனம்,,	1	0	0
6	பதிற்றுப் பத்து வசனம் „	1	0	0
7	அகநானூறு வசனம் I „	1	0	0
8	„ II „	1	0	0
9	„ III „	0	12	0
10	பரிபாடல் வசனம் „	1	0	0
11	கலித்தொகை வசனம் „	1	8	0
12	புறப்பொருள் விளக்க வசனம் „	1	0	0
13	குறுந்தொகை வசனம் (சு. அ. ரா)	1	4	0
14	கல்லாட வசனம் „	1	8	0
15	புலமைவித்தக போதினி „	1	8	0
16	திருக்குறள் அரும்பதவுரை „	1	4	0
17	உரை யாசிரியர்கள் „	1	0	0
18	சிலப்பதிகார விளக்கம் (ரா. பி. சே)	1	8	0
19	சிலப்பதிகாரக் கதை „	0	8	0
20	தமிழ்நாட்டு நவமணிகள் „	0	10	0
21	புலமை வித்தக போதினி	1	8	0
22	வினோத சரித்திரம்	0	12	0
23	பொது அறிவுப் புதையல் I (மு. இ. வீ)	0	10	0
24	„ II (ந. இ. த)	0	12	0
25	சங்க காலத் தமிழ் நாடு	0	12	0
26	இளைஞர் எளிய கட்டுரைகள்	0	12	0
27	உரையாசிரியர்	1	0	0

ஒற்றுமை ஆபீஸ், நெ. 8, வியாசராவ் தெரு, தியாகராயநகர், சென்னை